

ໃບແຮກ

○ ນ້ອມຈົດມອບຍອບກາບພຣະຄາສດາ
ທີ່ຄຽງບາຜູ້ບໍ່ມີຄິຍໍໃໝ່ຈົດສູງ
ພາຕິຫາມສໍາ່າຮຣມຄ້ຳກວ່າຢູ່
ຍື່ນເຫັດເຖິງເໜລ່າເວໄນຍົວສີສຸຫຼົງ
ເຫັນພຣະຫາກາຮະໜີ່ພື້ນນ້ອມມນັສ
ເຮັ່ງຂົດຈົດມອບຈະຍ່ອບຍຸດ
ຕົ້ນປະຄອບເຫັນພຣະຫາບູ້ຫາພູກ
ຄົວເລີກສູດສົກກາຮະພຣະຄຸນຄູງ

ຮັບເສຍ

ນັ້ນທີ່(Nothing)ແລະບ້ານກາງທະເລ	១០
ນ່ວ້າຮັ້ງຈັກ....ສລ່ວປິ່ນຂ່າງແກະສລັກແກ່ໜຸ່ມໜ້າວອໂສກ ..	២៥
ເຮືອງລ້ອຍຈາກຮອຍຮຽມ...ເປັນຄຳຝາກ	៣៣
ເຮົາໄດ້ອະໄຈກໜັງສືການນິຕິເກີ່ວກັບພູຖະຄາສານາ..	៤៥
ປລອນໃຈເຮົາອົງ (៦)	៦៧
ວິຫຼາສ້າງຄວາມຄົດເພື່ອເປັນມີຕຽບຕົນເອງ(២)	៧១
ໜາດກ.....ເພີຍຮຣ້ອມບໍ່ຢູ່ຢາ	៨៥
ຄຸນຄູນໃນດວງໃຈ	៩៥

ເຮືອງສັນ-ເຮືອງຍາວ

ເຮືອງສັນຮັບເຫັນ.....ລັນຍັງໄໝເຫັນໃຈ	៣៩
ໂນນີ້ ນາຮົດຕິນ(ເກືອບຈະ)ໂຫຼກຮ້າຍທີ່ເກີດນາຮ້າຍ	៤១

ໂຄກທັດນີ້-ຊົວທັດນີ້

ຮອບບ້ານຮອບຕົວ.....ຖູ້ອິນວັນ	៣
ຮຽມໜາດຕິໂຄກໃນອິນເດີຍ(៥).....ຊູ່ແຄວັນນົມຄົ�	១២
ບັນທຶກ	៤៦
ດ້ວຍຄໍາສົງເວັບ.....ໄຣຄປະສາທຫວູ້ແປ່ລ່າ?	៥៥
ກສີກຽມພລິກພື້ນໜ້າຕີ	៦១

ສັງຄນດອກຫວົາ

ປັບປຸງລົມລົມທີ	១០៣
----------------------	-----

ປີ່ ១៨ ອັນດັບທີ່ ១០១ ພ.ດ.-ມ.ຍ.២៥៤៥

✿ ວັດທະນາປະສົບດີໃນການຈັດກຳ “ດອກຫວົາ”

- ເພື່ອຍັງຄວາມເປັນກາວຄະກາພແລະສາມັກຄື່ອງຮຽມໃຫ້ເກີດໃນໜຸ່ມໜ້າສາມາຊີກ
- ເພື່ອເສີມສ້າງສຕິບໍ່ຢູ່ຢາແລະໃຫ້ຕະຫຼາກ
ຄື່ອນຄ່າສາරະບອງຫລັກຮຽມໃນຄາສານາ
ໃນສ່ວນທີ່ຈະນຳໄປໃຫ້ແກ້ບໍ່ຢູ່ຫາໃນຊີວິດແລະສັກຄນ

ເຈົ້າຂອງ ສາມາຄນຜູ້ປົງຕິຮຽນ

៦៧/៣០ ດ.ນວມິນທີ່ ຄດອງກຸ່ມ ນຶ່ງກຸ່ມ
ກທນ. ១០២៤០ ໂກງ. ០-២៣៧៤-៥៦៣១

ບຣະນາອິກາກ ວິນຮຽມ ອໂສກຕະກຸລ
ກອງບຣະນາອິກາກ ພ້າງນາມ ນ້ອມກຳ ສົມພ່ອ

ສູນຍ້ ພ້າງນາມ ພ້າງວລ ທາຮາດວາ

ພິມພົມທີ່ ໂຮງພິມພົມນິຫຼຽມສັນຕິ

៦៧/១ ດັນນາມິນທີ່ ແຂວງຄດອງກຸ່ມ

ເບຕບິ່ງກຸ່ມ ກທນ. ១០២៤០

ຜູ້ພິມພົມໄອໜ້າ ນາຍປະສິທິທີ່ ພິນຈິພົກ

ຈຳນວນພິມພົມ ២២,០០០ ເລີ່ມ

ពួនវិន : យុទ្ធសាស្ត្រ ការជើងការ បុគ្គលិកការកិវិតណ៍

ໄລກສມัยໄໝກົງຍັງໄມ່ຕ່າງຈາກໄລກສມයເກົ່າ
ທຮອກຄວັບ ປລາໃຫຍ່ກົງຍັງທາທາກືນປລາເລື້ກ
ສັຕິງທີ່ແຂ່ງແຮງກົງຫາໂຄກສເອරັດເອາເປີຍບສັຕິງ
ທີ່ອ່ອນແວ

ຈະຕ່າງອຸໝົນດີທີ່ກົດຮັງທີ່ ຜູ້ພ່າຍແພ້ຍອມຮັບໃນ
ກວ່າເກັນທີ່ທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃຫ້ນ ກົດໄປຢ່າງນະຄວັບ ແພ້ແລ້ວຈະ
ໄດ້ໄວຍວາຍ ແພ້ແລ້ວຍອມຮັບສັກພວກເວົ້າເປັນຈິງ

ເກມືອນອຍ່າງເຊື່ອຮັບກົດຮັງທີ່ ໄດ້ໄດ້
ຄະແນນສູງຍ່ອມມີສິຖິຕິເລືອກ ໄດ້ຮັບກົດຮັງທີ່

ຫົວໜ້າຮັບຮຽນເຊົ້າທີ່ ຖ້າທີ່ຂ້າງເຊົ້າ
ສັນກາປະໂນທີ່ໄດ້ຄະແນນດີກົງມີໂຄກສເອරັດເຊົ້າທີ່
ເຂົ້າໃຫ້ເລັ້ນກັນທັງນັ້ນກົດຕາມ

ເນື່ອໄມ່ມີອະໄຈະດີກວ່ານີ້ ເຮັດວຽກຕ້ອງເລືອກທີ່ໄໝຈະ
ແຍ່ “ນ້ອຍທີ່ສຸດ !”

ຍັງໄໝຄູກໃຈນັກ ແຕ່ດີກວ່ານີ້ຍັງຄິດວຽກໄໝໄອກ !
ຫລັງນ້ຳທ່ວມໃໝ່ ກ່ອເກີດທັງຄຸນແລະໂທ່ານ
ມານຸ່ຍ່າງເຈົ້າເລີຍຫາຍໃນທຣັພຍລືນມາກມາຍ ແຕ່ໜະ
ເດືອກນັ້ນກົດພັດພາງໆຢືນທຣີຍ້ອນທຽບຄຸນຄ່າມາທັບຄຸມ
ມາກມາຍມາກາລ

ຄັບ ໂລກາກິວຕົນວັນນີ້ ເຮັດວຽກທີ່ໄໝວັນນັ້ນຮຽມໃນ
ກິຈການມີຄວາມມີຄວາມ ທີ່ໄດ້ຮັດເອງຄອງໄໝໄອກ
ແຕ່ບໍ່ຮ່າຍກາຄມັນຈະພາຕັ້ງຂອງມັນໄປເປົ້າ

ໂລກາກິວຕົນຂອງຄຽບຄວັນນີ້ ພ່ອແມ່ຈາກຂອງ
ເພີ່ມໃຫ້ລູກາ ອີ່ຕິດ “ຢານ້າ” ກົງແທບຈະຈະລອງກັນແລ້ວ
ເພົາວິທີຍາຄາສຕຽບທີ່ເຈີນຢູ່ກ້າວໜ້າ ຈຶ່ງກ່ອເກີດ
ອາຊີພ່າກຫລາຍທດແທນອາຊີພເກົ່າທີ່ຄ່ອຍໆ ສູງຫຍ່ໄປ..
ທຸກທີ່ ຣ ຣ ຣ

ธູຮກິຈລື້ອສາຣ, ທູຮກິຈຄອມພິວເຕອົງ ມີທຸກທັນມຸນ
ຕານນ

ເດັກຫຸ່ມອາຍຸໄໝເສີ່ງ ແລ້ວ ປີ ມີໂຄກສເປັນເຕຣະຈູ້
ຫົວໜ້າຮັບຮຽນເຊົ້າທີ່ ບ້າທີ່ຂ້າງເຊົ້າ
ຂອງອົກົມຫາໂຫ່ວຍ !

เขาว่า ในอดีตคนรายมีเป็นกระจุก คนจนคน
คนเดือดร้อนมีกระจายกันทั่ว

วันนี้ ทุกอย่างก็ยังคงเหมือนเดิม ที่รายเขาก็รายล้านฟ้า ที่จนก็เลือดتاเทบกระเด็น

บุษราคัลตร์การบริการเริ่มรู้จัก “หูอินวัน”

ธุรกิจพาณิชย์ต่างก็หนีไม่พ้น “หูอินวัน”

หมายถึงอย่างไรครับ? ก็คือ เอาหล่ายๆ อย่าง
มารวมกันไว้ที่เดียว

ร้านค้าที่ประสบความสำเร็จ ค้นพบความหลากหลายทางชีวภาพ (สินค้าสารพัด) เป็นเสน่ห์ดึงดูดลูกค้าได้ยอดเยี่ยม

ระดับอภิจิการก็คงไม่พ้น ห้างแมคโคร โลตัส บีกซี คาร์ฟูร์ ฯลฯ

ขนาดร้านขายของก็ยังต้องพัฒนาตาม ชื่อ โลงคอมพร้อมหัวดัด หาห้องพ่อมาสร้างให้เบ็ดเสร็จ !

จับหัวใจลูกค้า คือ “ความสะดวกสบาย” ใครจับจุดอ่อนนี้ได้ จะรวยไม่รู้เรื่อง !

ร้านค้าบางแห่งเข้าใช้ “เวลา” เป็นตัวต่อสู้ เปิดได้ ๒๔ ชั่วโมงยิ่งดี

บางแห่งใช้ “เครื่องอุปโภคบริโภค” มาไว้ที่เดียวกัน เปิดแล้วแรมไม่ถูก

บางแห่งใช้ “งานบริการ” มารวมไว้ที่เดียวกัน ไดร์จะจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าอ่างเรตต์มือะไร มาที่นี่เสร็จ สมใจ

นี่แหล่ะครับ “หุ่นวัน” เอาหลายๆ อายุ่มา รวมไว้ในที่เดียวกัน

บางแห่งเอา “ตัวช่วย” มาล้วๆ กดตัวก็ยังมีเลย นะครับ

- เปิดให้นานที่สุด
- เพิ่มสินค้า
- เพิ่มบริการหลากหลาย

ศูนย์การค้าบางแห่งมีสวนสนุก บังก์มีสวนลัตัว บังก์มีโรงมหรสพ

นี่แหลกครับ หากหยุดอยู่กับที่ ไม่คิดอะไรมากมุ่น ก็มีแต่พยายาม !

ความจริงแล้ว “อะไรใหม่ๆ” โดยความหมายก็คือ “การเพิ่มบริการ” ให้มากขึ้นนั่นเอง

ผู้ซื้อซึ่งแนวทางของร้านเช่นนี้ ที่ค่อยๆ เพิ่มหน้าที่ให้พนักงาน ตั้งแต่ขายของ รับชำระเงินค่าสาธารณูปโภคต่างๆ

นี่ก็อยากจะดูว่า เขาจะใช่ให้ทำอะไรอีก !

กินเงินเดือนของเอกชน เช้าชั้คุ้มค่าจริงๆ ครับ ซึ่งซึ่งอีกแห่งก็คือประเทศไทย สาขาต่างๆ ในจะสู้ด้วยกิจกรรมเดิมๆ แล้ว ก็ยังค่อยๆ เพิ่มงานให้มากขึ้น รับชำระค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าประกันรถก็ยังรับ !

ปรัชญาขององค์กรนั้น “ทำอย่างไร ภายใต้เงื่อนไขเด่าเดิมแต่ทำงานได้มากขึ้น!”

นี่แหลกบุญชราตร์กันเจิง !

เป็นการเพิ่มคุณภาพ เพิ่มประสิทธิภาพของคนเราให้เปล่งพลังให้ถึงที่สุด !

ผู้ซื้อซึ่งหลักธุรกรรมของชาวโคลก ก็ด้วยเหตุผลนี้เช่นเดียวกันครับ

พ่อท่านโพธิรักษ์ พาญาติโอมหั้งปฏิบัติธรรมลดละกิเลส ทั้งทำงานพัฒนาลังคมไปพร้อมๆ กัน และนับวันจะเพิ่มงานเข้ามามากขึ้น !

นโยบายของพ่อท่านโพธิรักษ์ทันสมัยมากเลยนะครับ

โลกกำลังพัฒนาไปสู่คุณภาพ คือ “**ทูอินวัน**”
“**ทรีอินวัน... โพร์อินวัน... เท็นอินวัน...**”

แต่ก็ยังมีบางหน่วยงานของสังคมไทย ที่ส่วน
กระแส พยายามอย่างยิ่งแผลให้เป็น “**วันอินดู!**”

ในหน่วยงานราชการหลายๆ แห่ง ที่มักจะซอย
งานให้กระจายออกไปเพื่อความเป็นระบบเบียบ
แล้วก็ตั้งบุคลากรเข้ามารองรับงาน

บริษัทยกขบวนแห่งก็ใช้วิธีการนี้

พยายามทำให้เลี่ยค่าใช้จ่ายสูง แล้วงานยังไม่
ล้าช้า เพราะต้องผ่านขั้นตอนมากมาย !

วันนี้ “**One Stop Service**” จึงเป็นอีก
ยุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการ
หน่วยงานไหนทำได้ หน่วยงานนั้น “**ชนะ!**”

แต่ถ้าบุคลากรยังไม่พัฒนาจิตสำนึก One stop
service ก็อาจกลายเป็นตายนิรันดร์เลยก็ได้ !

“**วัด**” เคยเป็นสถานที่อันทรงเกียรติ มากร้าย
คุณค่า งานบริการชาวพุทธที่มีมากมาย วันนี้เหลือแต่
พิธีกรรม !

“**โรงเรียน**” ให้ทั้งความรู้ ทั้งคุณธรรม นับวัน
จะอ่อนแอ

ครูที่ขาดคุณธรรม เด็กนับวันก็จะเป็นเหยื่อ
คนอาชีพครู

“**ครอบครัว**” จากการที่เคยดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง
วันนี้เพื่อเม่พยายามโโยนลูกๆ ให้ออกจากบ้านตั้งแต่
อยู่อนุบาล ๑ !

พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลลูก ไม่มีเวลาสั่งสอน
กลับคิดเอาแต่ได้ด้วยการโยนภาระการเลี้ยงลูกให้แก่
“**โรงเรียน!**”

เด็กๆ ในวันนี้ จึงเป็นลูกฟุตบลอของคนแก่ใน
วันหน้า !

แม่ของเราวันนี้ ท่านทูอินวันหลายเรื่องมานาน
แล้ว ไฟน์จะอบรมเลี้ยงดูลูก ทำกับข้าว, ซักผ้า, หาเงิน
แต่พ่อของเรางานคน ยังทำหน้าที่แค่หาเงินเข้าบ้าน
รอบบริการจากแม่ๆ ลูกๆ เป็นคุณพ่อวันอินวัน !

“อาชีพหมอ” จากความรู้หลากหลาย กำลังจะ
กล้ายเป็นเชี่ยวชาญเฉพาะทาง
ระวังนะครับ พอบอกเชี่ยวชาญโสตศօนาลิก
คนก็จะถามต่อ หูข้างไหน จมูกขวาไหนครับ ? เป็นเรื่อง

ล้อเลียน แต่ผมว่าเป็นข้อคิดที่ดี และเตือนใจพากเรา
ด้วย

วันนี้เรามีคัพท์วิชาการคำว่า “บูรณาการ” แต่ดู
การกระทำของคนเรา กลับจะโดดเดี่ยวตัวเองในทุกด้าน
ตั้งแต่เครือข่ายไปจนถึงการดำรงชีวิต
รัฐบาลทักษิณท่านบอกว่า จะให้ทุกต่างประเทศ
ทำหน้าที่หาตลาดขายสินค้าให้ประเทศไทย

บางคนโน้มให้หัวว่าดูถูก แต่
ความจริงแล้ว ระบบทูอินวันต้อง^๑
พยายามปรับประยุกต์ใช้ ให้ได้
ทุกหน่วยงาน
แล้ววันนั้น สังคมเราก็จะ

พัฒนาโซซิซิชั่นชั่วโมง

ใครที่มัวแต่คิดระบบการทำงาน วันอินทู วัน
อินทรี... ถือว่าเป็นอันตรายต่อหน่วยงานมากเลยนะครับ
โลกเข้าไปไกลแล้ว ยังคิดอะไรเดิมๆ อยู่ได้
อย่างไร ?

นักชิง(Nothing)และบ้านกลางทะเล

● นางสาว ธรรมชาติอโศก

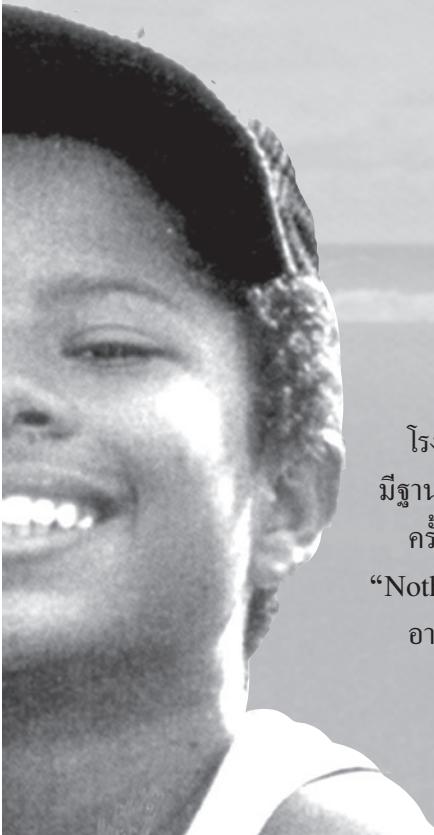
นักชิง (Nothing)

เด็กชายวัยสิบสามปี พนวยิกของ ผีวิกล้า ละเลงสีในกระดาษ
ระบายอารมณ์ที่พวยพุ่งจากแรงกดดันในครอบครัว เขายื่นภาพนั้นส่งให้ครู
ในชั้่วโมงเรียนวิชาศิลปะ

“ภาพนี้ชื่ออะไร”
ครูถามเป็นภาษาอังกฤษ
“นักชิง”
เขาตอบครู่อย่างอารมณ์ขุ่นมัว

โรงเรียนนานาชาติที่อาจารย์วีโรจน์ นัยบุตร* สอนศิลปะนั้น เด็กนักเรียนส่วนใหญ่
มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจอยู่ในระดับดีมาก แต่เด็กคนนี้ ‘ไร้สุข’
ครั้งหนึ่ง ในงานทดลองของโรงเรียน ผู้มีชื่อเสียงทางสังคมมาร่วมด้วย ภาพที่ชื่อว่า
“Nothing” อยู่ในกรอบที่งามล้ำ เจ้าของภาพได้มีโอกาสมอบภาพนั้นแด่ ‘ผู้ให้’
อาจารย์วีโรจน์ สังเกตว่า ฝีมือทางศิลปะของเด็กชายคนนั้นดีขึ้นเรื่อยๆ

ตาเหตุหนึ่งคือ เขา มีความสุข

๑
๒

บ้านกลางทะเลข

ว่ามองศิลปะในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง ครูดังชื่อภาพว่า ‘บ้านในฝัน’ หนูน้อยฝันอยากร่มีบ้านอยู่กลางทะเลข เธอจะได้เห็นและเล่นน้ำกลางทะเลข ทุกเวลาที่เธอต้องการ เธอจึงวาดบ้านอยู่กลางทะเลข เย็นวันนั้น เธอกลับบ้านด้วยความเครียดซึม “คุณพ่อขา หนูไม่กล้าดูรูปอีกแล้ว” หนูน้อยยืนสุดudad เขียนให้คุณพ่ออู ภาพ ‘บ้านกลางทะเลข’ ของเธอ ได้คะแนนศูนย์ ครูอธิบายว่า บ้านกลางทะเลขไม่มีในความเป็นจริง ครูลืมไปว่า หัวข้อภาพที่ครูกำหนดชื่อ “บ้านในฝัน” คุณพ่อของหนูน้อยเป็นศิลปินโดยอาชีพ เขายัดสินใจให้ลูกสาวออกแบบโรงเรียนนั้น เพราะเขารับรู้ว่า เขายังไม่สามารถอธิบายความรู้ทางด้านศิลปะให้แก่ครูสอนวดเขียนที่จบการศึกษาวิชาเอกคณิตศาสตร์ ให้เข้าใจได้ ดังนั้นเขาจึงต้องพยายามณ์ของลูกให้มีความสุขในการใช้จินตนาการของเธอสร้างงานศิลปะที่เธอรัก ด้วยการย้ายโรงเรียนใหม่ ให้เธอ

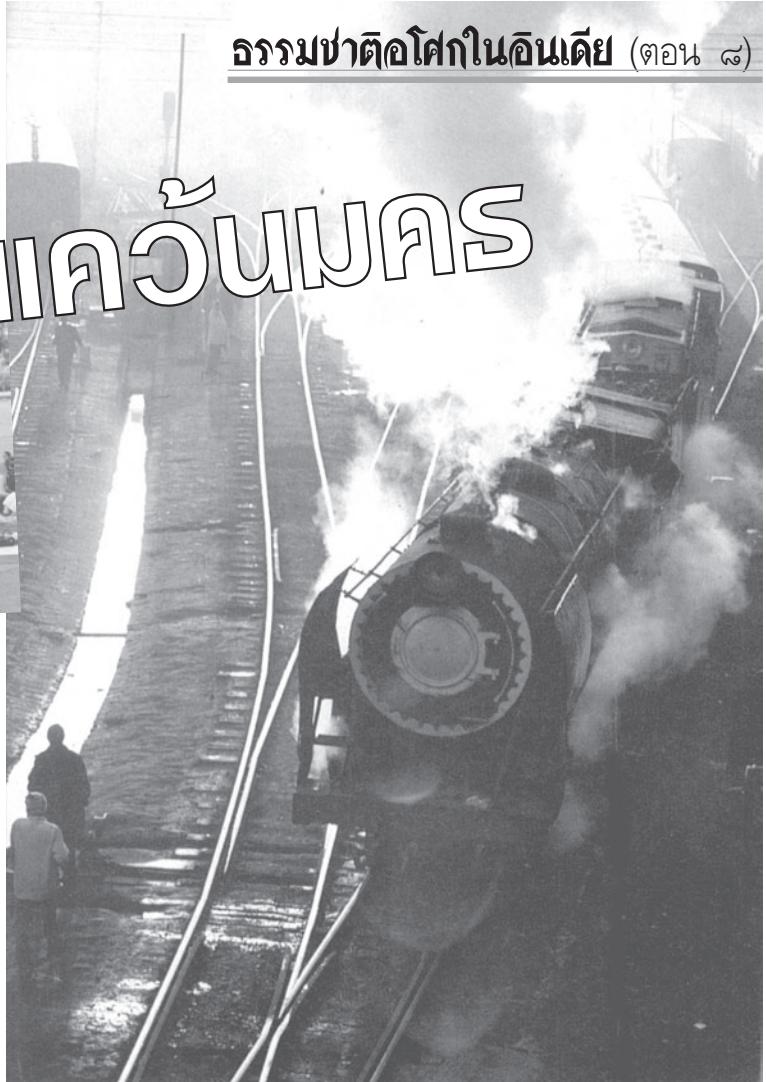
๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

* หมายเหตุ อาจารย์วีโรวน์ นัยบุตร ปัจจุบัน คือ ไมร์น ธรรมชาติอโศก

สู่... แคบวันเมฆ

สองทุ่มพอดี ตุ้นนอน
ชั้นหนึ่งของขบวนรถไฟอันยาว
เหยียด ส่งเสียงดังเหมือนรถไฟ
ไทยว่า ถึงกีซ่าง ไม่ถึงกีซ่าง ได้
เคลื่อนตัวออกจากสถานีแม่ กัลกัตตา
กีอสถานีรถไฟหาราห์หรือเซาร่าห์
(HOWRAH) ซึ่งเป็นศูนย์กลาง
ของรถไฟทุกสาย ที่ทั้งเริ่มต้นและ
สุดปลายทางก็ที่นี่

แม้จะมีเตียงนอนที่กว้างใหญ่ หรือจะเก็บข้าวของ สัมภาระเรียบร้อยแล้วก็ตาม ก็ประมาณทกนิ่มได้ออยู่ดี เพราะนักลั่งกระเป้าที่นี่เขาทำงานกันเป็นทีม การป้องกันไว้ก่อนปลดดักยิ่งสุด คนแรกถึงกับคล้องโอะลีอุกฤษแขกกระเป้าสัมภาระ เพราะเพลオเป็นได้เรื่อง จริงๆ คราหยายเข้าไปในกลืนเมฆที่ปักคุณทินมาลัย อญชั่วนาดาปี มิอาจเห็นหน้าค่าตานั้นได้เลย นี่แหล่ะ City of joy อย่าได้พลาดเชียวล่ะ

พมหลบไปด้วยความอ่อนแพลีย มาตื่นจากเสียง ปลุกตอนตีสามของวันใหม่เมื่อถึงสถานีรถไฟกาيا

ทั้งแรกทั้งวันนอนปนเปลกนอยู่บนพื้น จาก ชานชาลาสถานีจนไกลอออกໄປ กว่าจะก้าวขึ้นบานคน

ที่นอนเรียงกันเป็นตับ และอ้อมหลวงวัวออกมาได้กี เล่นเอาแห่งใจโโซได้เหมือนกัน

กว่าจะเข็นรถบัสได้กีเป็นชั่วโมง กับอีกสี่ชั่วโมง ที่ต้องเดินทางกันต่อไป บนถนนรุ่งระและเป็นหมุน บ่อในบางช่วง

สมัยเด็กๆ ยังจำได้ว่า ตาหลวงชวน ชื่อเดิมของ คุณตาของพม ได้เล่าเรื่องการเดินทางย่างเท้าผ่านพม่า ไปอินเดีย พร้อมกับหลวงปู่พุทธกาล และหลวงปู่ ปัญญา ให้พมฟังถึงความลำบาก แต่น่าเสียดายที่จำเรื่องอื่นไม่ได้เสียแล้ว เพราะพมยังเป็นเด็กชนๆ และ ไม่ได้สนใจการเดินทางของท่านมหาประชุ腻ทั้งสาม ในยุคหนึ่งนัก ที่ท่านต้องเดินเท้าปีนเขาลงห้วย รอนแรม ไปกันเป็นเดือนๆ ด้วยความศรัทธาต่อสังเวชนียสถาน ทั้งสี่เป็นหัวใจกันจริงๆ มีนะนั้นก็คงໄปไม่ถึงอินเดีย เป็นแน่

อินเดียหรือชนพุทธวิปในสมัยพุทธกาลนั้น ประกอบด้วย ๑๖ แคว้นใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.อังคะ ๒.มகช ๓.กาสี ๔.โกศล ๕.วัชชี ๖.มัลละ ๗.เจตี ๘.วังสะ ๙.กุรุ ๑๐.ปัญจัล ๑๑.มัจฉะ ๑๒.สุรเสนะ ๑๓.อัสสกะ ๑๔.อวันตี ๑๕.กันธาระ ๑๖.กันพิพะ

กระทั้ง ส.๓๐ น. เราก็มาถึงวัดไทยนาลันทา ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับเมืองนาลันทา หรือชื่อเดิมว่านาลันทคาม มาตรฐานของพระอัครสาวกเบื้องขวา คือพระสารีบุตร เสนานเดียวเลิศยอดทางปัญญา และพระอัครสาวกเบื้องซ้าย พระโมคคัลลานะ ผู้เป็นเลิศทางเดชฤทธิ์

นาลันทา เดิมเป็นสามมะ่น่วงของเศรษฐีช่างตัดเตือ ที่สร้างวัดถวายเป็นที่พำนักของพระพุทธองค์ด้วยความศรัทธา กระทั้งถูกพัฒนาขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยสังฆในสมัยคุปตะ พ.ศ.๕๐๐ เป็นสถานศึกษาทางพุทธศาสนาที่ยิ่งใหญ่แห่งแรกในโลก

พญา เยาวราช เนห์รู ได้เยือนไว้ในหนังสือ เล่มหนึ่งว่า สถาบันที่มีชื่อเดียวกันที่สุดในยุคนั้นมี ๔ แห่ง คือ ๑.ตักสิลา ๒.มธุรา ๓.อุเชนี และ ๔.ที่ยอมรับ กันทั่วโลกคือนาลันทาเท่านั้นเอง

พ.ศ.๑๓๐๐ พระถังซัมจั่งยังได้เดินทางจากแพร่ดินจีน มาชุมความรุ่งเรืองของมหาวิทยาลัยอันยิ่งใหญ่ที่มีนักศึกษาเป็นหมื่น มีอาจารย์ถึงสามพันคนนี้ กระทั้งนาลันทาล่อมสายลồng โดยพากมุสลิมที่บุกเข้ามา รุกรานประเทศไทยเดียว ในปี พ.ศ.๑๓๖๖

พระสงฆ์องค์เจ้าถูกฆ่า นาลันทาถูกเผา ใหม่อุ่นนานถึง ๖ เดือน จนกลایเป็นชากรักษาพังที่ถูกล้ม เลื่อนจนหายอยู่ได้ดิน พระพุทธรูปทองแดงสูงถึง ๘๐ ฟุต ที่ประดิษฐานในพระวิหาร ๖ แห่ง รวมทั้งตึก ๕ ชั้น

จำนวนสามหลังที่เก็บตำราและพระคัมภีร์ต่างๆ ก็ถึงกับต้องพินาศไปกับความหาย茫茫

นาลันทาในเดือนที่ ๘๐ ไร์เศย อนุสูบอยู่ได้ดินถึง ๖๒๔ ปี กว่าจะถูกนักโบราณคดีปลุกให้ตื่นขึ้นมาได้เมื่อ พ.ศ.๒๓๙๕ และต่อๆ มาโดยเชอร์กันนิ่งแรม ชาวอังกฤษ

สูญเสียพิพานของพระสารีริกุตร คือจุดเด่นเห็นได้ชัดที่สุดของชาကโบราณสถานนาลันทา ที่มีบันไดขึ้นไปสู่ส่วนยอดได้ถึงสามทาง นัยว่าเริ่มก่อสร้างกันมาตั้งแต่

สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช จนถึงสมัยคุปต์ และสมัยปala พ.ศ.๒๓๙๓-๒๓๙๕ バランスถึงสามสมัย

กับส่วนอื่นๆ ที่เป็นห้องหับ เป็นเชิงเทินเนินดินที่ได้ถูกขุดค้นไปแล้วและที่ยังไม่ได้ขุดค้นนั้นมากมายนัก ถ้าไม่รักไม่ศรัทธากันจริง เห็นแล้วก็คงจะถอยกลับไม่อาจจะฝืนฟ้าความร้อนต่อไปเป็นแน่ เพราะนาลันทาวันนี้ไม่เหมือนนาลันทาอุดมราชังษัมจัง ที่มีแต่ความสงบร่มเย็นเจริญรุ่งเรือง

แม้ทางรัฐบาลอินเดีย สมัยท่านแนวหู จะสร้างสถาบันการศึกษานาลันทา ที่มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า Nalanda Pali Institute เพื่อระลึกถึงนาลันทาสูนย์กลางการศึกษาอันยิ่งใหญ่สมัยโบราณที่อยู่ใกล้ๆ กันนั้นก็ตาม ทว่าเมื่อเข้าไปพบกับพระนักศึกษาควบบุหรี่อยู่ในอาคารเล่นเอาหมุดอารมณ์ คงจะเรื่องกันเลย

จากชากระถานนาลันทา ถึงนาลันทายุคใหม่ที่อยู่ติดกับวัดไทยนาลันทานนั้น ระยะทางเพียง ๒ กิโลเมตรเท่านั้นเอง จะเดินอุดอกกำลังไปกลับ หรือจะนั่งรถม้าชุมวิธิว่าทุ่งนา ดูบ้านเรือนคนแบกแบลกๆ ตามก่อนไปรับประทานอาหารและพักผ่อนที่วัดก็ไม่ว่ากัน

เห็นอยู่กีบ กหนก กีวัง ร้อนกีเข้าร่ม หนาน้ำมา
ดีเมื่อเอารัง ผมหยับกระดายขึ้นมาวดกภาพแล้วภาพเด่า
จนลืมร้อนอ่อนแรงได้อ่าย่างไม่รู้ตัว พากเด็กๆ เนื้อตัว
กระดำกระด่างจับกคลุนมองอยู่ที่ซ่องร้าว ที่เหลือ
กรงเหล็กกั้นเอาไว้ มือไม้จับเลียงกันแน่นเหมือนลิง
ยิงฟันขาว ตาโตกลม ผมคำ ประทับใจจึงถ่ายภาพและ
เก็บภาพเก็บไว้

วัดไทยนาลันทาอยู่กลางที่ราบ ล้อมรอบด้วยทุ่งนา สาลีและทุ่งมัสดาร์ด บ้างก็เป็นไร่อ้อยหรือองค์ถ้ำ หรือหัวมันอาลูกคละเคล้ากันไป จนแทนจะไม่มีที่ว่างโดยเฉพาะในเดือนแห่งการเพาะปลูกของต้นฤดู สุดสูกหูลูกตา ดอกมัสดาร์ดสีเหลืองไสวสดใส หายไปในสายหมอกและแสงสีของละอองหน้า ที่ประยุกต์มาจากภูเขาที่มีลักษณะเป็นภูเขาหินยานเย็น

มากับทัวร์ ทัวร์ก็จ่ายทำบุญช่วยค่าที่พักไปในตัว หรือให้จะควกซ่วยค่าน้ำก่าไฟกันอีก หลวงพ่อเกี้ยไม่ว่าอะไร จนกลายเป็นประเพณีของผู้คนไปมาพึ่งพาอาศัยกัน ตื่นเช้าอาการแจ้งใส เพราะผุ้คนักจะเลือกไปอินเดียในช่วงหลังออกพรรษา หมดฝนอากาศกำลังสบาย กับช่วงเดือนกุมภาพันธ์จะหนาวหน่อย แต่สายหมอกแสงแดดนั้นสวยงามจับใจจนไม่อาจอธิบายได้ จากกรุงราชธานีที่ดีเดิมเมืองหลวงของแคว้นครั้นนั้น อยู่ห่างจากนาลันทาเพียงหนึ่งโยชน์ หรือ ๑๖ กิโลเมตรเท่านั้นเอง

ระหว่างทางไปราชธานียังมีขบวนชาชะ หรือเรียกันง่ายๆ ตามสำเนียงไทยว่าชาชา เป็นขบวนเก่าแก่ ท่ากันมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลเป็นแผ่นดังเรียงกันเป็นชั้นๆ เป็นกองๆ ทำด้วยเปลือกaban นำตาล กรอบ รствуวนจัด

จนตัวผึ้ง ต่อ แต่นำห้อมล้อมเต็มไปหมด เจ้าของ หอยบนน้ำขายที่ตัวต่อ กินขี้นที่แล้วบินลงอย่างไม่รอดช้า ไม่ต่อ يكنขาย กันขายก็ไม่เคยใช้ยางตั้งดัก หรือหาวิธี การกำจัดใดๆ เลย

ฟรังชาติดตะวันตก โดยเฉพาะชาวอเมริกัน หวานระวง มีแต่ความกลัว ขึ้นกัดจนขี้ขึ้นไปอยู่บน หัวสมอง กลัวกระแท้มดแมลง กลัวแบบคนโกรกประสาท จนถึงกับฝังหัวว่า แมลงคือศัตรุ สัตруพืชที่ร้ายกาจคือ แมลง แต่ความคิดของอินเดียเขาก็ไม่บ้านคือแตก

อะไรอย่างนี้ มีนำล่ะแปลงเกษตรพืชผัก นำไว้รังสุดขอบฟ้าด้วยความอุดมสมบูรณ์ ยานีด ยาฆ่าแมลง หรือสารเคมีใดๆ ก็ ไม่เห็นจะต้องใช้

ความตัวดำขาคุด ยืนกินฟางข้าว สับผสมน้ำในร่างหญ้า ไม่ใกล้ไม่ไกลไป จากร้านบุกด้ายบนน้ำชา ที่มีรูปปั้นพระพุทธเจ้าติดอยู่กลางป้ายชื่อร้าน เช่นเดียวกับร้านชาอื่นที่ต่างก็มีรูปเครื่องพ หรือไม้กี๊เขียนป้ายประดิษฐ์หวานประดับ ไว้อ่าย่างสวยงาม งานเป็นแฉกฉุ่นร้านชาอันยาวเหยียด

มีวันมีความ มีร่างหญ้า มีขันน้ำชาพันปี มีตัวต่อตัวแทน เหมือนไม่พัฒนา จนผ่านต้องตามตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่า อะไรล่ะที่เรียกว่าพัฒนา แค่ตุณบ้านเรือน หรือว่าวิตใจ...อะไรกันแน่ที่ทำให้อินเดียสงบเงียบเป็นเศรษฐีร่วมชนล้านฟ้า หรือเป็นวนิพก ชุมชน ขอทาน ท่านกินไปวันๆ ก็เป็นสุข อินเดียไม่เป็นหนี้สินใคร ไม่หย่าร้าง ไม่ชกต่อย วัยรุ่นไม่มีปัญหา ya เสพติด แต่จะมีเรื่องราวบรรจากการก่อการยุ้งแยก จากแผนการกรองโลกของมหาอำนาจชาตินายทุน

หมู่บ้านที่ขายขนมชาแก้นเป็นต้นนี้ มีชื่อเรียกว่าหมู่บ้านลิดา ที่มีทั้งขนมและอุดมไปด้วยพืชพันธุ์ชั้นเยี่ยม โดยเฉพาะนาข้าว ที่ต้องหยุดเข้าพรรษาแก้นที่เดียว เพราะจะเหยียบย่างไปทางไหนก็มีแต่จะเหยียบรองข้าว นี่ดีที่ในสมัยนี้มีถนนหนทาง ในสมัยพระพุทธองค์คงเดินได้ยากลำบากมาก เพราะคันนาถีแอบเล็ก แทบจะวางเท้าเหยียบย่างไปไม่ได้เลย ไม่เหมือนกับคันนาบ้านเรา และยังข้าวสาลีที่ไม่ปล่อยช่องให้ว่างเว้น

กัดบนขนมชาหวานกรอบหอมอร่อย และจะหอมอร่อยยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อชดน้ำชาการรับประทาน ชา้อนใส่นมให้เป็นกำลังใจ ก่อนเข็นรถเดินทางต่อไปยังกรุงราชคฤห์ (RAJGIR) ภูเขาคิชกูภักันต่อไป

ขนมพันปี

กัดบนขนมชาอมอบน้ำชา
มองเรือนแห่งทิวทัศน์งามเปล่งประกาย
ความเด็ดขาดอ่อนเพื่อง Grafoty โกล
ต่อแต่นี้ไปดังน้อมสัมมาชา

จังเจ่งสั่งกรรมวิจิไนชาลง

นาบูชบสังไห์ไฝรอต้า

ไส้เดรี้ยวเทเคระคนเป็นกันมา

กันหมวงดี้มชากรรมวิจ

เพี้ยงเท่านักซังดังเมืองแรก

สากลมแนวภูษานี้ในสา

โน: ออตหนนาวากเดห์มกันจ

กอดจุบลมหายใจลงผู้ดัน

เสี้ยงเทลงส่วนเมืองแรกแนวก้าว

แม้ม่อนจะมีงานในเมืองเด่น

นกชูร์องร์สังเบ็นหงวน

สะบัดชนเริงร่าให้กันกัน

พวงร้านเรวงต่างต่างทั่วทางทุก

ล้วนเมี้ยแต่ดูชาดากันทั้งนั้น

พวงผู้ชูชาด้วยได้มาเมืองเรื่องสำคัญ

ดูนิษฐนี้ได้กับงาน神圣ตัว

กลิ่นขนมชาชานอมรั่ว

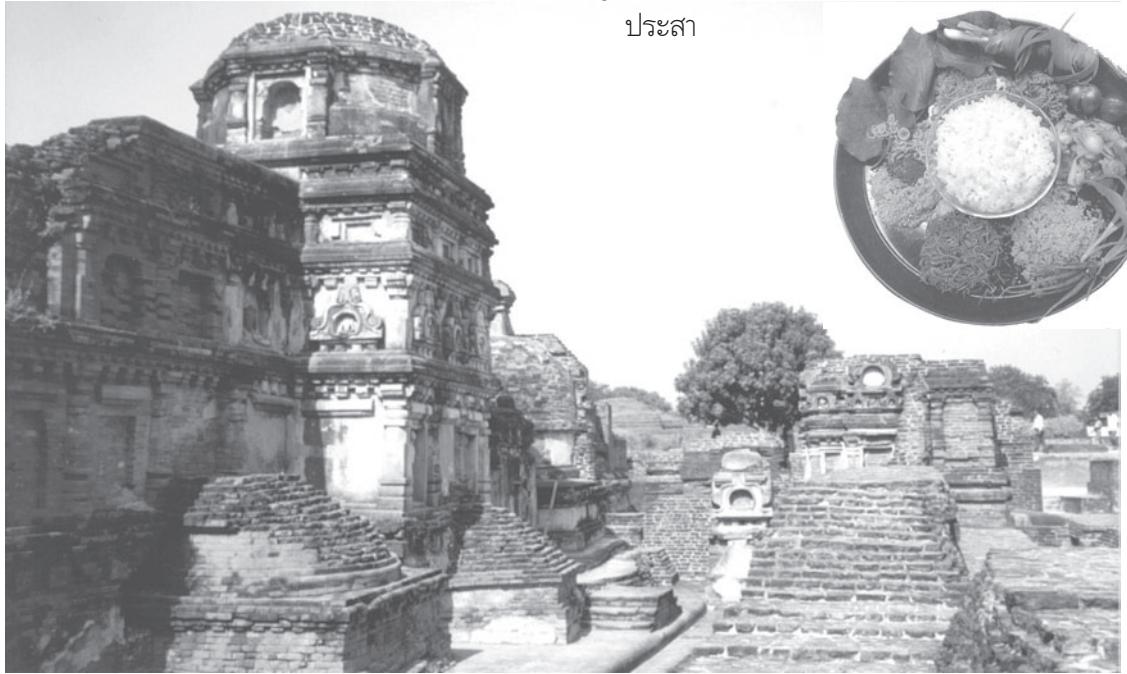
ต่อแต่นี้เป็นมาตรฐานน้ำที่

ณ หมู่บ้านนี้เลาగ่าพันปี

กังหันมีให้เห็นเช่นทุกวัน

◆ อาหารอรหันต์

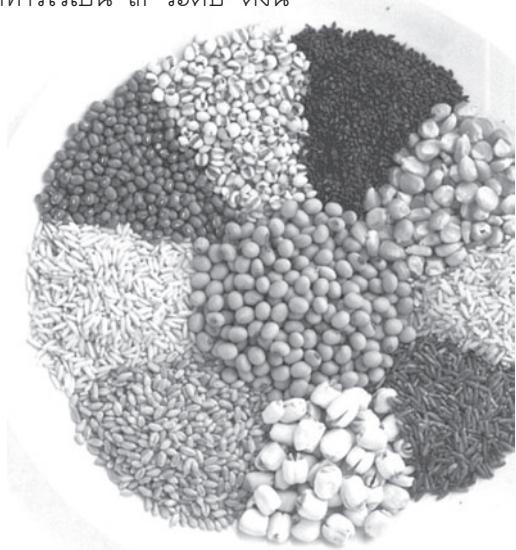
คุณเคยเห็นหนังอินเดีย ตอนนางเอกกับพระเอกร่ายรำไป ร้องเพลงไปรอบๆ ตันแม้ หรือไม่ ก็ตันเลาหรือเปล่าครับ ว่าก่าว่าจะถึงจุดนั้นกันแน และนี่ ก็คือบรรยายการของความเป็นอินเดีย หวังว่าผู้อ่านคงจะพอเข้าใจทั้งอินเดียของไม่ร่วมเที่ยวนี้ และไม่เบื่อ

ที่จะติดตามกันต่อไป เพราะนี่ก็เอาอีกแล้ว ที่ทำให้ต้องเวียนวนถึงเรื่องอาหารให้ชัดถ้อยชัดคำกันอีกครั้ง ก็จะทำໄง่ได้ ในเมื่อมีคำมาขึ้นมาอีก ขณะรถกำลังออกจากนาลันทาสู่เกาะคิชฌกูปต์ในกรุงราชคฤห์ จุดหมายปลายทางข้างหน้านั้น ว่าอะไรอย่างไรคืออาหารอินเดีย ผมจึงตั้งหัวข้อคำตอบนี้ให้เพื่อนผู้ร่วมเดินทางที่สามปัญหามาว่า “อาหารอรหันต์” ให้ได้หันกันต่อตามประสา

๖. ปั้งแต่โบราณกากานามาแล้ว ประเทศไทย อันเดียวเป็นประเทศไทยเดียวในโลก ที่คนส่วนใหญ่ไม่เนยม บริโภคเนื้อสัตว์ จนมีวัฒนธรรมในการกินที่แตกผลึก ประชากรชาวอินเดียกว่าพันสองร้อยล้านคนเป็นนัก มังสวิรัติถึง ๙๐ % จนประชญ์ทางโภชนาการได้เปลี่ยน เอาอาหารไว้เป็น ๓ ระดับ ดังนี้

๑. ระดับสูงที่ควรแก่การบริโภค ได้แก่ เมล็ด พืช ข้าว ถั่ว งา นม เนย พืชผักและผลไม้

๒. ระดับรองลงมา ได้แก่ น้ำชา กาแฟ ที่จะ ต้องพิจารณาว่ากินไปเพื่ออะไร จำเป็นมากน้อยแค่ไหน

๓. เนื้อสัตว์ ไข่ และเห็ด ที่นักมังสวิรัติระดับสูง ปฏิเสธอย่างไม่ໄยด ถึงแม้ว่าคนอินเดีย ๙๐ % จะไม่ กินเนื้อ แต่ไข่กับเห็ดก็ยังเป็นอาหารของคนอินเดีย เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งถ้าจะว่ากันตามนี้แล้ว ก็คงจะเหลือ นักมังสวิรัติบริสุทธิ์ไม่เกินสองล้านคนโดยเฉลี่ยครับ

◆ อาหารที่ไม่ควรบริโภค

เพราะอาจจะดีต่อร่างกาย แต่จะไม่ดีต่อจิตใจ ที่จะก่อให้เกิดผลเสียหายร้ายแรงแก่นักปูนบดิบรวม โดยเฉพาะเห็ด ถึงจะมีการวิจัยว่ามีโปรตีนสูง แต่ โปรตีนก็คือสิ่งโซซามาชวนเชือของพ่อค้าที่โหมกระเพื่อ ขึ้นในอเมริกา จนคนอเมริกันต้องตกเป็นเหยื่อของ โภคะเริงมากที่สุดในโลก

ไม่ว่าจะได้โปรตีนมาจากอะไร การบริโภค โปรตีนมากเกินไป โปรตีนนั้นก็จะกล้ายเป็นพิษ หั้งไถ ก็ต้องทำงานหนักเพื่อจะขับออก

เห็ดเป็นเชื้อรากที่เติบโตในที่มีด ถูกแัดดส่อง สามชั่วโมงก็ฟ่อแล้ว รสชาติหวานหอมอร่อย หั้งยังมี กลิ่นออกคาวๆ คล้ายเนื้อสัตว์ก็จริง แต่เห็ดก็เติบโตมา จากสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี บุดเน่าและสกปรก ที่เป็นสิ่ง ไม่ดีแก่ร่างกายและจิตใจเลยแม้แต่น้อย

ແນ້ນກັມສລວົຣຕິອິນແດຍສ່ວນໃຫຍ່
ຈະຍັງໃຊ້ໄຟເປົ້າພາຫາວັດ ແຕ່ເຂົກໜະໄໝ
ນີຍມກິນເທົດເລຍແມ້ເຕັ້ນວູຍ

ຄນອືສານໂປຣານເຮົາ ແນ
ສມໍຍນີ້ ຄຶ້ງເຂາຈະນີຍມເກີບເທົດປາ
ຕາມຄຸດກາລມາປຽງເປັນພາຫາວັດ ເຂົ
ກົຈະລ້າງເທົດດ້ວຍນ້ຳເກລືອກ່ອນທີ່ຈະປຽງ
ປນກັບນໍ້າໃບຢ່ານາງ ເພື່ອຮັບດັບພິບຈາກສາຮປັນເປື້ອນທີ່
ເທົດດູດຫັບລົງບູດເນົ້າເຂົ້າໄປໆໄວ້ ໂດຍທີ່ເທົດໄມ່ອາຈ້າຮ່າງລ້າງ
ຕົວມັນເອງໄດ້ເໜືອນກັບພື້ຜັກສີເຂົ້າວິທີ່ມີຄລອໂຣຟິລິ
ຫ້ວ່າ ໄປ

ເທົດບາງໜີດອາຈເປັນຍາຮັກຫາໂຮຄໄດ້ ຈຳເປັນ
ຈົງຈາ ໝ່ອຍກົງຍັງຕ້ອງເວົາສະຕຸຫຼວິດເພາເພື່ອສ່າພິ່ນ
ເສື່ອງກ່ອນ

ຄື່ນແນ້ງກູມປັນຫຼາຈາວບ້ານອືສານເຮົາຈະເຢືຍມຸຫົງ
ຂາດໄຫ່ນ ກີ່ໄມ່ວ່າຍີ່ຫຼາວືສານຕ້ອງທາກເປັນເຫັນຢືນໂຮຄຕາ
ມາກທີ່ສຸດ ຕລອດທັງຄວາມເໝືອຍັນເນື່ອງມາຈາກເທົດ

ນັກເພາະເທົດກິນເທົດສາວີໄມ່ຕໍ່າກວ່າສອງຮາຍ ທີ່
ຕ້ອງມາເປີດສ່ວນທີ່ເປີດໄດ້ເຫຼື້ອເຂົ້າໂຮຄຜົວໜັງ ພຣ້ອມ
ກັບບອກພມວ່າ “ຈັນກຳລົງເລິກກິນເທົດເລົ້າ” ເກົ່າອັນກັບ
ຈະຮູ້ໄດ້ດ້ວຍຕານເອງ

ໜາຍຄນທີ່ຫຼວເປັນຫັນຫຼຸ ຜາຍຄນຕາມວ້າ ດັນຕາ
ຈະເປັນຕ້ອນໃນຕາ ຜາຍຄນຫລງໆ ລືມໆ ດວມຈຳເລື່ອມ
ໜ້າຕາບູດເນົ້າໂຮຍຮາ ຜົວພຣອນໄມ່ສົດໄສ ມ່ນໜ່ອງ
ອະໄຮຕ່ອມີອະໄຮຕ່າງໆ ແລ້ວນີ້ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພຣະຕິດຣສ
ອວ່ອຍຫວານໆ ດວາງ ຈາກເທົດ ຮີ້ວ່ອໄມ່ກົງຫລັງຄຳໂມໝ່ານາ
ໝາຍໂປຣຕິນຂອງພົດທ້າທີ່ໄມ່ມີຄວາມຮັບຜິດຂອບແບບຄົນຫ້າ
ເທົດ ທີ່ຄອຍແຕ່ຈະໂພລ໌ຫຼວກຮູ້ເກົ່າວັນອອກມາຕາມຄຸດກາລ

ຄຸນແໜ່ອນພຣ ຜູ້ເຫັນວ່າຢູ່ໃນການຕຽບກັບຫາ
ໂຮຄຕາ ກາຣໃໝ່ຍາສມູນໄພຣທີ່ສືບທອດມາຈາກຮມອ
ກະເໜື່ອງໂປຣານ ໄດ້ບອກກັບຄົນໃໝ່ທຸກຮາຍໃຫ້ເລິກກິນເທົດ
ໂດຍເດີດຂາດ

ผมได้พับกับนักมังสวิรัติที่เพิ่งเลิกใช้เห็ดเป็นอาหารท่านหนึ่ง ได้กล่าวประนามเห็ดในเวลาอันจำกัด ก่อนจะจากกัน พร้อมกับจดเบอร์โทรศัพท์ไป เนื่องจากเห็ดท่านมีหนังสือเล่มหนึ่งที่ฟริ่งวิจัย เขียนถึงโภชภัยของเห็ดเอาไว้อย่างละเอียดลออ ว่าจะบอกชื่อหนังสือให้ผมได้ไปซื้อหา เพราะคนไทยเชื่อฟริ่งมากกว่าผอมหรือหอมเหมือนพร แต่ขอภัย ที่ไม่อาจเอาหลักฐานโภชภัยของเห็ดจากตาราฟริ่งมาอวดอ้างได้ เพราะผมทำเคชกระดาษที่จดเบอร์โทรศัพท์นั้นหายไป

◆ อะไรคืออาหารของมนุษย์

เนื้อสัตว์ไม่ใช้อาหารของมนุษย์แน่นอน ไม่เชื่อกล่องเอาหมูเป็นๆ มาชีอดคอๆ นอกจากหมูจะดีนหนี ไม่ยอมให้เชือดแล้ว เราเองก็รู้สึกสลดหดหู่ใจในเสียงร้องขอชีวิตและความเจ็บปวดในการทั้งกลืนเลือดความเนื้อกշวนคลื่นไส้อาเจียนมากกว่าจะชวนกิน

ตรงกันข้ามกับที่เราเห็นในครัวด�ะขามสุดๆ อย่างว่าแต่เห็นเลย แค่พูดถึงมะยม มะขาม น้ำลายกง สลอนต้องเออบกลืนแทบไม่ทันแล้ว

นั่นคือธรรมชาติชาติเท่าจากจิตใต้สำนึก ได้บอกร่าว เนื้อสัตว์ไม่ใช้อาหารของมนุษย์ แต่พืชผักผลไม้ต่างหากที่เป็นอาหารของมนุษย์ที่แท้จริง

◆ ประโยชน์ของมังสวิรัติ

อาหารโลเก ปฐมโมโนติ อาหารเป็นหนึ่งในโลก ไม่ใช้อาหารนิวเคลียร์หรืออิรริยาบถ ถ้าเมื่อไหร่โลกไม่มีอาหาร มนุษย์ก็มิอาจมีชีวิตอยู่รอดได้แม้แต่คนเดียว

แต่อากาศก็มีท้ายระดับ แม้เนื้อสัตว์ก็ยังใช้เป็นอาหารได้เมื่อถึงคราวจำเป็น ทั้งพราพุทธองค์ผู้เป็นประษณ์ cascade ของโลกก็ไม่ได้ปฏิเสธที่จะต้องมีข้าวห้ามเหมือนไม่ห้าม ให้สรุปได้ว่า ต้องกินเนื้อสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นกัดตายเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ อินเดียผู้เป็นราชบูรพาจนาการมาแต่โบราณกาลจึงต้องกินมังสวิรัติ เพื่อพัฒนาชีวิตและจิตวิญญาณมาโดยตลอด จนปัจจุบันทำให้

๑. มีพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกของโลก

๒. เป็นแหล่งกำเนิดนักประชัญ ศาสดา และลัทธิศาสนาต่างๆ

๓. อินเดียแม้จะเคยตกเป็นเมืองขึ้น แต่อินเดียก็ยังคงความเป็นอินเดียที่ตอกย้ำถึงความคุ้มครอง จนเป็นประเทศที่ไม่เคยล่มสลาย

๔. อินเดียเป็นชนชั้นมั่นสมองของโลกที่อเมริกาเปิดประเทศต้อนรับชาวอินเดียมายังอันดับเอชีพ ลำดับๆ มั่นสมองเป็นของคนอินเดียแบบทั้งนั้น อาทิ เช่น นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ วิศวกร และผู้เชี่ยวชาญด้านการเกษตร หรือไม่ก็เป็นนักเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่แบบจะหามั่นสมองตลาดลำดับและจิตใจที่สูงบันดาลจากชาติอื่นๆ ไม่ได้เลย ๓๐ % ของผู้ผลิตซอฟแวร์ใหญ่ที่สุดของโลก ที่มหานครเซรชูบีล เกตย์ดีครองและสร้างขึ้น จนกลายเป็นเมืองซิลิคอนวิลเลจ ทางตอนใต้ของชานพรานชิลีโก ล้วนแต่เป็นคนอินเดีย

แต่ครั้นหันมาดูภูมิปัญญาไทยที่อุตสาหกรรมปั้นหึ้นเมืองไปอยู่ในเมริกา คนไทยก็เป็นได้แค่ เด็กปั้น เด็กล้างจาน เด็กเสิร์ฟ หรืออย่างเด็กเจ้าของร้านอาหาร จะให้ไปมีตำแหน่งหนึ่งชั้นมั่นสมองเหมือนคนอินเดียเชา บังก์แบบจะไม่มี

๕. รู้จักประโยชน์ประยุกต์ในการใช้ทรัพยากร

๖. เป็นคนไม่ขี้อวด ไม่บ้าเหื่อบ้าจี้ และไม่บ้ายอ

๗. มีขนบประเพณี วัฒนธรรมที่ตอกย้ำ ที่ไม่เปลี่ยนแปลง จะตื่นเช้าหรือเข้านอนก็ต้องลุบมันต์ ไหวพระ วันไหนถ้าไม่ได้กราบไหว้พ่อแม่ก็เหมือนไม่ได้กินข้าว ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน คนอินเดียก็ยังเป็นคนอินเดียอยู่เหมือนเดิม โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกิน แกงถั่วคลากับจาปะตีนั้น ยังคงบ่งบอกถึงวัฒนธรรมลัทธิที่สืบทอดกันมายาวนาน

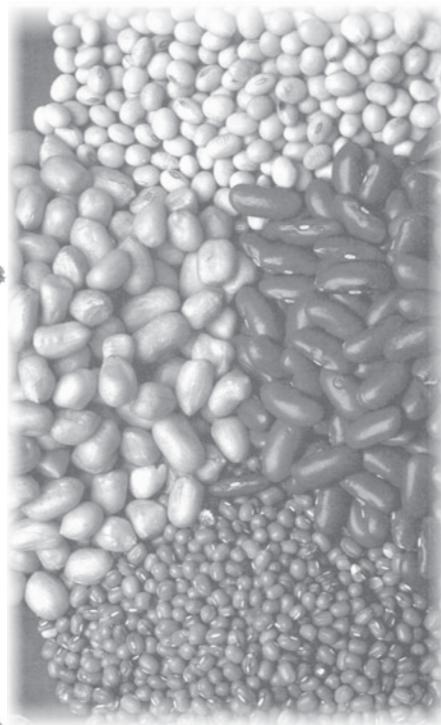

ຄນກົບເປັບ

ດີ ມ່ຽນວິຈຸກ ລາ ດ
ໂຮບພາບ ລັບ ລູ່ ມັງຕີ ພ ຮັບ
ພດ ຮະບ ລູ່ ນ ນາທ ພ
ຮປນ ນັດ ແຫວ່າງຈາງວຸລຸ ວ

ນ ເລມ ພ ດຣ ພ ກສວ ຕເຜ ມລ
ກຈີ ພ ພປຣສ ' ນ ດ
ເບຍ ໂດຍ ດ ມ ຂໍ ນ ນ
ຮບປກ ທ ນັດ ແປບເລມຕີ ພ
ດວບ ຮອນ ນັດ ພ ຮັບ ມ ພ
ດຣ ພ ກຕປື້ ບກນ ໂດຍກຫ ວ ພ
ຂາ ພຈາເມ ມດລ ພ
ດວ ມປ່ງ ຂ້າ ນກ ມ່ມ

ມລຄດວທບພລສ ປຶ່ນທບພກ
ໜກຜ ລກກນຄວຫວທກກ
ຕ ຖ ຮດນປດນກ ດນເຕ
ມ ພຣ ນັດ ພຕ' ພ ຂບ ສ
ກນ ກບກວ ວເມດ ວ
ປຶ່ນ ນ່ວງ ກປດວ ມາ ທຮຣ ຈົ່ງ
ຂໍດຣ ພ ກສ ມນ ພດ ' ດວ ກບ
ເບລມ ລົ້ ນກ ພ ມ ປ ປ

ດີ ມ່ຽນວິຈຸກ ລາ ກບດວ
ຕະນກນ ວ ດຣດລ ພ ມ ພ
ດຣ ພ ກຕປ່ງຊະກຜ ໂດ ກະ
ໂຮບພາບ ລັບ ລູ່ ມັງຕີ ພມ.

ເກົ່າ ປ.ມ.ແຮງໝາຍ

ນາຮັຈົກ

○ ພ.ຣັ້ງມື ກອດຍມິນ

ສົນທີອຄົກ

SANTI ASOKA
BUDDHASATH

ອີເມວເສີກວາຍ ກາງວຽກງານ ສົນທີກວາຍ
ບຽກກາງ - ຄຳກວາຍກາງ

ສລ່າປັນ (ສລ່າເປັນພາຫະເໜືອແປລວ່າຊ່າງ) ອີເມວເສີກ
ເປັນຜູ້ອຸ່ນເມື່ອງຫັ້ງພລງນານເຂົ້າໂປ່ງແດງຫລາຍເຂົ້ນ ໄນວ່າຈະເປັນ
ປ່າຍຊື່ອພຸຖສຕານລັນຕີໂຄກ ກາພສລັກປະວັດທີ່ຈາວອໂຄກ
ທີ່ປ່ຽນມອໂຄກ ອີເມວເສີກ ແກ້ໄຂສລ່າປັນທໍາຍເວົ້ວທີ່ມ້ານຮາຊ ຜູ້ຄົນທີ່
ຮູ້ຈັກສລ່າປັນຕ່າງກົງເຊື່ອນໃນຝຶກມໍາລາຍມືອຂອງເຂົ້າທັນນັ້ນ

ສລ່າປັນ ຂ່າງແກະສລັກ

ແກ່ງຊຸມຊນຈາວອໂຄກ

ในวัยเด็กของ ด.ช. มนตรี ดวงทรง (ปั้น) ซึ่ง มีพี่น้อง ๖ คน พ่อแม่มี อาชีพทำไร่ทำนาอยู่ที่อ.ฝาง จ.เชียงใหม่ เป็นชีวิตของ เด็กบ้านนอกที่ดูเหมือนจะ ธรรมชาติแต่กลับไม่ธรรมชาติ เพราะในขณะที่เด็กอื่นๆ วิ่ง เล่นกันอยู่หน้า ด.ช.ปั้น

กลับใช้เวลาว่างจากการเรียนไปปักเบ็ดท่าปลา และวัน ไปฝากรถติดข่าย ได้เงินแบ่งกันคนละครึ่ง เงินในส่วน ของตนเองนำไปฝากรายได้ โดยใส่้อมลินที่ทำจากกระบอก ไม่ไผ่ เมื่อเงินเต็มกระบอกแล้ว ก็ต้องหักหัว แบ่งส่วนหนึ่งให้ ย่าไว้ใช้ภายในบ้าน และอีกส่วนเอาไปซื้อเสื้อและกางเกง นักเรียน ซึ่งในสมัยนั้นราคាតัวละ ๑๐ บาท ไว้ใส่เอง ในตอนนั้น ด.ช.ปั้นอายุเพียง ๗ ขวบ กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๓ เนื่องจากเป็นคนหัวรักสะอาด ชอบความงามและมีระเบียบ เมื่อได้ใส่ชุดนักเรียนใหม่ไปโรงเรียนเจ้มีความสุขมาก แต่ก็สุดอยู่ได้ไม่นาน เมื่อมองเห็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน ที่ยกจน ใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆ มาโรงเรียน ทำให้ ด.ช.ปั้น เกิดความคิดว่า น่าจะหาเสื้อใหม่มาให้เพื่อนๆ บ้าง

จากนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตาเก็บเงินซื้อเสื้อใหม่ให้เพื่อน และได้บอกเรื่องนี้ให้ย่ารู้ ย่าก็สนับสนุนพระยาเง็ก เป็นคนใจบุญ ย่าจะสอนให้ป่วยทุกวันพระ และห้าม ปักเบ็ดในวันสำคัญทางศาสนา

เมื่อได้เสื้อใหม่มาแล้ว ก็ยังคิดต่ออีกว่า ถ้าอา เสื้อไปให้เพื่อนและบอกว่าตัวเองให้ เพื่อนคงอายแผล ไม่กล้ารับไว้ จึงไปหาใบตองมาห่อเสื้อให้เรียบร้อย (แทนถุงในสมัยนั้น) และเอ้าไปให้เพื่อน โดยบอกว่า กำนั่นฝากมาให้ เพื่อนที่ได้เสื้อใหม่จะดีใจเป็นอย่างมาก ด.ช.ปั้นทำอย่างนี้เรื่อยมาจนจบ ป.๔ เข้าสามารถหาเงิน ซื้อเสื้อใหม่ให้เพื่อนได้หลายคน นับเป็นความภูมิใจ ของด.ช.ตัวเล็กๆ ที่ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมีธรรมชาติ เพราะเป็นการกระทำที่ไม่ได้หวังผลตอบแทนหรือคำชมเชย ทว่าความสุขที่ได้รับเมื่อเห็นเพื่อนมีเสื้อใหม่ใส่ เช่นเดียวกับตนนั้นคือรางวัลที่แท้จริง

ครั้นจบ ป.๔ ก็ออกมากำไรทำงานกับพ่อแม่จน อายุ ๑๖ ปีก็เข้าเมืองตามพี่สาวซึ่งแต่งงานและย้ายไป อยู่เชียงใหม่ สล่าปั้นทำงานก่อสร้างอยู่เพียงปีเดียว ก็มาเรียนแกะสลักไม้ เพราะเคยเห็นคนแกะสลัก พฤษภาคมที่เมืองหน้ายิ่มละไม้แล้วรู้สึกแปลกใจ และทั้งว่า เขามีความสามารถ จึงไปนั่งเฝ้าดูเขาทำงาน

๗-๘ วัน อยากจับลิ่ว อยากเรียน ขอเข้าทำ เขา ก็ไม่ให้ทำ จะเป็นคนหนึ่งซึ่งมีพี่ชายเป็นช่างแกะสลักรูปเข้าเลยชวนไปเรียนกับพี่ชายเขาอยู่ ๑ ปี ก็พอแกะสลักเป็นอาชีพได้ จึงยึดงานนี้เรื่อยมา โดยรับจ้างแกะสลักอยู่ที่ อ.แม่สาย เพื่อส่งให้ร้านค้าในกรุงเทพฯ

สล่าปั้นแกะสลักได้ทุกอย่าง แล้วแต่ครัวจะจ้างให้ทำอะไร แต่งานที่ถนัดและชอบเป็นพิเศษคือแกะสลักรูปช้างปักกับภาพชาวเขา ขณะที่รับจ้างแกะสลักอยู่นั้น ก็มาได้งานที่ล้านนาโคลก ซึ่งต้องการให้แกะภาพสลักประวัติของชาวโคลก (ปัจจุบันอยู่ที่หน้าศาลากลางปัจจุบันโคลก) จึงว่าจ้างให้ค่าแรงวันละ ๒๐๐ บาท แต่เขาขอเพียง ๑๕๐ บาท เพราะในตอนนั้นแต่งงานแล้ว

และมีลูก ๒ คน ชาย-หญิง ต้องล่งเลี้ยกลูกให้เรียนหนังสือ ทั้งที่ไม่อยากคิดค่าแรงเพราะรู้ว่าเป็นงานค่าสูง และในช่วงนี้เองที่ сл่าปั้นได้มารู้จักกับคุณกับชาวโคลกเข้าใจหลักปฏิบัติที่ให้ลดละเลิกอบายมุขต่างๆ และมาฝึกกินห้อย ใช้น้อย ที่เหลือจุนเจ้อลังคอม วันว่างก็เข้าไปช่วยงานที่ค่าلامังลวิรัติ ๕๙ เรื่อยมาจนหมดงานที่ล้านนาโคลก ก็ไปปรังงานอื่นห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ไป ๑๒๐ กม. พกวันคุกร์เย็นก็จะเข้ามาที่ค่าلامังลวิรัติ ๕๙ เชียงใหม่ เพื่อมาช่วยงานล้างถ่ายล้างชามและอื่นๆ จนถึงเย็นวันอาทิตย์ ที่นี่เอง сл่าปั้นได้เห็นคนหนุ่มสาวหลายอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นครู พยาบาล ตำรวจ ข้าราชการ มาร่วมกันทำงานโดยไม่ได้รับเงินเดือน รู้สึกประทับใจในความเลี่ยஸละของทุกคนที่มาช่วยกัน และได้ไปร่วมงานพุทธชาภิเบกษาพื้นที่เพศารี โดยมีญาติธรรมชวนไปช่วยก่อนงานเริ่มจริง ๗ วัน อยู่จนงานเลิก ทำให้ยิ่งประทับใจ ได้รับแรงบันดาลใจอย่างมาก จึงอยากรажทำงานเลี่ยஸละเต็มตัวบ้าง แต่ติดภาระต้องล่งเลี้ยกลูก

ญาติธรรมคนหนึ่งใจดีมาก จะให้เงินค่าเล่าเรียนเพื่อ сл่าปั้นจะได้เข้ามาทำงานให้วัดเต็มตัว โดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง แต่ сл่าปั้นไม่อยกรับ จึงตกลงกันว่า จะขอຍືມກ່ອນເນື້ອງຈາກຊ່ວງນັ້ນມີງານຫ່າຍອຍ่างທີ່ໝຣ.

เชียงใหม่ สล่าปั้นเงินต้องอยู่ทำงานที่นั่น ๖ เดือน โดยไม่วัดค่าแรง พอกงานเสร็จจะได้ออกไปรับจ้างแกะสลัก เอาเงินมาใช้หนี้คืนให้ญาติธรรม

ระหว่างที่อยู่่านนาอโศก ก็ได้รู้จักกับญาติธรรม ซึ่งในขณะนั้นยังเป็นนักศึกษาแม่ใจอยู่ ชื่อสิงหา แซตติง (ครูสิงหา เป็นครูที่ได้รับรางวัลดีเด่นหลายรางวัล หากโครงสร้างทางอ่านประวัติได้ที่เราคิดอะไรเล่ม) ได้ชวน สล่าปั้นให้ไปช่วยสร้าง โรงเรียนบ้านแม่ปือกบันดอยให้เด็กชาวเขาเป็นเวลา ๑ เดือน เพราะโรงเรียนที่ใกล้ที่สุดคือ บ้านเมืองหอง ก็ห่างออกไปถึง ๗-๙ กิโลเมตร ไม่สะดวกในการเดินทาง ถ้าไปเรียนที่นั้นเด็กต้องนอนที่รร.เลย เพราะไม่อาจเดินไปกลับได้และไม่มีการคุณภาพทางอื่นอีกนอกจากเดินเท่านั้น เมื่อไปถึง สล่าปั้นก็ได้เห็นว่าชาวบ้านไม่มีอะไรเลยและไม่รู้จักการ

เพาะปลูก ความเป็นช่างผู้มีใจอื้อเพื่อ ทำให้เต่าแรกที่คิดจะสร้าง โรงเรียนเล็กๆ ธรรมชาติ ก็เปลี่ยนใจเป็นจะสร้างให้ใหญ่หน่อยและให้คงทนกว่า เพราะไปเห็น ไม่ลักษณะอย่างจะทำให้ดีๆ อยู่ได้นานๆ

แลเนื่องจากไม่มีงบจากการราชการ จึงต้องเริ่มขอเงินบริจาค โดยเงินก้อนแรกได้จากคุณแกเชม กอพัฒนาชัยเจริญ ๔ หมื่นบาท และจากนั้นญาติธรรม ชุมชนมังสวิรัติเชียงใหม่ นักศึกษาและเพื่อนๆ ของครูสิงหา สมทบบริจาคร้อยมานาณสามร้อยเป็นโรงเรียนที่ใหญ่และมั่นคงแข็งแรง เพราะได้รับการร่วมแรงร่วมใจจากชาวบ้านและเด็กนักเรียน ชาวบ้านช่วยกันเลือยไม่ให้ถึง ๖ ครั้ง โดยไม่คิดค่าแรง แต่ราไห้อาหาร ของเหลือ

ເບີນສິ່ງຕອບແທນ ເຊື້ອາຫາດ ຕັ້ງແຕ່ ສະຫະ ຂວາມຂຶ້ນໄປກົງມາ
ຊ່ວຍຂ່າຍທ່ານ ຫົວກະບົອງ ແບກນໍ້າ ສາຮພັດຈະທຳ
ສລາປັ່ນໄມ່ເພີ່ມແຕ່ສ້າງອາຄາຣໄມ້ ທາກແຕ່ຍັງທຳໂຕຕັ້ງກົງເຮີຍນ
ທີ່ເກີບຈານຂ້ອນແກ້ວໜ້າສ່ວນຕົວ ໂດຍມີໝາຍເລີກກັບ

ທຸກໆໜ່ອງຕຽນກັບຂຶ້ນທີ່ຕິດໄວ້ເໜືອທີ່ ທີ່ລ້າງຈານຮະບບອໂຄກ
ທັງໝົດ ໄວ້ອຍ່າງຄຽບຄວນ ທຸກໆຍ່າງຈະສະວາດເປັນ
ຮະເບຍບຕາມນິສັຍຂອງສລາປັ່ນຜູ້ສ້າງ ຜຶ້ງໃຫ້ເວລາໄປກັບ
ໂຮງເຮີຍນີ້ອຸ່ຢູ່ເຖິງ ๓ ປີ ຈີ ເດືອນ (ທີ່ທີ່ແຕ່ແຮກຈະມາ
ອູ່ເພີ່ມແຕ່ອຸ່ນເດືອນເດືອນ) ເພວະສ້າງໄປພ້ອມໆ ກັບຮອງເນີນ
ປະຈາກ ອີກທັງການກ່ອສ້າງກີ່ໄມ່ໃໝ່ເວົ່ອງຈ່າຍ ເພວະ
ໂຮງເຮີຍນູ່ໄກລາກ ແລະກັນດາຮ ແນທາງກົດໝາກ
ຢ່າຍແຍ້ ຂາດຮຽນບໍລິຄືນ ແລ້ວ ລ້ອຍ້າງວິ່ນໄດ້ ມຸ່ງບ້ານ
ອູ່ເໜືອຮະດັບນໍ້າທະເລປະມານ ៨០០ ເມຕຣ ດ້ວຍນັ່ງ
ກົດແພງມາກ ໄນວ່າຈະເປັນປຸນ ສັງກະລີ ເຂົາຕົ້ງບວກຄ່າລ່າງ
ທຳໃຫ້ຕ້ອງເລີຍເຈີນນັ່ງກົງທີ່ອີກຫລາຍເທິ່ງ ແລະໃນທີ່ສຸດ
ໂຮງເຮີຍນົກ໌ເສົ້າຈົງດ້ວຍບປະມານ ២ ແລ້ນບາຫເຕັ້ນ

ได้ซึ่งคุณย์การศึกษาเพื่อชุมชนในเขตภูเข้า ต่อมาได้อัญใจความดูแลของมูลนิธิแม่ฟ้าหลวง จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นคุณย์การเรียนชุมชนชาวไทยภูเขามาเพื่อฟ้าหลวง บ้านแม่ปีอก ต.บ้านหับ จ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่

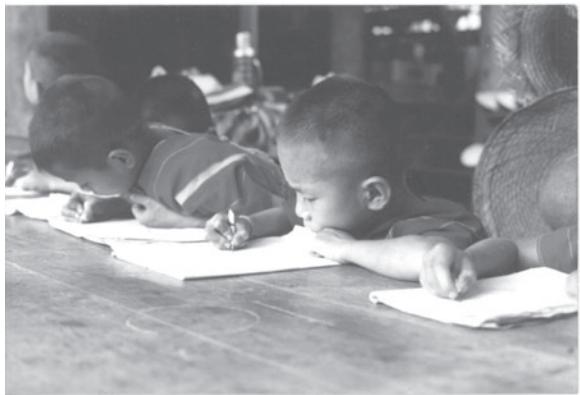
ระหว่างที่อยู่บ้านแม่ปีอก ก็ได้เห็นสภาพของชาวบ้านซึ่งยากจน ไม่มีกิน ไม่วรจักรเพาะปลูก ได้แต่ขายของปากินไปวันๆ ถ้าไม่มีอะไรกินก็กินข้าวเปล่า กับพริกตำ หรือถ้าไม่มีข้าวก็อดเอา อยู่คุ้ล้ายๆ กบจำசีล สล่าปั่น្លឹកสิงสารชาวบ้านเบ็นอย่างมาก จึงสอนชาวบ้านให้ปลูกกลัวย ทำเกษตร ปลูกพืชผักที่โรงเรียนให้เด็กฯ ได้มีอาหารกิน เคยถึงขนาดปลูกເຫັດathomໄວ້ກินกันเองด้วย เป็นที่น่าเสียดายที่ต่อมา

ภายในห้องต้องเลิกไป เพราะไม่มีเด็กหนุ่มสาวเหลืออยู่ เนื่องจากลงดอยไปเรียนหนังสือข้างล่าง ที่เหลือจะเป็นเด็กเล็กซึ่งไม่สามารถดูแลการเพาะปลูกhomได้ผู้สัมภาษณ์เคยไปเยี่ยม โรงเรียนแม่ปีอกแห่งนี้ และได้มีโอกาสลงมือดูแลห้องที่นี่มาแล้ว

ในอนาคต สล่าปั่นต้องการเผยแพร่กิจกรรมวิสาหกรรมให้ชาวเขาได้มีกิน เหลือก็ขาย อยากหาตลาด และจัดตั้งสหกรณ์ให้ชาวเขา อีกทั้งอยากปลูกไม้ผลซึ่งเป็นไม้เมืองหนาว เช่น สาลี่ ห้อ พลับ เพื่อพากษาจะได้มีรายได้เลี้ยงตัวห้องจากที่มีกินเพียงพอแล้ว

ตัวสล่าปั่นเองเป็นคนสุภาพดี แข็งแรง อย่างชนิดวิ่งขึ้นลงเขา自如ทาง ๔ กม. ได้สบายๆ เพราะดูแลเรื่องอาหารการกิน โดยไม่กินของทอด เน้นการกินยอดผักตามธรรมชาติ ผักป่า ข้าวกล้อง กลัวยน้ำว้า สล่าปั่นบอกว่าอย่างให้วันหนึ่งมีลักษณะ ๕๐ ชม. จะได้ทำงานเยอะๆ และอยากมีอายุยืนยาว จะได้ทำประโยชน์ให้ผู้อื่นมากๆ

ในวันนี้สล่าปั่นกำลังก่อสร้างโรงอาหารบ้านแม่ปีอกให้เด็ก นักเรียนกีอบ ๗๐ คน ที่ต้องใช้ห้องเรียนเป็นห้องอาหารด้วย แต่เนื่องจากพื้นท้องเรียนเป็นปุ่นซิเมนต์หน้าหานาจะหนามาก แต่เด็กๆ ยังต้องนั่งพื้น

ສລາປ່ນຈຶ່ງສ້າງໂຮງອາຫານຕ່ອງຈາກໂຮງເຮົານ ໂດຍຈະປູ້ພື້ນໄໝ້
ທ່ານບ້ານຊ່ວຍກັນທາມາໃໝ່ ແຕ່ກີ່ຕ້ອງຮອງເງິນບຣິຈາກເພື່ອ¹
ສ້ອສັກສົມຸງຫລັກ ອຸປະກລົງກ່າວກ່ອ່າສ້າງຫລາຍອ່າງ

ຮວມທັ້ງຕ້ອງຈັດທາແທ້ກໍ
ເກີບນໍ້າ ຝົນເພື່ອໃຫ້
ເຕັກໆ ມີນໍ້າດີ່ມ ກັນ
ຕລອດທັ້ງປີ

ເນື່ອງຈາກສລາປ່ນ
ໄໝ້ມີຮາຍໄດ້ອະໄຣເລຍ
ທີ່ທໍາງນອຍໆທຸກວັນນີ້
ກໍມີມີຄ່າແຮງ ຜູ້ມີຈິຕ
ຄຣທຫາໄດ້ບຣິຈາກເງິນ
ໂດຍມີສລາປ່ນບຣິຈາກ

ແຮງການ ຈຶ່ງທຳໄໝໂຮງອາຫານເປັນຮູບເປັນຮ່າງຂຶ້ນນາມໄດ້
ເຂົາໄດ້ພິສູຈົນຄໍາສອນຂອງພ່ອທ່ານໂພເທິຣັກໝໍທີ່ວ່າ “**ຄນເຮາ
ໄມ່ຈໍາເປັນຕັ້ງມີເງິນກົງຍູ້ໄດ້ ຂອໃຫ້ຂັ້ນ ແລະທຳຄວາມດີ
ເຮາຈະໄມ່ອດຕາຍເລີຍ”**

ລຸ່ມປັ້ນບອກວ່າ “ເຮາເກີດມາຈາກດິນ ຕາຍແລ້ວກີ່
ກລັບປັ້ງດິນ ພມຕາຍຕຽງໃໝ່ເກີດຕຽງນັ້ນແລຍ ຖຸກວັນ
ນີ້ຜົມໜ່າເທິງແລ້ວ ເພວະລູກເຕົ້າໂທໜົດແລະເຮົຍຈົບແລ້ວ
ພມໄໝມີໜີ້ນີ້ລື້ນຄຳກ່າວ ທີ່ວິວຕັບປິດໄກ ຈະເຫັນກີ່ຄື່ວນ
ອຍກາກທີ່ຈະພິສູຈົນຝຶດຍເວົ້າປັ້ງຈັຍລື່ພະພູທົບເຈົ້າມາຊ່ວຍຫາເຫຼາ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມເບີນຍູ້ທີ່ດີ່ຂຶ້ນ ພມເອງກີ່ຕ້ອງ
ໄປໜ່ວຍງານແກະສັກຂອງພ່ອທ່ານອົກຫລາຍງານ ໃນວັນນີ້
ພມໄດ້ພິສູຈົນແລ້ວວ່າ ແມ່ໄໝມີເງິນກົບເລີຍກົງຍູ້ໄດ້ ພມຈະ
ພຍາຍາມທຳຄວາມດີໄປເວື່ອຢາ ຈນກວ່າຈະຕາຍ”

ະຄຣຊົວຕ

ໂຮງລະຄຣຍິ່ງໃຫຍ່ໃນໂລກຫລ້າ
ຄືອມາຍານັກແສດງທີ່ແຂ່ງຂັນ
ທັງບທສຸຂົບທເຄຣັກລະເຄລັກັນ
ຖຸກຄືນວັນແສດງໄດ້ໄມ່ເລີກລາ

ຕ່າງສົມບທູ້ດີມີຄວາມສຸຂ
ທັງບທທຸກໆຂີ້ອນຈົນທນເມື່ອຍ້າ
ກີແສດງຫລາຍຄັ້ງຫລັ່ງນໍາຕ້າ
ຫວ່າວະວ່າເມື່ອສົງບທລົດເຊື່ອໃຈ...

ທັງບທບາທໂຄຕຣໂກນໂຈຣັບນົດ
ຕ່າງຄົບຄິດຜ້ອມລັບປັ້ນໜາຕີໄດ້
ອອກກູ້ມາຍັງຄັບກັນຜົບໄວ
ຕ່າງຮ່ວມໃຈໂກນແຍ່ງແບ່ງກັນກິນ...

ບທ້າຍໂຈຣັບມາດ້າ່ງໆມີບືນ
ທຸກວັນຄືນຈັບມາເຂົ້າຄຸກລື້ນ
ແຕ່ລອມໂຈຣັບນົດພິພັນນລທິນ
ເພຣະເລັ່ນລື້ນນອກຄຸກຖຸກມາຕຣາ...

ພອງບເວື່ອກຮແສດງແໜ່ງໂລກນີ້
ຖຸກຊົວສິ້ນໄລໄມ່ເໜີ້ຫຼ້າ
ກົກຮຽມເວທຫວົງຄືນກລືນຊີວາ
ສັກກີ່ຄົນມີຄ່າເກີດມາເພື່ອທຳດີ...

(ສລ້າໆນິນ)

การเดินทางเสี่ยงตาย เสี่ยงพิการ ผลลัพธ์สิ้นและวันเวลา
เมื่อถึงเป้าหมายแล้ว ก็ตบูญแก่ตน เป็นประโยชน์ต่อปวงชนมากหรือไม่?
พึงรู้...เดร็จฉานเดินทางเพื่อคงอยู่และต่อแผ่สืบพันธุ์
ปุณฑ์กีปานั้น ทั้งยังแสวงสรรค์ให้สมใจตน
สาธุชนเดินทางเพื่อไปให้และแสวงธรรมอิ่งขึ้นไป
ส่วนอาวิภะบุคคลนั้น ท่านไปเพื่อทำใจให้แจ้งนิพพาน
และแสวงหาการเก้อกูล เยี่ยงนักประยูรศาสตร์
ซึ่งท่านแสวงหาการเกือกูลโดยส่วนเดียว...
เราจะเดินตามรอยทางใด?

เรียงกล้อยจากรอยธรรม...เป็นคำฟาก

เรียนถ้อยจากธรรม...เป็นคำฝากร

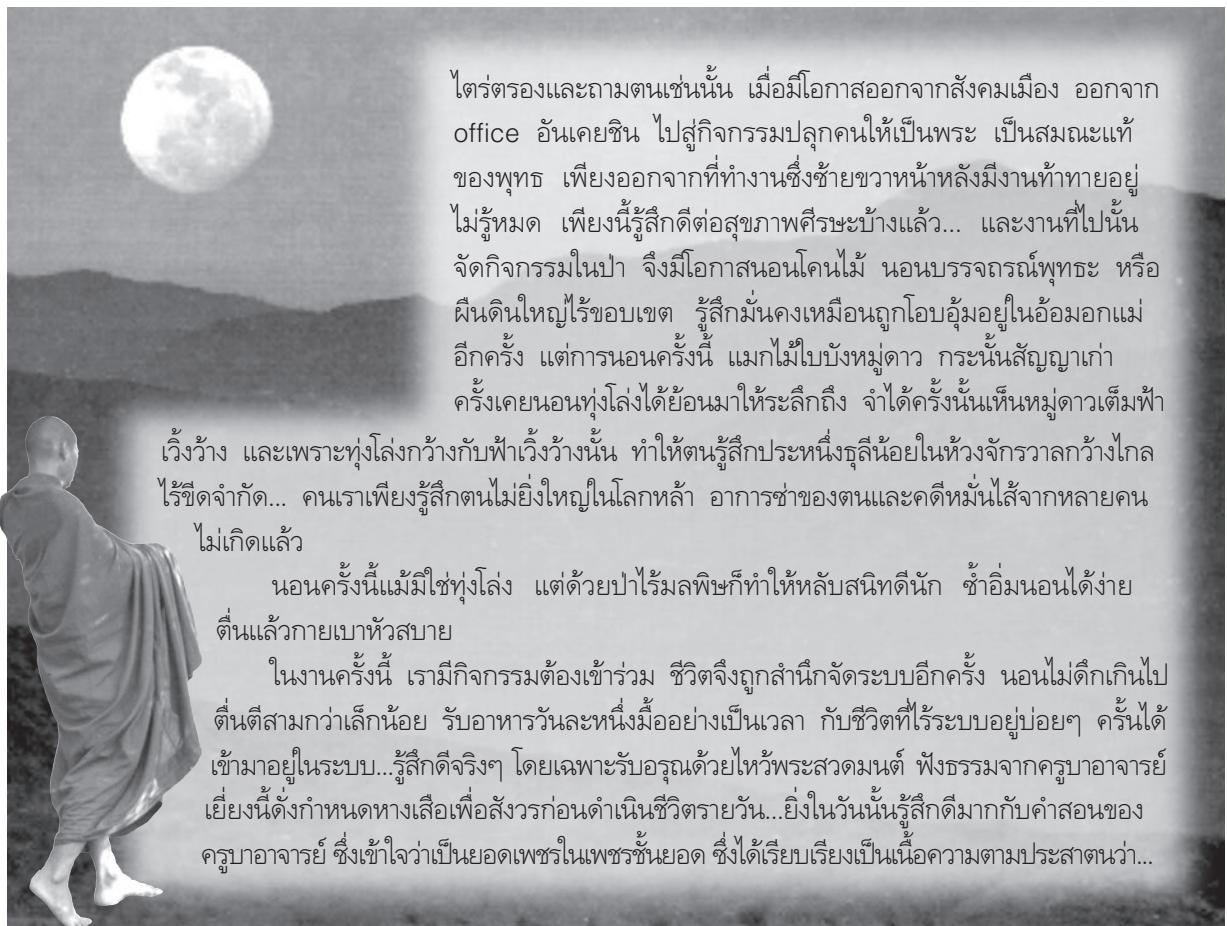

ไตร่ตรองและตามดูซึ้งนั้น เมื่อมีโอกาสออกจากลังคอมเมือง ออกจาก office อันเดยชิน ไปสู่กิจกรรมปลูกคุณให้เป็นพระ เป็นสมณะแท้ของพุทธ เพียงอกจากที่ทำงานซึ่งชัยขวาน้ำหลังมีงานทำท้ายอยู่ไม่รู้หมด เพียงหันรู้สึกดีต่อสุขภาพศรีษะบ้างแล้ว... และงานที่ไปนั้นจัดกิจกรรมในป่า จึงมีโอกาสอนโนนโคนไม้ หนองบรรจารณ์พุทธะ หรือผืนดินใหญ่ไว้ขอบเขต รู้สึกมั่นคงเหมือนญาติโอบอุ้มอยู่ในอ้อมอกแม่ อีกครั้ง แต่การอนเคราะห์นี้ แมกไม่เป็นบังหมู่ดาว กระนั้นสัญญาเก่า ครั้งเคยอนหุ่งโล่งได้ย้อนมาให้รู้สึกถึง จำกัดครั้งนั้นเห็นหมู่ดาวเต็มฟ้า

เวิ่งวัง และ เพราะหุ่งโล่งกว้างกับไฟเวิ่งวังนั้น ทำให้หันรู้สึกประหนึ่งธุลี้อยในหัวงจกรลาภกว้างไกล ไร้ขีดจำกัด... คนเราเพียรรู้สึกตนไม่ยิ่งใหญ่ในโลกหล้า อาการช้ำของตนและคดีหม่นไส้จากหลายคน ไม่เกิดแล้ว

อนเคราะห์นี้แม้มิใช่หุ่งโล่ง แต่ด้วยป่าไร่เมลพิชก์ทำให้หลับสนิทดีนัก ช้ำอิมนอนได้ด้วยตื่นแล้วกายเบาหัวสบาย

ในงานครั้งนี้ เรามีกิจกรรมต้องเข้าร่วม ชีวิตจึงถูกสำนึกลักษณะจัดระบบอีกครั้ง อนโน้มเด็กเกินไป ตื่นตีสามกว่าเล็กน้อย รับอาหารวันละหนึ่งมื้ออย่างเป็นเวลา กับชีวิตที่ระบบอยู่ปอยๆ ครั้งได้เข้ามายืนระบบ...รู้สึกดีจริงๆ โดยเฉพาะวันอรุณด้วยไฟวัสดุมนต์ พังธรรมาจารคุณบาอาจารย์ เยี่ยงนี้ดึงกำหนดทางเลือกเพื่อสังวรก่อนดำเนินชีวิตรายวัน...ยิ่งในวันแห่งรู้สึกดีมากกับคำสอนของครูบาอาจารย์ ซึ่งเข้าใจว่าเป็นยอดเพชรในเพชรชนนยอด ซึ่งได้เรียบเรียงเป็นเนื้อความตามประสาคนว่า...

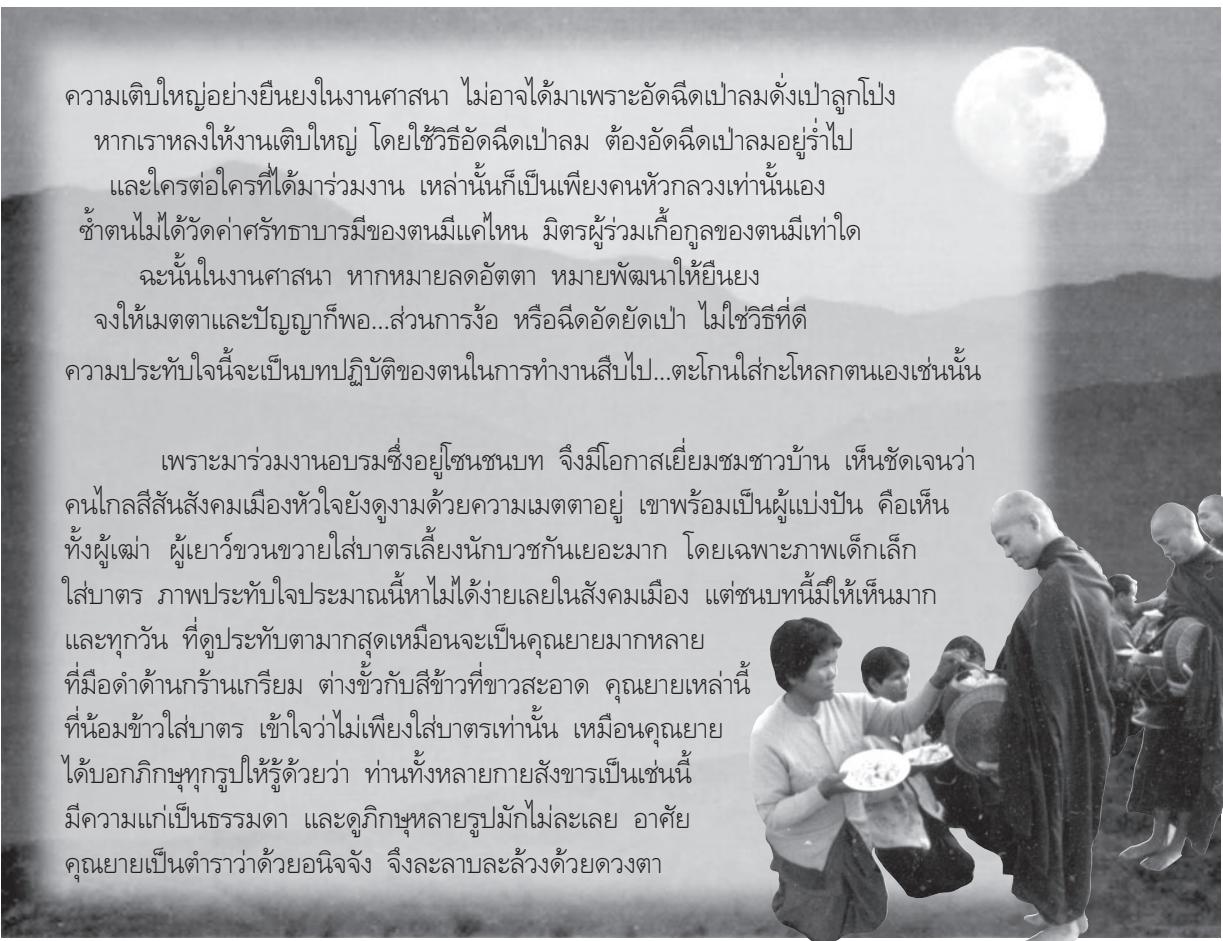

เรียงถ้อยจากอรรถธรรม...เป็นค่าฝากร

ความเติบใหญ่อย่างยืนยาวในงานศิลปะ ไม่อาจได้มา เพราะอัตตีดเป้าลมตั้งเป้าลูกโป่ง
หากเราหลงให้งานเติบใหญ่ โดยใช้วิธีอัดฉีดเป้าลม ต้องอัตตีดเป้าลมอยู่รำไร
และใครต่อใครที่ได้มาร่วมงาน เหล่านั้นก็เป็นเพียงคนหัวกลวงเท่านั้นเอง
ซึ่งไม่ได้ด้วยค่าครรภ์ชาบารมีของตนเมื่อแค่ไหน มิตรผู้ร่วมเกื้อกูลของตนเมื่อเท่าใด
จะนั่งในงานศิลปะ หากหมายลดอัตตตา หมายพัฒนาให้ยืนยาว
จงให้เมตตาและปัญญาแก่พ่อ...ส่วนการง้อ หรืออัตตีดอัตต์เป่า ไม่ใช่วิธีที่ดี
ความประทับใจนี้จะเป็นบทปฏิบัติของตนในการทำงานลีบไป...ตะโกนลีกไก่หลอกตนเอง เช่นนั้น

เพราะมาร่วมงานอบรมซึ่งอยู่ในชนบท จึงมีโอกาสเยี่ยมชมชาวบ้าน เห็นชัดเจนว่า
คนไก่ลีสันสังคมเมืองทวายจังดูงามด้วยความเมตตาอยู่ เข้าพร้อมเป็นผู้แบ่งปัน คือเห็น
ทั้งผู้เฒ่า ผู้เยาว์ขวนขวยไล่บำترเลี้ยงนักบวชกันเยอะมาก โดยเฉพาะภาพเด็กเล็ก
ไล่บำตร ภาพประทับใจประมาณนี้หากไม่ได้ง่ายเลยในสังคมเมือง แต่ชนบทนี้มีให้เห็นมาก
และทุกวัน ที่ดูประทับตามากสุดเหมือนจะเป็นคุณยายมากหลาย
ที่มีอดีต้านกร้านเกรียม ต่างข้าวกับลีข้าวที่ขาวสะอาด คุณยายเหล่านี้
ที่น้อมข้าวไล่บำตร เข้าใจว่าไม่เพียงไล่บำตรท่านั้น เหมือนคุณยาย
ได้บอกภิกษุทุกรูปให้รู้ด้วยว่า ท่านแห่งหลายกาลลังขารเป็นเช่นนี้
มีความแก่เป็นธรรมชาติ และดูภิกษุหลายรูปมักไม่ละเลย อาศัย
คุณยายเป็นตำราว่าด้วยอนิจจ จึงละลาบละลังด้วยดวงตา

เริงถ้อยจากรอยธรรม...เป็นค่าฝาภ

พิจารณาหาลายยาวยอย่างยิ่ง...ແນ່ນອນ ມີຄຸດໄປກຸລ... ທຳໄມ້ຄຸນຍາຍເຫຼຸ່ນນີ້ສິ່ງມີອຳດា?
ໃຊ້ ຄຳຕອບທັງມາລັວນເຊື້ອໃຫ້ເຫັນທຸກໆໃນກາຮຽນເຮືອນ

ປ່າຍຂອງທຸກວັນ ມີໂອກາສສັນທະນາຮຽນກັບຜູ້ສັນໃຈໄຟຮຽນ ໄດ້ຕອກຍໍ້
ຄວາມຈົງອຶກຂ້ອທິນໆຄື່ອ ທຸກ໌ຂົວຕົມລືສິ່ງທຸກໆ ດັນຮຽນສາຍຫຸ່ນໜຸ່ມຫລ່ອທີ່ອຜູ້ມີ
ຕໍາແໜ່ງແຕ່ງຕັ້ງ ກຣະທັງຜູ້ມາກທັງພົມລົມນາກຄວາມຮູ້ ຈາກເຫັນນີ້ຈຶ່ງອົດບອກຫາຍຄົນດັ່ງໆໄໝໄດ້ວ່າ ທຸກ໌ເປັນ
ຮຽນດາໃນໜຸ່ມຄົນ ອຢ່າໃຫ້ສົມມຸຕີຂອງຕົນຄຣອບຂັ້ງຄວາມທຸກໆເຂົ້າໄວ້ເລີຍ ແລ້ວຄົນເພຣະໄດ້ສົມມຸຕີຈັນເປັນຄຽບນາ
ອາຈາຮຍ໌ ຈັນຕຳແໜ່ງໃຫຍ່ ຈຶ່ງໄໝຈາຈປຣິກໜາໄຄຣ...ສຸດທ້າຍເຄີຍດ ລ່າສາມີແລະລ່າຕ້າຕາຍ ເຮື່ອງມີມາແລ້ວ
ຈະນັບອກໄປ...ໄຄຣໄໝວຍກາທຸກໆຈົງຈຳ ແລ້ວໂດຍຈົງກາຮົ້ວອີໃຫ້ກັບຜູ້ຮູ້ ໄດ້ທັ້ງດວງຕາທີ່ສົດໄສ ທັ້ງທັ້ງໃຈທີ່ເບາສນາຍ
ເຢິຍນີ້ຈຳເປັນຂະໄວຕ້ອງອາຍ! ບ່າຍວັນທຶນ ມີຄົນກລຸ່ມທີ່ມາຄຸຍດ້ວຍເຮື່ອງອາກາຮົ້ວລາ ຈຶ່ງໄໝເຄື່ອສຸກຸ່ມຫຸ່ນ
ຄົນໂລກີ່ຍ ແຕ່ເຄື່ອສຸກຸ່ມໄຝດີໃນເສັ້ນທາງຮຽນ ແປລກ...ແຕ່ຈົງ! ຈຶ່ງໄໝໄທບ່າທວນປະສົບກາຮົ້ວຕະແບ່ງປັນ
ບຖພິນໃຈເພື່ອຈົດປາລົດຄື່ອສາໄໝທັກນຸ່ມນັ້ນຝັງວ່າ...

ໜີວັດທັງໝົດເປັນທຸນ ພາລາດທ່າທີ່ອບຮຸ້ຄົງອ່າຫັດຜລເປັນເດີມພັນ

ເມື່ອຕ່າງກີ່ເປັນເຊັ່ນນີ້ ຈຳເປັນຂະໄວຕ້ອງເພື່ອໄທຫຸ່ນໄພ່ໂທໂກສໂກຣເກລີຍດັກນ

ໂລກຍັງກວ້າງໃໝ່ລັງສາຮວັງຍັງນານຍາວ

ແລະທຸກ໌ຂົວຕົມລືສິ່ງທີ່ກິ່າມາຮກວິທາ

ຜູ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈົງເຊັ່ນນີ້

ຈິຕຍ່ອມພາສຸກໂດຍດີ

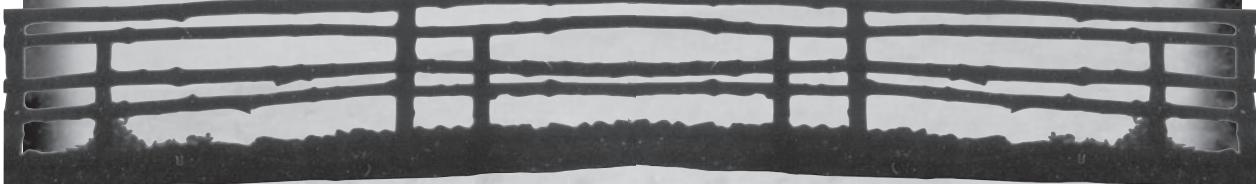
เรียงถ้อยจากธรรม...เป็นค่าฝากร

การแบ่งปั้นบทพินิจเพื่อจิตเบาสบาย ดูเหมือนเป็นบทปฏิบัติเพื่อจิตเอิบอิ่มเบาสบายด้วยชั่นกัน ฉะนั้นทุกวันในงาน ช่วงบ่ายจึงขวนขวยกิจนี้...และรู้สึกดี เมื่อมาทบทวนก็ได้รู้ว่า ความรู้สึกดีเกิดมี เพราะตนไม่ลาก่อนอยู่เพียงตน ตนรู้จักฟังคน เข้าใจคน เกิดเมตตาต่อคน ที่สำคัญได้ทบทวนธรรมที่ประพฤติมา เกิดปัญญาเท่าไร แบ่งปันให้เพื่อนมนุษย์ไปคลายทุกข์ได้บ้างหรือไม่...เหล่านี้ก่อความรู้สึก...ได้ และมนุษย์เรา เพียงรู้สึก...ได้ คำว่าเลี้ยว ไร้ความหมายไปแล้ว

ร่วมงานครั้งนี้ต้องพูดไม่แหย แต่ที่ติดหูนกกลับเป็นคำที่ฟังมา พังมาก แต่มีสองคำซึ่งใช่ หนึ่ง “ค่าแล้ว” ส่อง “อีร่าง” แน่นอน ไม่ใช่เรื่องหกโมงเย็นหรือหนึ่งทุ่ม หากหมายถึงครูบาอาจารย์ซึ่งชีวิตท่านดุจตะวันธรรม ตะวันธรรมที่บัดนี้สันธยาแล้ว ท่านจะอยู่ชั้นบนของสอนอีกเท่าไร ว่าไปดูงตะวันยังมีเวลา จบลงชัดเจน แต่ชีวิตมนุษย์จะจบลงเมื่อไรครับ ที่รู้คิษย์กลับบ้านแก่ก่อนครุภัยอยู่จริง...แต่ไม่รู้ใจจะเป็นรายต่อไป ส่วนคำว่าอีร่างเป็นถ้อยคำช่วงสรุปงาน งานที่เน้นกู้แผ่นดิน โดยพระผู้ใหญ่ท่านว่า...ตามไปทางที่ไปทาง จมูกไปทาง ลิ้นไปทาง กายไปทาง อีร่างจะหนักหนึ่งอยู่ปานไหน เราชาหอบายมุข การคุณโลกธรรมบำเรอตนอีกเท่าไร แม้มารอย่างธรรม เมล็ดการแสวงหาเหล่านั้นมาแล้ว หากไม่เรียนรู้ลดอัตตา ทุกอย่างที่ทำไปก็เพื่อบำเรօอีร่างเท่านั้นเอง...มีเพียงลดปรนประบอบำเรօอีร่าง เราจึงมีเวลาไปกู้ชาติกันเต็มแรงเต็มเวลา เป็นคนมีคุณค่าของแผ่นดินอย่างแท้จริง!

ค่าแล้ว หากมัวบำเรօอีร่าง แม้พรุ่งนี้ชีวิตยังมีอยู่...วิเศษอะไรกว่าคนตายหรือ?

เรียงถ้อยจากขอธรรม...เป็นคำฝาฟัก

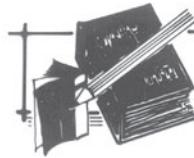

งานที่ไปร่วมจบลงแล้ว แต่การกิจกอบกู้ต้นยังไม่อาจจบลงได้
ยิ่งการกิจกอบกู้ผู้คนที่หันหลังให้สวรรค์ดูเหมือนเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น...
ก่อนจากกันที่ร่วมงานมา จึงต้องบอกเตือนตามเพิ่มเติมไปอีกว่า...

ปรากรภการณ์ดั้งคลื่นทะเล ทวยอยมา โถมถังมาไม่รู้จบ
ในปรากรภการณ์ พาลชนจะทำบ้าบิดยกไม่ต้องเลือก
 เพราะติดเป็นจวีตนิสัยเป็นสันดานแล้ว
 บันทิตจะเลือกทำบุญ เพราะรู้ดูของ การฝึกตน
 ส่วนอาธิยะบุคคลผู้แสวงประโยชน์ให้หนี
 จะใช้ปรากรภการณ์เพื่อบำเพ็ญารมณ์
 เพราะเข้าใจดีว่า โลกนี้ยังย่อแล้วมีเพียงสอง
 คือ ปรากรภการณ์กับจิตวิญญาณแท่นนั้น
 และสุข ทุกข์ สุขล้ำ ต่ำต้อย ไม่ได้เกิดด้วยเหตุคือปรากรภการณ์
 แต่เกิดด้วยเหตุคือจิตวิญญาณ
 จิตวิญญาณที่มากบารมี หรือไร้บารมี... มีสอง

ผู้รู้ชี้ทางสวรรค์ให้ได้ แต่เดินออกจาก hrs เป็นกิจของท่านทั้งหลาย

ปรากรบำเพ็จจาก ส.ร้อยดาว ๑๗/๔/๔๕

ເຮືອງສັນຮັບເຜົນ

● ຂູ້າກາ ກັດດີຈັນທິ່ງ

ເຫັນແລ້ວ ຂໍາເກີດອາມຟົ້ວໜັນຂຶ້ນ
ມາຕະຫຼາດ ເພຣະະລັບນັ້ນຕ້ອງຂັນ
ຈະຫນ່ອຍຕາມທຣຣມເນີຍນ ເພຣະຂໍາ
ເຄຍຂັນເປັນປະຈຳຖຸກເຫຼົ້າ ລ້າທາກວັນ
ນີ້ເຈິຍນໄປເໝຍໆ ເຈົ້ານຍຸງອ້ວນທີ່
ເອີຍຄອງຢູ່ຈະແປລກໃຈ ພຶດທີ່ພຶດທາງ
ຂຶ້ນມາ ເກີດຫາວ່າຂໍາເຈິຍໄປ້ໄດ້ປ່ວຍ
ປະເທົ່າຈະເວົາພຣິກນີ້ໜູ້ແດງໆ ຍັດຄອ
ຂໍາອົກ ຈະໄດ້ເຜີດແສນປາກກັນເປົລ່າໆ

“ກຽກ ກຽ...ກຽກ ກຽ...ກຽກ
ກຽ...ກຽກ”

ດັນຍັງໃນໆຂ້າໃຈ

ข้าบินอยู่นานชั่วบินลัดทุ่งที่เดียว เอ่อ...กีเปรี้ยบที่ยังเรื่อยเปื้อยไปอย่างนั้นแองแผละ ความจริงเวลาได้ออกจากกรง ข้าไม่บินไปไหนไกลเพรากระกลัวกลับบ้านไม่ถูก การไปติดอยู่ที่อื่นนี่ลำบากนะ เวลาหิวขึ้นมา ไม่รู้ว่าจะหา กินที่ไหนอย่างไร คงวุ่นพิลึก ข้าเลยแค่โนบไปโคนมaoอยู่บริเวณหลังคาน้ำ แต่นางที่นิ่งครึ่งๆ ขึ้นมาก็มีเหมือนกันที่ย่องไปดูไ้อีพากกระจากมันเล่นໄลติกันແຕาเตาไฟฟ้า ก็น่าสนุกดีอยู่ หรอก ถ้าเสียงของมันไม่เกรี้ยวกราดต่อรูหูจนเกินไป แต่ที่พูดมาทั้งหมดนี่เป็นเรื่องนานมาแล้ว เดียวันนี้เจ้านายข้าไม่เคยให้หือออกจากกรงเลย

อือ...นิ่งอยู่นานแล้ว ขันอีกทีดีกว่าตามสูตรสำเร็จที่เคยทำมา

“กรุํก กรูํตาๆ”

ข้าบันอยู่นานชั่วบินลัดทุ่งที่เดียว เอี้ย! อย่าเพิ่งวิจารณ์ซิ ก็นอกແแล้วไงว่าไม่เคยบินไปไหน ข้าจินตนาการส่งเดชะอยู่ช้าๆ ชาๆ แบบนี้เสนอแองแผละ เพราประสบการณ์มีจำกัด กรุณาเข้าใจนกในกรงข้องอย่างข้าด้วย ข้ามีพันธะหมาย ไม่ใช่พวงพิราบขาวที่ว่างงาน จะได้เที่ยวพายปีกอาบแดดรให้คนเอ้าไปเป็นสัญลักษณ์แห่งเสรีภาพ

เอื้อ...อย่าเพิ่งเสียดสีนกอื่นอยู่เลย เช้านี้ข้ารู้สึกเสียงดีคล่องคอจริงๆ ขันอีกทีເຄอะเพื่อจะได้ดูพฤติกรรมแปลกของเจ้านายอีก “กรุํก กรูํตาๆ”

นั่นไงๆ ข้าว่าแล้วเชีย เจ้านายข้านั่งยิ่มแป้น
เลย ดูชิดดวงตาเจ้าหวานลำเป็นสับประดับและเลขที่เดียว
ทั้งยังพอแสงเป็นประกายจะด้วย

พวงกนนุญยนี่แปลกดิลกพิลั่น ข้าเป็นนกแท้ๆ
เขายังอุดส่าห์เอาใส่กรงมาแหวนให้ขากินอยู่หลับนอน
ด้วยถึงในห้องในหัน แฉกก่อนนอน เจ้าพุงพอง
บนเตียงนั้นก็ต้องเข้ามาสูงสิงกับขาก่อนทุกที ลูบหัว
ลูบหางเยอຍ คลำปีกนกขาเยอຍ จับพลิกหมายห้องเยอຍ
สารพัดสารพัน พร้อมกับพร้าวอยู่ไม่ขาดปากกว่าลักษณะ
ดีๆ... รำคาญจริงๆ แน่น! นกจะหลับจะนอน ไม่รู้จัก
เกรงใจกันบ้างเลย

ความเพี้ยนของเจ้านายข้ายังมีอีกเยอะ เชื่อไหมล่ะ
เวลาเช้าๆ นะ พอข้าขันขึ้นมาทีไร เจ้าพุงพองเจ้านาย
ที่นอนอยู่บนฟูกสามชั้น เป็นต้องผงกหัวขึ้นเคาะ
อาการตามจังหวะของข้าไปด้วยทุกที แต่นางทึ่กหนัก
กว่านั้น คือจะเด้งตัวผึ้งขึ้นมาบ่นพยักหน้าหนึ่กหังกอยู่
ที่นอนเตียง พร้อมกับพื้นทำ “เสียงดีๆลูกพ่อ” อยู่ไม่
หยุดไม่หย่อนเหมือนคนเสียริต

ระยะหลังมานี่เจ้านายข้ายิ่งเพี้ยนเข้าไปใหญ่ ตั้ง^๑
แต่มีนุญยแปลกดันหน้าสีท้าคนเข้ามารุมล้อมดูข่าวันนั้น^๒
แล้ว ทำให้ข้าพลอยฟันเฟือนแทนไม่ได้หลับได้นอน

ดูอาจลอง เช้าๆ ยังไม่ทันได้แก่ก็ต้าดีนก็ต้องรำคาญ
ประสาทญ กับเสียงดีดนิวของเจ้านายที่ดังปือกๆ ๆ อยู่
ข้างกรง พอข้าเกิดอารมณ์ขันขึ้นมา เขาเก็บยืนน้อยยืนใหญ่
แล้วจ้องด้วยประกายตาชื่นชั่นราวกับข้าเป็นหลูปิงสาว
มหาเสน่ห์คนหนึ่งยังไงยังนั้น เท่านี้ยังไม่พอ ข้ายังต้อง
ระคายหูกับคำซ้ำชากรของเขาที่ว่า “ชنانเดิศ ลูกพ่อ
ต้องชนานเดิศ” หลังจากดวงอาทิตย์โหนฟ้าขึ้นไปไม่กี่
ระดับ ข้าเองก็ยังไม่อิ่มน้ำ

อิ่มข้าวดี ໂไรเอี้ย! เจ้านายข้า
เข้าหัวกรงออกไปโน่นแล้ว
อาไปปูกเซือกซักขึ้นไป

บนยอดเสาที่หน้าบ้าน
เขาเห็นว่าข้าเป็นธงชาติ
หรือไม่รู้ ก็ดีอยู่

หรอ กับการได้สูด

อากาศสดใสสยาม

เช้าๆ แต่ข้าสุด

รำคาญกับไอพวກ

กระจอกนະซี

ตะกละมากเลย

ไอพวนนี้ มัน

ยกพากมาตั้งมากมาย มาถึงแล้ว
ไม่เคยพูดพร้าวทำเพลง เอาแต่โผล่หัว

เข้ามานกินข้าวเปลือกในกรงอย่างเดียว เดี่ยวเดียว
เท่านั้นแหล่ะ อาหารข้าหมวดเรียน แฉมยังขี้ดกรง
ให้ข้าเหม็นจะอึก ข้าไม่รู้จะพูดยังไงจริงๆ กับไอ้
นกกระจากพกนัน

เหตุที่พุดนายดายาทั้งหมดก็ไม่ใช่อะไรรอง
อย่างจะบอกว่า เจ้านายข้าค่อนข้างจะเพี้ยน รักข้ามาก
กว่าเมียของตัวเองเสียอีก วันก่อนลูกคนเล็กเพลオ
หวังก้อนหินมาโคนกรงข้าเข้า ยังถูกจับฟ้าดเสียเกือบ
เป็นเกือบตาย

เช้อ!...ช่าง dele ยะงใจๆ เกิดเป็นเด็กก็น่าสงสาร
วอกเข้าหาเรื่องเดิมกันอีกทีดีกว่า

เช่นนี้ข้าขันได้สามคำแล้ว เจ้านายพุงพองของข้า
ยิ้มแป้นและกระโอดพลุลงจากเตียงแล้วเช่นกัน ที่นี่
ไม่ต้องบอกก็คงรู้แล้วละว่าต้องตรงมาหาข้าแน่ นั่น
เห็นไหม ยิ้มดาวาเวเข้ามาแล้ว ตอนนี้เขาเปิดประตู
กรงยืนมือเข้ามานั่งข้าอกไปด้วย แนะนำๆ ทำท่าจะ
กอดจูบข้าจะแล้วไหหนล่ะ หน้ายังไม่ได้ถางเลียนนะเนี่ย

“ชนะเลิศ วันนี้ลูกพ่อต้องชนะเลิศ”

อึกแล้ว เอาอึกแล้ว ชนะเลิศอึกแล้ว ข้าจะ
เกลียดยิ่งกว่าหานอนในห้องส้วมจะอึก

ข้าตอนหายใจอย่างเห็นอยู่หน่าย ไม่รู้เหมือนกัน
ว่าพวกที่รู้ปร่างเหมือนข้านั้นถูกนำมายังไหหนเต็มไปหมด

พวກมันต่างอยู่ในกรงสวยงานที่หวานเป็นแคล้วๆ บ่นเสาเหล็ก แต่ละตัวเกาะคอนไปง่อกอพร้อมกับทำท่าหลุกหลิกเหมือนสาวๆ หน้าวไว้ก่อนเสร็จที่ข้าเคลียเห็นในโถรหัศน์ เสียงพวkmันขันแข่งกันฟังดูคล้มคลังไปหมด จึ้งข้าจะเทือนแทนจะหลุดออกมาน้ำจาง nokแล้วไม่ยอมเงียบกันชะที

บ่นพื้นดินที่เป็นสนามกว้าง ข้าเห็นรถยกหิลลายรูปแบบจอดเรียงรายกันอยู่โดยรอบ พวkmนุยย์มากันมากมาย หน้าตาและการแต่งกายของแต่ละคนแตกต่างกัน แต่ที่เหมือนๆ กันคือ พวกเขางยหน้ามองกรงโน้นกรนี้

หลังจากกรงถูกແวนไว้ กระหมยังไม่เห็นท่านเจ้านายเลยครับ (พุดสุภาพแบบนี้ไม่ใช่นิสัยของข้าหรอกด้วยตัวเองท่านนั้น) จ้า!... นั่นเห็นแล้ว พอพูดถึงก็มาทันทีที่เดียว เหมือนพระเอกในละครโโทรทัศน์ไม่มีผิดยืนกุมขมั่นมองข้าอยู่นั่นใน หน้าตาเกะเหยเก เหมือนจะร้องให้ด้วย เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ข้าสงสัยจริงๆ

มีมนุยย์สองสามคนเดินมาหยุดอยู่ใต้กรงข้า พวกเขามีสีหน้าประหาดใจ แล้วข้าก็ได้ยินคำสอนทนา “ไอ้ตัวนี้ไม่ขันเลยนี่หว่า ส่งมาประกวดได้ยังไง” “สงสัยนกເຄືອນວ່າ ໄມ້ຈັນກີດື່ນສະນາມ”

พวกเข้าทำปากขมุนขินิกันอีกหิลลายคำก่ออนเลขไปกรงอื่น มีมนุยย์หน้าใหม่มาอีกหิลลายคน แต่ข้าไม่่อยากสนใจแล้วว่าพวกเขاجะพุดพลิกพิเรนท์อะไรอีก วันนี้ข้าไม่มีอารมณ์ขันเลย ในหัวอกมีแต่อารมณ์เครียด อาการก็ร้อนอบอ้าว พวkmนุยย์ทั้งหิลลายก็ดูรุนแรง ยิ่งพวกในกรงต่างๆ ส่งเสียงขันคลຸ້ມคลຳเข้าไปอีก

อารมณ์เครียดของข้ากีແບນຈະເປີ່ຍນເປັນอารมณໍນ້າ
ຂ້າເລຍບິນກະແທກຮອບທິສາກເພື່ອຈະລຶກຮົງອອກມາ
ໄມ່ນານຂ້າກີເຫັນແລ້ວກົດຕະຂອຍາວັ້ນນາປັດກຽງຂ້າລົງໄປ

ເຂົ້າແລ້ວ ຂ້າຮູ້ສຶກເປັນສຸຂົ້ນນາກກັນກາຣໄດ້ເປີ່ຍນ
ທີ່ອູ່ ກຽນໃໝ່ ຄວາມຈິງນ່າຈະເຮັກວ່າກອກມາກວ່ານັ້ນ
ແນ້ຈະດູທຶນກົ່ນໄປນ້າງແຕ່ກີກວ່າງຂວາງດີ ທີ່ເປັນສຸຂ
ເຫຼືອກລ່າວັນຄື້ອຂ້າໄມ່ຕ້ອງຮ່າຄາຜູປະສາທສັນຜັສອູ່ໃນ
ຫົ່ອງອອງເຈົ້ານາຍອື່ກແລ້ວ ກີເຈົ້າພຸ່ງພອນນັ້ນແລະເປັນຜູ້
ສ້າງຄວາມເປີ່ຍນແປ່ລັງໃຫ້ເກີດເຂົ້ນ ເຫັນອົກກັນນຸ່ມຍີ

ข้างบ้านว่าข้าเป็นเสนียด (ไอ้ หลงคิดตั้งนานว่าข้าเป็นนกเขา) ข้าเลยได้มาอยู่ในครอบไก่ที่เรือนคนใช้ แล้วเจ้านายข้าก็หาไอ้อตัวใหม่ที่เขาคิดว่าเป็นนกเขาไปไว้ในห้องแทน

เจ้านายข้าคงคิดถูกแล้วแหละว่า ถึงเอามาไว้ที่นี่ข้าก็คงไม่หนีไปไหนแน่ เพราะตอนนี้ข้าสามาดีทั้งที่กินและที่อยู่ แต่ข้าวเปลือก กับไอ้อตัง พังมันขัน แล้วข้าก็บินจับคอนดูนน์ดูนนี่ ช่างแสนจะเป็นสุข ทั้งบรรยายศาสตร์บนอกก็เป็นใจให้สุดชื่น ดูซิ ลมเย็นพัดยอดไม้เอนไหว กัลปพฤกษ์ออกดอกเป็นช่อเหลือง เรืองไรง่ารื่นชน ขณะนี้ข้ากำลังมองไอ้พวงกระจาด กหุ่มสาวที่สู้จีกันอยู่บนกิ่งไม้ ข้าเพิ่งรู้ว่าพวงนี้ก็มีสุนทรีย์ในหัวใจเหมือนกัน

นับจากวันที่ข้ามีอารมณ์เครียดวันนั้นแล้ว ไอ้พุงพองแสนจะเกลียดเข็มหัวข้าที่สุด เข้าใจยากจริงๆ เลยเจ้านายข้า อ้าว!... พอพูดถึงกิ่มทันทีเหมือนพระเอกละครอีกแล้ว เขาเดินหัวกรงนกตรงมาทางนี้จะด้วยไอ้อตัวที่อยู่ในกรงรูปร่างหน้าตาไม่ผิดกับข้านี่หว่า แล้วทำไม้มันเงินไม่เป็นเสนียดเหมือนข้า

เจ้าพุงพองเดินเข้ามาเกือบถึงแล้ว อารมณ์ขันแก่มหะลึงของข้าบังเอิญก่อตัวขึ้นในบัดดล เพรา

จะนั้นจึงต้องขันชะหน่ออย ให้เจ้านายได้ฟังเสียงอัน

```
พระศรี
```

พระพริงของยอดเสนียดอย่างข้า
“เอ็ก อี้ เอ็ก กก...เอ็ก”

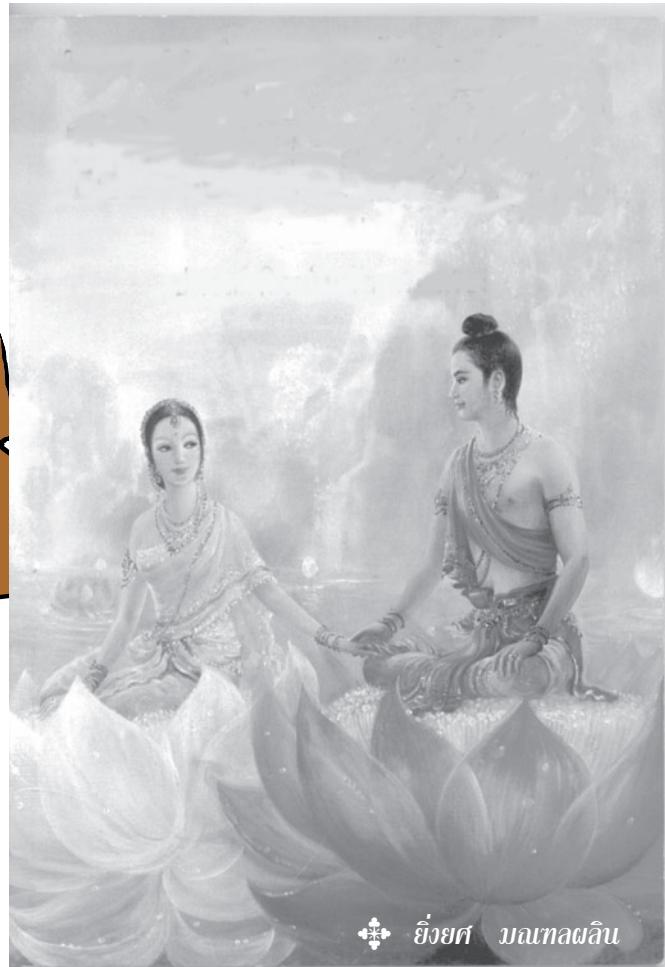

เรา ได้อะไรจาก

เกี่ยวกับ

พุทธศาสนา

ยิ่งค มงคลพลิน

เมื่อพูดเรียนหนังสือชั้นมัธยมปีที่ ๖ มีหนังสือเรียนภาษาไทยเรื่องการนิตรากับเดิน เมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๔ ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๕ (ช่วงปี ๒๕๘๑-๒๕๘๒) ได้เรียนวรรณคดี เช่น สังข์ทองตอนตีคลี รามเกียรติ์ตอนห้าวมาลีราชว่าความ อิเหนาตอนศึกกุหลังกุหิน ราชากิริราชตอนศึกฝรั่งมังฆ้อง สามกีกตอนเตตกทัพเรือ นิทราชาครวิตร เวนิชราโนนิช หนังสือในเชิงนวนิยายนั้นๆ ก็โรงเรียนห้ามนักเรียนนำเข้ามาอ่าน เพราะถือ

ว่าเป็นนิยายประโลมโลก อ่านแล้วเด็กจะใจเตcca ชิงสูกก่อนห่าม ไม่ตั้งใจเรียน ใครมาเข้ามา ครูพบจะโคนตี และยังรับหนังสือไปเป็นสมบัติของครูนักเรียนเพิ่มมาจօะเจอหนังสือเรียนที่มีเรื่องรักๆ ใครๆ ก็เรื่องกามนิตนี่แหละ เท็นจะเป็นเพรwareอยู่ขั้นมัธยมปีที่ ๖ พอกจะรู้รักษาตัวรอดได้แล้ว อย่างไรก็ตามกระหวงคึกขันธการอุตสาห์เปลี่ยนชื่อหนังสือกามนิต เป็นวานลิฎฐ์ คงจะเกรงกลัวกับคำว่า “กาม”

ความจริงหากท่านหยิบหนังสือมาอ่าน พิจารณาเฉพาะตอนที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ท่านจะได้อ่านมากที่เดียว ซึ่งจะขอดัดตัดตอนมาให้อ่าน

ในคำนำที่ผู้เรียบเรียงคือเสถียรโกเศศ และนาคประทีป เรียนไว้เมื่อ พ.ศ.๒๔๗๓ ว่า “ท่านผู้รุจนาเรื่องนั้นฯ ย่อมกล่าวถึงพระองค์ด้วยความเคารพเป็นที่ตั้ง”

ในบทที่ ๑ ขึ้นต้นอย่างไฟเราว่า “ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จลงมาตรัสรู้ในมนุษย์โลกแล้ว และถึงวาระอันควรจะเสด็จเข้าสู่ปรินิพพาน พระองค์ได้เสด็จสู่ที่จาริกไปในความชนบทราชธานีต่างๆ แห่งแคว้นมคธ จนบรรลุกรุณราชคฤห์มหานคร”

ได้บรรยายบรรยายกาศในวันนั้นว่า “ขณะพระองค์เสด็จมาใกล้เบญจคีรีนคร คือราชคฤห์ เป็นเวลาจวนสิ้นทิวาวร แดดในยามเย็นกำลังอ่อนลงสู่สัมย์ใกล้วิกาล ทօแสงแผ่ซ่านไปยังสาลีเกษตรและลิวเห็นเป็นทางสว่างไปทั่วประเทศสุดสายตา ดูประหนึ่งทัตติพิพย์มหากาแปกแผ่นกว้างลัวลัวสี เบื้องบนมีกอลุ่มเมฆเป็นคลื่นซ้อนชับลับกันเป็นทิวແກา ต้องแสงแดดจับเป็นสีระยับวับเววประหนึ่งເօาทรยทองไปโดยประราย เลื่อนลอยลิว่าเรี่ยฯ รายลงจดขอบฟ้า ชารณะและໂຄງເນື່ອຍລ້າດ້ວຍตราตรำทำงาน ต่างพากันดุໆມາ ເດີນกลับເຄຫສານເຫັນໄຮ້າ ແຈ້າມຸ້ມັກັນໂດດເດີວອຍຸກ່ອເດີຍາ ກົດຍາວອອກທຸກທີ່າ ມີຂອບປຣິມະນາລເປົ້ນຮັກມີແໜ່ງສີຮູ້”

อีกตอนหนึ่งกล่าวว่า “ครั้งกระโน้น พระองค์เป็นผู้เสงหาความหลุดพันทุกข์ ต้องต่อสู้กับกิเลสมารอันหนาแน่น ต้องกระทำทุกรกิริยา ซึ่งมุนุชย์อื่นที่แก่กว่าล้าสามารถถูกย่อห้อ ทำไม่ได้ จนภายหลังทรงเห็นแจ้งซึ่งลัษณะทุกข์ เสต็จออกจากทุกข์แล้ว ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันความเป็นไปของพระองค์ครั้งกระโน้น ตลอดมาจนครั้งกระนี้ ก็เหมือนดั่งกลางวันในถูปfun พ่อรุ่งเช้าเมีเสงแಡมาແಡดجا แล้วนากาศพะยับอับแเสงเกิดพายุแรง ฟ้าคุณรองก้องสะท้านชานด้วยเม็ดฝน ครั้นแล้วห้องฟ้าก็หายมีดมน กลับสว่างลงบะເງີນ ມີເວກເໜືອນກຸມປະເທດໃນຍາມເຢັນທີກ່າວແລ້ວ ຈນກວ່າພຣະອາທິຍະຈະອັດດົງຫາຍໄປໃນຂອບຟ້າ

อันว่าພຣະອາທິຍະຈະອັດດົງຫາຍໄປໃນຂອບຟ້າ ສໍາຫັບພຣະຕາດຕີໃນຂະນະນີ້ ກົມື້ນັ້ນ ພຣະອົງຄໍໄດ້ທຽບສັ່ງສອນເວັ້ນຍສັ່ຕວີໃຫ້ເຫັນແຈ້ງຊື່ງກອງທຸກໆທີ່ ທຽບແສດງຫຼາຍມັນແທ້ຈິງໃຫ້ປະຈັກໆ ແລະປະການຫັກຄວາມຫຼຸດພັນຈາກທຸກໆແກ່ມຸນຸຫຍ່ນີກຮ່າງໂລກຮາຕຸ ມີບິຮັກສີເປັນຜູ້ສີບຄາສໂນວາຫເພຍແພວ່ ພຣະຫຼາຍຂອງພຣະອົງຄໍໃຫ້ແພວ່ຫລາຍ ແລະປະພຸດຕີປົງປັດດ້ວຍກາຍ ວາຈາ ໃຈຮັກໝາໄວ້ຕົວດີຈິກາລາວສານ

ແມ່ເນື້ອພຣະອົງຄໍປະທັບຍືນອຸຍ່ງຂະນະນີ້ ກົມື້ໄດ້ທຽບຈິນຕາກາຮອນ ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍພຣະປຣິຕິກົງທີ່ໄດ້ເສດຖືມາຢືນໂດດເດືອຍວາຕລອດວັນວ່າ ‘ສຶ່ງເວລາແລ້ວໃນໄມ່ເໜີເວົາກົມະລະສັ່ງຂາວນີ້ໄປ ດືອສັ່ງສາຮະໜີ່ເວົາໄດ້ຄ່າຍຄອນຕົນຫຼຸດພັນແລ້ວ ຕລອດຈຸນຍັງຜູ້ທີ່ມາກາຍຫັງໃຫ້ຫຼຸດພັນດ້ວຍ ແລ້ວເຂົ້າສູ່ຄວາມດັບສິນທີ່ດ້ວຍອຳນາຈແກ່ປຣິນິພພານຮາຕ’

ເວົ້ອງໄດ້ດຳເນີນມາສຶ່ງຕອນທີ່ກາມນິຕີໄດ້ພັບພຣະພຸທຮອງຄືໃນຂະນະກຽງປະທັບແຮມຄືນທີ່ບ້ານຊ່າງໜ້ອວ ໄດ້ທຽບແສດງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ກາມນິຕີ

ພຣະຫຼາຍທີ່ທຽບປະກາສ ດືອ ຮັມອັນໃຫ້ແຈ້ງຄວາມຈົງຍ່າງຍິ່ງ ສີປະການ ສີປະການນີ້ຄືອຂະໄວ ໄດ້ແກ່ ຄວາມຈົງຍ່າງຍິ່ງຄືອທຸກໆ ຄວາມຈົງຍ່າງຍິ່ງຄືອຫຼັກໝັ້ນ ແລະ

ความจริงอย่างยิ่งคือทางที่ไปถึงความดับทุกข์ทั้งสิ้น

“ดูก่อนภราดา ความจริงอย่างยิ่งคือทุกข์นั้นอย่างไร ได้แก่ ความเกิดมานี้เป็นทุกข์ ความที่ชีวิตล่วงไปๆ เป็นทุกข์ ความเจ็บป่วยเป็นทุกข์ ความตายเป็นทุกข์ ความอาลัย ความคร้ำครวย ความท่านลำบาก ความเลี้ยวและความคับใจ ล้วนเป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากลิงที่รักเป็นทุกข์ ความประจวบกับลิงที่ไม่รักเป็นทุกข์ ความที่ไม่สมประسنคเป็นทุกข์ รวมความบรรดาลักษณะต่างๆ เพื่อความยึดถือผูกพันย่อ้มนำทุกข์มาให้ทั้งนั้น ดูก่อนภราดาเนี่ยแหละความจริงอย่างยิ่งคือทุกข์”

ก็เหละความจริงอย่างยิ่ง คือเหตุของทุกข์นั้นอย่างไร ได้แก่ ความกระหาย ซึ่งทำให้เกิดมีสิ่งต่างๆ อันความเพลิดเพลินใจ และความร่านเกิดตามไปด้วย เพลิดเพลินนักในอารมณ์นั้นๆ คือกระหายอยากให้มีไว้บ้าง กระหายอยากให้คงอยู่บ้าง กระหายอยากให้พ้นไปบ้าง ดูก่อนภราดา นี้ความจริงอย่างยิ่งคือเหตุของทุกข์”

ก็เหละความจริงอย่างยิ่งคือการดับทุกข์ทั้งสิ้นนั้นอย่างไร ได้แก่ ความดับสนิทแห่งความกระหายนี้เอง ไม่ใช้อื่น เสียสละได้ ความปลดเสียได้ ซึ่งความกระหายนั้นแหลก และการที่ความกระหายนั้นไม่ติดพันอยู่ ดูก่อนภราดา นี้แหละความจริงอย่างยิ่งคือการดับทุกข์ทั้งสิ้น

ก็เหละความจริงอย่างยิ่งคือทางไปถึงความดับทุกข์ทั้งสิ้นนั้นอย่างไร ได้แก่ ทางอันประเสริฐมีองค์เบ็ดคือ ความเห็นชอบ ความดาริชอบ วาจาชอบ การงานชอบ เลี้ยงชีวิตชอบ ระลึกชอบ ตั้งใจชอบ ดูก่อนภราดา นี้แหละความจริงอย่างยิ่งคือทางไปถึงความดับทุกข์ทั้งสิ้น”

ในท้ายแห่งเทศนา พระองค์ทรงประมวลพระธรรมบรรยายทั้งหมด ในคราวเดียวกัน เสมือนด้วยเรือนอันตะล่อมขึ้นด้วยยอดเด่นเห็นส่ง่างมาก รุ่งเรืองได้แต่ไกล ด้วยพระวจ่าว่าด้วยนี้ “ดูก่อนอาคันตุกะผู้แสวงบุญย์ ความเกาเกียร์ว่าครั้งหลายต่อความเกิด ย้อมเป็นเหตุให้ความเกิด หากตัดความใครรกระหายเช่นนั้นเสียได้ขาด ท่านก็ย่อมไม่เกิดในไฟโรๆ อีก

อันภิกษุ ผู้พ้นจากความเกาเกียร์ยึดถือ พึงเครื่นอารมณ์ไร้แล้ว ย่อมบังเกิดญาณความรู้เจ้าชื่นภายในจิตอันสงบแจ่มใส ปราศจาก

อวิชาความเมื่อยล้า วิมุติความหลุดพันนั่นบัดนี้เป็นผลประจำกันแล้ว นี่คือความเกิดเป็นครั้งที่สุด ลินความเกิดใหม่ในสภาพนั้นแล้ว”

ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้ามีได้ชี้ความดับทุกข์ ว่าเป็นสุดทางปฏิบัติหรือไม่ได้สอนให้กำหนดรู้ความทุกข์เป็นทางปฏิบัติก่อน เขายังต้องด้วยวิธียกสมบัติสวรรค์ในชาติหน้ามาชุมเพื่อล่อใจว่า เมื่อตายแล้วจะไปเกิดใหม่ในสิบหกชั้นฟ้า ได้สวยงาม ศรัทธาระบัติสวรรค์ในชาติหน้านั้น มีแต่ความสุขดืออย่างเจทุกประการ เพียงเท่านี้จะมีผลเป็นอย่างไร คงมีสาวกออกอนาคตต์ มีความเชื่อถือยินดี รับรองคำลั่งสอนไว้โดยเร็ว และคงเพียรพยายามเพื่อความหลุดพันจากโลกมนุษย์ด้วยความเต็มใจ แต่หารู้ลึกไม่ว่า ควรเพียรเพื่อหลุดพัน แต่เป็นไปในอาการเช่นนี้ ย่อมเป็นการรังເเอกสารต้นหา คือความร่านกระหายติดไปด้วยกันกับตนอย่างแน่นหนา ต้องเวียนไปเวียนมาในเหตุแห่งความทุกข์แล้วก็ได้รับผลคือความทุกข์ จะหลุดพันไปไม่พ้น เลย เปรียบเหมือนสูญเสียบ้านผูกล่ามไว้กับเสา พยายามจะให้หลุดพันเครื่องล่ามไป แต่ก็รังເเอกสารเครื่องล่ามนั้น “ไปด้วยรอบๆ เสา ก็หาหลุดไปได้ไม่ อุปมาณ์นี้ได กิกขุผู้ตั้งความเพียรเพียงไร ก็ต้องวนเวียนรับทุกข์แล้วทุกข์เล่า ไม่ออกจากภพน้อยใหญ่ไปได มีอุปไมยอย่างเดียวกัน

อีกตอนหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสแก่การนิตก็คือ “ดูก่อนอาคันตุกะ ทั้งนี้ก็ชั่นเด็กไม่เดียงสาคนหนึ่งกำลังยืนอยู่” เด็กคนนี้ปีกดึงเจ็บร้าวไปหมด พอดีนแพทัยผู้มีความรู้เชี่ยวชาญก็วิงไปหา และบอกถึงความทุกข์ให้ฟังว่า “ข้าพเจ้าขอความกรุณาให้ใช้ความรู้ของท่านช่วยทำให้รู้สึกเกิดปฏิสุขแทนความเจ็บปวดที่มีอยู่ในขณะนี้” แพทัยตอบว่า “ความรู้ที่มีอยู่ก็คือตอนเหตุเจ็บปวดนั้นแล้ว ที่จะทำให้เกิดสุขทั้งๆ ไม่ตอนเหตุเจ็บปวดเลียก่อนย้อมไม่ได้” แต่เด็กนั้นไม่พอใจคราวนี้ว่า “ได้หันความเจ็บปวดด้วยที่พัฒนางานแล้ว จึงควรได้รับสั่งแห่งความบันทึกลงสุขแทน และก็ได้ทราบว่าเมื่อแพทัยวิเศษที่สามารถทำให้เกิดความสุขได้โดยไม่ต้องถอนฟังที่เงียบอกรเข้าใจว่าท่านคือแพทัยวิเศษที่อาจทำได้ เมื่อท่านไม่สามารถจะทำได้ ก็ต้องไปหาแพทัยอื่น” ว่าแล้วเด็กคนนั้นก็ไปเมื่อแพทัยเกื่อนทำปาฏิหาริย์เล่นกลได้มาจากแคว้นคันธาระ ตีกลองร้องโซโซณาว่า “ความไม่มีโรคเป็นลาภอย่างยิ่ง ความไม่มีโรคเป็นที่มุ่งของมนุษย์ ผู้ใดมีความเจ็บป่วยทันทุกข์เวหนาร้ายแรงเพียงไร ก็อาจรักษาให้กลับเป็นผู้มีแต่ความสุข ความบันเทิงทั้งสิ้นรวมกันได้ โดยเลี้ยงค่ารักษาอันเย่อร่อมเยาไว้ เด็กเจ็บพันวิงไปหาแพทัยเล่นกลและขอให้ช่วยเปลี่ยนความทุกข์ให้เป็นความบันเทิงสุขด้วย แพทัยเล่นกลก็ Oswald ว่า “ความเจ็บปวดก็มาแทนที่อีก ทั้งนี้พระองค์เพาะปลูกต้นเหตุแห่งความเจ็บปวดนั้นออกเสียก่อน”

ต่อมาไม่ช้า ครั้นความรู้สึกเป็นสุขนั้นก็อยู่ดีจ้างลงไป ความเจ็บปวดก็มาแทนที่อีก ทั้งนี้พระองค์เพาะปลูกต้นเหตุแห่งความเจ็บปวดนั้นออกเสียก่อน

瓦สิกุจีนangเอกของเรื่องเล่าว่า ได้เห็นพระพุทธองค์ครั้งแรกหลังจากที่ได้ร้อนแรมมาไกลเพื่อไฟพระองค์ ณ ป่าประดู่ลาย ในเมืองโกลัมพี “เห็นพระภิกษุสูงอายุองค์หนึ่งออกมากจากป่า ทรงด้วยผ้าสีน้ำเงินเชือชาติกษัตริย์ มีลักษณะสูงพระพักตร์อิ่มตัวยศานติ ทันใดนั้น ฉันก็รู้สึกชื่นชมทีว่า องค์นี้กระหงหนอนคือพระมุนีคากยบุตร ซึ่งเข้าขنانพระนามว่า พระพุทธเจ้า”

ในพระหัตถ์กำปีประดู่ลาย ทรงหันไปทางหน้าพระภิกษุ และตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุหั้งหลาย อันไปไม่ที่เราทำไว้กับไปไม่ที่มีอยู่ในป่าโน่น ข้างหนึ่งจะ

มากกว่ากัน”

พระภิกขุเหล่านั้น กราบทูลว่า

“ไปในพระหัตถ์มีจำนวนน้อยกว่าที่มีอยู่ในปาโน้น พระเจ้าช้า”

ณ บัดนี้ ฉันทราบแล้วว่า ผู้กล่าวนั้นคือพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสต่อไปว่า

“ดูก่อนภิกขุทั้งหลาย ความจริงซึ่งนั้น สิ่งที่เราตถาคตได้เห็นแจ้งแล้ว แต่ไม่ได้แสดงแก่พวกร่านยังมีมากกว่าที่ได้แสดงแล้ว มีอุปมาเหมือนใบประดู่ลายที่อยู่ในเมือเรา กับที่มีอยู่ในปาลงนั้น ดูก่อนภิกขุทั้งหลาย เป็นใจแล้วเรื่งไม่แสดงให้ฟังทั้งหมด ก็ เพราะไม่เป็นสาระประโยชน์เพื่อความหลุดพ้น ไม่เป็นเบื้องต้นของพระมหาธรรมยรรย์ ไม่เป็นไปเพื่อความหน่ายโลภกิจ ไม่เป็นไปเพื่อจีดจางความรักใคร่ยินดี ไม่เป็นไปเพื่อความเย็นใจ ไม่เป็นไปเพื่อความรู้แจ้ง ไม่เป็นไปเพื่อความตื่นเต็มที่ และในที่สุดก็ไม่เป็นไปเพื่อนิรพاث”

แล้วพระบรมศาสดารัสต่อไปว่า “ดูก่อนภิกขุทั้งหลาย ก็สิ่งใดแล ที่เราได้แสดงแก่ท่าน สิ่งนั้นคือความจริง เราได้แสดงแก่ท่านว่า ความทุกข์คืออะไร เหตุแห่งทุกข์คืออะไร ความดับทุกข์คืออะไร และทางดับทุกข์คืออะไร เหล่านี้เราได้แสดงแล้ว ภิกขุทั้งหลาย สิ่งใดเราไม่ได้แสดง ก็คงเป็นรายละเอียดอยู่ในความจริงลีประการ”

พระพุทธเจ้าทรงชี้แจงทางพัฒนาทุกข์จากสังสารวัฏ ด้วยวิธีกำจัดภพ คือความคิด กำจัดความดืนرنراءอย่าง และความหลงผิดในมายาให้สิ้นแล้ว ก็บรรลุความดับปรอทข้างคือพระปรินิพพาน เป็นคำชี้แจงอันอัศจรรย์ นิพพาน เปรียบเหมือนเป็นภาษาเดียวเดียว อัญญากรรมกลางมหาสมุทร อันเดียวครองด้วยความเกิดมา มีหน้าผาแห่งคิลชาโยเกานี้ คือมฤตยูชั้ดล่ายไม่เยือกไหว กลับกระจายตีฟองสุ่มทั่วทั่วสังสารวัฏตามเดิม ในมหาสมุทรนี้มีเรือ คือพระธรรม

แห่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แล่นตัดดีไปสู่ภูเกานั้นโดยปลดอันตราย แต่ต้องฝ่ามารสุม คือ ตันหา มาณะทิภูสุ และที่ทรงกล่าวถึงสถานบรมสุขนั้น มีเชิงรัสตามปรัมปรา หรือจากวิผู้ร้อยกรองตามความนึกฝันของตน แต่ทรงแสดงตามที่ได้ทรงประஸบตรัสสุมาแล้วด้วยพระองค์เอง

พระบรมศาสดาทรงลังสอนให้กำจัดศัตรูภัยใน ได้แก่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง พระองค์มิได้ทรงปลดเปลี่ยนความทารุณ กักขะฟะอย่างโน้นอย่างนี้ แต่ว่าทรงปลดเปลี่ยนทุกข์ให้หมดสิ้นเชิงเท่านั้น แล้วทรงกล่าวถึงความทุกข์ซึ่งมีอยู่ทั่วสากล และติดตามตนไปเหมือนๆ วาสิกุลได้ฟังธรรมตามนัยที่พระองค์ทรงแสดง ว่าสิ่งทั้งปวงย่อมมาแต่เหตุ เมื่อถึงกำหนดสิ้นเหตุก็ล่วงไป อันความผันแปรไม่คงที่นี้คือมา ya แต่ความ

หลงปิดบังมีให้บุคคลเห็น เเลยเป็นเหตุก่อทุกข์เดือนร้อนใจ ตราบใดความดันรนเพื่อความอยากได้ครอเป็นอยู่ ยังไม่ได้ถูกทิ้งถอนจนกระทั่งราก ตราบนั้นทุกข์ย่อมติดตามไปด้วยทุกชนะ บุคคลจะหนีทุกข์ไม่พ้น ตราบใดยังปล่อยให้ความดันรนนึ่องอกงามอยู่เสมอ ชวนเกิดความประราณາต่อหรือผิดใหม่เรื่อยไป ตราบนั้นทุกข์ก็ยังคงทับถมหนาแน่นอยู่ เมื่อบุคคลยังติดใจในความเป็นโน่นเป็นนี่อย่างไม่เจิดจาง เขายอมซื้อว่าเป็นเครื่องมือเพิ่มกำลังความรัծรึงตนให้กระซับແเน่นในสารวัต ยิ่งจดิ่งในความทุกข์ลงทุกที่ ไม่มีทางໂผลรพันชั้นมาได้

และยังได้ฟังที่พระองค์ตรัสเทศนาถึงความไม่คงที่แห่งบรรดาสิ่งที่มีความเกิด ตรัสถึงความดับไปแห่งสิ่งทั้งปวงที่ธรรมชาติปรุงแต่งขึ้น ตรัสถึงลักษณะความล่วงไปเรื่อย เป็นกระแสนำแห่งบรรดารูปและนาม สรพรสัنجารธรรมล้วนเป็นของไม่คงที่ เลือกเอาอย่างใจไม่ได้ทั้งนั้น แล้วทรงแสดงให้เห็นว่า ความประราณາเพื่อเกิดในสภาพใหม่ได้ฯ ภาพนั้นๆ ย่อมไม่ถาวรคงที่อยู่ได้เลย

ในตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ กล่าวถึงหัวเวลาที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จปรินิพพานว่า “ช่องว่างน้อยๆ ในป่ารัง มีพระภิกษุรavaสองร้อยองค์ยืนเฝ้าอยู่เป็นรูปอัลจันทร์ ณ ท่ามกลางที่นี่มีต้นรังขนาดใหญ่สองต้นกำลังอกร

ดอกเป็นกลุ่มก้อนข้าวสาลี ระหว่างคงไม่วังทั้งคุณ เห็นพระพุทธเจ้าประทับบรรทมบนพระแท่น ซึ่งปูลาดด้วยผ้าสีเหลือง มีพระหัตถ์ขวางหนุนพระเครื่อง ดอกรังก์ประย gele เป็นละองลงมาอับพระองค์

ด้านพระปูชนียาวงค์ถัดไปกล คือเข้าทิมพานต์ มีหิมะปักคลุมเป็นนิรันดร แต่บัดนี้ถูกความมีดเข้าปักคลุม

พระพุทธเจ้าตรัสระพระอานันท์ก่อนกว่าผู้อื่นหมด เพราะท่านมายืนเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์แล้วว่า “ลำแดงอานันท์ เรายังได้ดีกว่าท่านร้องให้โคกเคร้าถึงเรา และท่านคงคิดอยู่ว่า ท่านยังไม่เลี่นอาสวากิเลส ยังไม่บรรลุความเห็นแจ้ง ลำแดงอานันท์ ท่านจะเลิกคิดอย่างนั้นแล้วโดยเด็ดขาด จงอย่าปริเทวนากการ จงอย่าโคกเคร้า ลำแดงอานันท์ เรายังได้บอกแก่ท่านแล้วมิใช่หรือ ว่าบรรดาลิงที่ยังคงรักใคร่ย่อมมีอันต้องจากไป ธรรมดาย่อมเป็นธรรมดาวง มันกระหัน ลิงทั้งปวงเกิดขึ้นเองโดยสภาพธรรม เรายังได้จัดการให้เกิดขึ้น แต่ขอบอกอกรับว่า เป็นของเรา ลิงนั่นฯ ย่อมมีอาการแปรไปตามธรรมดาวิถัย เราจะดื่นวนให้เป็นอย่างใจเราติดไม่ได้ นอกจากออก รับเอาเป็นของเราเหลวๆ และในที่สุดมันก็ต้องล่วงลับไปด้วยอำนาจแห่งธรรมดा เราจะผันให้คงอยู่ไม่ลำเร็จเลย จะได้ก็แต่ความคลั่งเพ้อของการรับเอาเลี้ยatemแปล้ นับประสาอะไร ตัวท่านเองก็อย่าทะนง ย่อมตกอยู่ในอำนาจ ธรรมดาก็จะบันดาลให้เป็นอย่างไรได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นธรรมดาก็หลายจึงเป็นอัตตา คือเลือกไม่ได้ ไม่ลำเร็จ ด้วยเราสักอย่างเดียว มันเกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป มันรวมกันแล้วย่อมจากไป ปรุ่งมันขึ้น มันก็แตกสลายไป ลำแดงอานันท์ ท่านได้ปฏิบัติเรามานานด้วยความเต็มใจจริง ไม่มีอิดเอ้อนห้อถอย ชื่อว่าได้พยา Yamดีแล้ว จงใช้ความพยา Yam อันสม่ำเสมอหนึ่นมาในทางบำเพ็ญเพียร ในไม้ช้าท่านจะหลุดพ้นจากกิเลสดำเนชนา ทิฐิความเห็นเชื่อน และอวิชาความไม่รู้แจ้ง เห็นผิดไปตามมายา”

พระพุทธเจ้าตรัสเจพะแก่พระอานันท์แล้ว ก็ทรงทอดทัศนาการมายังเหล่าพระ- สาวกที่ยืนเฝ้าอยู่เป็นวง ตรัสว่า “รากษุหั้งหลาย บางทีท่านหั้งหลายจะนึกกว่า พระธรรม นั้นขาดศาสลาสีแล้ว พระศาสตร์ไม่มีต่อไปแล้ว ถูกอุกฤษุหั้งหลาย ท่านอย่าเพิ่ง คิดอย่างนั้น ธรรมที่เราแสดงไว้ เมื่อเราล่วงไปจักเป็นศาสตร์ของพวงท่าน พระธรรมนั้น ท่านอย่าเพิ่งยึดถืออาลิงภายนอกเป็นที่พึ่ง จงถือพระธรรมเป็นที่พึ่งให้มั่น

พระธรรมนั้นจะเป็นความส่องแก่นแท้ๆ จะเป็นที่พึงแก่ตนของเรา”

ล่วงมาลักษณะ พระองค์ตรัสอีกว่า

“กิกขุหงษ์หลาย บางที่จะมีบางท่านที่เกิดความสงสัยขึ้นในส่วนคำสอน หรือในส่วนพระธรรม ท่านจะถามเลี้ยงให้ลึกเรื่องแห่งเดิม เพื่อไปภายหน้าท่านจะได้ไม่โ祐ตนของว่า เมื่อพระศาสดายังทรงมีชีวิตอยู่ก็มีได้ถ้าถามอะไรไว้”

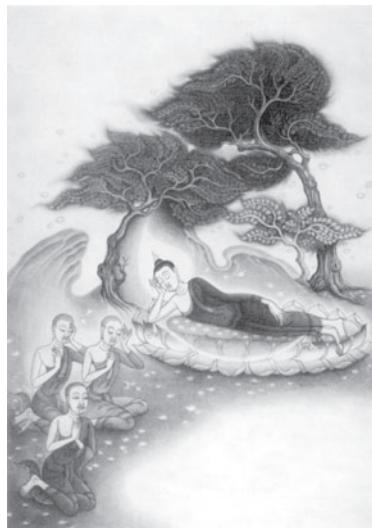
พระพุทธเจ้าเสด็จไปสยาสน์อยู่ที่นั่น มีแสงเดือนในวันเพ็ญลิ่เหลืองอ่อนมาทั่วพระภูเขา ประหนึ่งว่าเทพบุตรกำลังเตรียมการสานพระสรีรากพในครั้งสุดท้าย กล่าวคือ โปรดละอองเกสรดอกไม้ลงมา

พระองค์เผยแพร่พระโอษฐ์อีกรังหนึ่ง เป็นพระปัจฉิมวาราที่จาริกไว้แก่สังสารโลก เป็นพระลัจชธรรมอันล้ำเลิศว่า

“กิกขุหงษ์หลาย เรอาตถาดตขอเตือนท่าน อันลั้งชารทั้งหลายมีแต่เลือมปีบีเป็นธรรมด้า ขอท่านหงษ์หลายคงบำเพ็ญกุศลให้เต็มที่ด้วยความไม่ประมาทดีด”

ครั้นแล้วสิ้นพระดำรัส สิ้นพระสุรเสียง หับพระโอษฐ์ หลับพระเนตร พระอัssaประสาท ซึ่งเคยระบายตามธรรมดาก่ออย่าง แผ่ร่ำเบาลงๆ ทุกที่ แล้วก็สิ้นกระแสนมโดยพระอาการสงบ พระกิกขุองค์หนึ่งประกาศว่า พระบรมศาสดาเสด็จปรินิพพานแล้ว

อนิจจา แสงเดือนเพ็ญผ่องกระจั่งจับพระพักตร์อยู่เมื่อกี้ ใจซึ่ดขมุกขมัวลง ห้องฟ้าสว่างวับครึ่ง อากาศเย็นเฉียบจับหัวใจ นำค้างหยดเผาๆ เป็นหยาดนำตาแห่งสรรค์ เกษรดอกรังร่วงพูล เป็นสายสหสราสรงพระพุทธสรีรัς จักลั่นเรื่องสังคีริบ ดูไม่มีแก่ใจจะทำเลี้ยงธรรมชาติรอบข้างต่างสลดหมดความคุณของทุกสิ่งทุกอย่าง

ເສີຍຕາຍ

ຄນຽັງຄນໜຶ່ງທີ່ເຄຍອູ້ໆຂອຍເດີວກນຕາຍໄປອຍ່າງເຈິຍໆ ດ້ວຍໂຮມະເຮົ່ງດັນ ຄ່າທີ່ກິນເຫລັ້າເຊັນຄໍ່າ ເດີນຜ່ານທີ່ໄຣກີ່ຈະເຫັນເບາສິນສົດຕອບຢູ່ບຸນນຳທີ່ເດີນທຸກວັນທຸກເວລາ ຄອຍແຈວ “ໃບໄຫນຄວັນ” ໃນຕອນເຫົ້າ ແລະ “ກລັນແລ້ວທີ່ອຄວັນ” ໃນຕອນຄໍ່າ ຍກເວັນວັນທີ່ມາຫລັນພັບຄາເກົ້າ ກັນນາງທີ່ທີ່ນອນຍາວອູ້ໆໜ້າຮັນຄໍ່າ

ອີກຄນເປັນຜົ່ງສອນກາຍາ ຂາດໄຫນໄນ້ຮູ້ ຕັ້ງພອມເກຣິງ ມ້າຕານາສັງສາຣ ນາກິນເບີຣີກ່ຽວັນເປັນປະຈຳ ເຮັດລັບນ້ຳທຸກວັນຈັນທີ່ ກີ່ຈະເຫັນນັ່ງໜ້າຮັນຕລອດວັນຍ່າງໄນ່ເບື້ອໄນ່ທ່າຍ ຈະຮະຫະຫລັງໄນ່ເຫັນນານເຫົ້າ ດາມຄນທີ່ນ້ຳກີ່ໄດ້ຄຳຕອບວ່າຕາຍໄປແລ້ວ ມະເຮົ່ງຕັບອີກເໜືອນກັນ

ໄວ້...ຊົວທັນອ ເກີດມາເພື່ອຕາຍໄປອຍ່າງເປົ່າດາຍໄຣ້ຄໍ່າ ເບາຈະເສີຍຕາຍຊື່ວິທອງເຫຼາໄໝນນະ

ໄປອອກກຳລັງກາຍຕອນເຢືນ ເດີນຜ່ານຕາດ ເຫັນຄນຈັບກຸ່ມກັນອູ້ໆທີ່ປ້າຍຮຸປະຈຳທາງ ເຂົ້າໄປຄານໄລ່ ໄດ້ຄວາມວ່າ ຂາຍຈອັດຜູ້ຍືດທີ່ພັກຜູ້ໂດຍສາຣເປັນນ້ຳນາມຫລາຍເດືອນຖຸກຄນຮ້າຍແທງຕາຍເນື່ອເຂົ້ານີ້ ຕໍາຮວຈມາເກີນ ທັກສຽນອັນຄືອກອງເສຍຜໍາທີ່ເບານນັ່ງປະຈຸດຕລອດເວລາຍາມນີ້ຊືວິຕອູ້ໆ ໄນຮູ້ເໜືອນກັນວ່າເປັນຜໍາທີ່ຍັງໃຊ້ໄດ້ອູ້ໆທີ່ ເປົ່າແລະຟື່ມືອງເຫຼາເປັນຍ່າງໄຣ ເຫັນແຕ່ຮູ້ປັກຍັນອົກທີ່ຮູ້ຮັງຮ່າງເລືອກເກີນແລະຄຸ້ຫົນຈະສົດໄມ້ດີດ້ວຍ ແຕ່ເບາກີ້ອູ້ໆຂອງເຫຼາເຈິຍໆ ທຳມານໃນນີ້ອຍ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈ

ແນ່ນ້ຳນານຄນໜຶ່ງເລ່າວ່າ ກ່ອນໜ້ານີ້ເບາກີ້ຄຸກຕີຈົນນ່ວມໄປຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວຈາກຄນຮ້າຍທີ່ນ້າແຍ່ງເອາເຈີນ ຈະເນື່ອເຂົ້າເບາເຈີນທີ່ພັນອູ້ໆຮອນເອວມານັນ ເລຍຄຸກແທງຕາຍແລ້ວຊິງເຈີນໄປ

ໄວ້...ຊົວທັນອ ເກີດມາເພື່ອຕາຍໄປພະເຮົາ ລ້າໄນ່ສະສົມເຈີນ ວັນນີ້ເບາຈາຍັງນີ້ຊືວິຕອູ້ໆ ແລະແນ່ມ້ຈະ ໄນເສີຍຕາຍຊື່ວິທ ແຕ່ເບາກີ້ກິ່ງໄນ່ອ່າຍກຕາຍໃນລັກຍະນີ້

ชีวิตคืออะไร บางคนเพียรพยายามค้นหาความหมายของชีวิตอย่างลึกซึ้งเพื่อทำให้สุดแห่งทุกๆ ในขณะที่บางคนกลับเห็นเป็นเรื่องเล่น กินสูบดื่มเสพตามใจอย่าง ไม่สนใจแก่นสารสาระที่ควรได้ควรเป็น บังสะสมบัติจนตัวตาย บังก์ Hod เห็นมาร์ทิราวน์ไม่ใช่คน จึงสามารถทำร้ายคนอื่นเพียงเพื่อให้ได้ ในสิ่งที่ตนประดิษฐาโดยไม่แยแสนาปัญญาโถ

ทุกคนมีชีวิตอยู่และตายไปตามวิถีทางที่ตนสร้างชา มีสิทธิ์ทำตามใจในฐานะเจ้าของชีวิตทราบที่ไม่ทำผิดกฎหมาย (แต่เหนือกฎหมายคือกฎหมายแห่งกรรม) มีกรรมเป็นทรัพย์แท้ที่จะติดตัวไว้ในภพภูมิต่างๆ คนตายไปแล้วไม่สามารถกลับมาของอะไรแก่ใครได้อีก แต่คนผู้จะต้องตายในวันหน้าเตรียมพร้อมที่จะตายหรือยัง

วันนี้ ล่วยเซรามิกที่ใช้อยู่ทุกวันด้วยความชอบเป็นพิเศษ เหมาะใจทั้งรูปทรงและสีสัน ตกแต่งอย่างไม่น่าแตก เกิดความเสียหายอยู่หลายนาที แค่ตัดซิ้นหนึ่งยังผูกพันหวนไหว ประสานอะไรกับเรื่องราวที่ใหญ่โตกว่านี้ ยังอึกมากหมายหลายสิ่งที่แตกอย่างไม่ควรแตก แม้จะพยายามถอนรักษาอย่างที่สุด อาทิ มิตรภาพ ความรัก ความเข้าอกเข้าใจ ที่เมื่อถึงช่วงเวลาหนึ่งทุกอย่างก็ลายเป็นเพียงอดีต

คาดผลของชีวิต เมื่อผ่านวันผ่านคืน ผ่านกระบวนการเรียนรู้ ทำความเข้าใจ ถึงจุดหนึ่งก็ตกละเกิดและหลุดร่องไป ไม่อาจทำให้จืดอีก วันคืนที่ล่วงผ่านพร้อมวัยที่ล่วงเลย นับว่าไม่น่าเสียดายเมื่อแลก กับประสบการณ์ที่ทำให้ได้จิตวิญญาณที่เข้มแข็งมาก

คืนวิสาขบูชา จันทร์เต็มดวงทอแสงสว่างบนท้องฟ้าแจ่มกระเจิด หัวใจเบิกบานอิ่มเอิบด้วยธรรมรส ด้วยการไม่ทำอุกฤษทั้งปวง ทำกุศลให้ถึงพร้อม และทำจิตให้ฟ่องใส นี่แหลกคือคุณค่าความหมายของการมีชีวิตอยู่

ទែរប្រភាព អវិជ្ជមាន ?

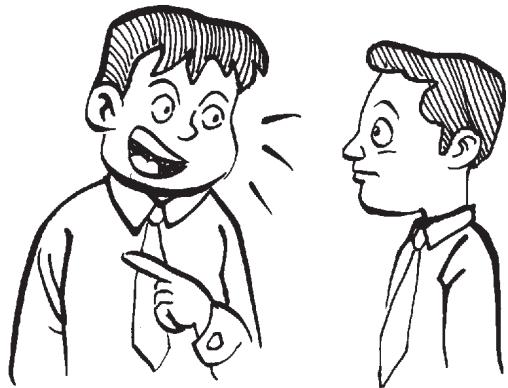
តាមខ្សោយទីនេះ យុទ្ធសាស្ត្រកំណើន ដឹងទៅមីនីមីលីតិ៍ខ្សោយទីនេះ
មីនីមីលីតិ៍តាមខ្សោយទីនេះ ដឹងទៅមីនីមីលីតិ៍ខ្សោយទីនេះ !
គឺមីនីមីលីតិ៍តាមខ្សោយទីនេះ ដឹងទៅមីនីមីលីតិ៍ខ្សោយទីនេះ !
គឺមីនីមីលីតិ៍តាមខ្សោយទីនេះ ដឹងទៅមីនីមីលីតិ៍ខ្សោយទីនេះ !

ความปีโสหาดดี ความลำคัญตนผิด ย่อเมื่
โอกาสผิดพลาด พาเรือพินาศล่ม !

“โรคประสาทหรือเปล่า?” ทางจิตวิทยาถือสา
กันมาก you are what you think เธอคิดอย่างไร
เธอ ก็จะเป็นอย่างที่เธอคิด !

แต่กูบังกูมีข้อยกเว้น...

คุณเคยมีอาการเหล่านี้บ้างไหม ?

- เมื่อรู้สึกผู้คนรอบข้างไม่จริงใจกับเรา
- เมื่อรู้สึกเพื่อนฝูงทำไม่ถูกต้องเคียงเร่งเร้าฯ
- ความสุขในชีวิตประจำวันซ่างหายาก
- จิตใจเคร้าหมายของเลمو
- เมื่อเรื่องอืดอัดขัดเคียงกันทุกบ่ออย

- เมื่อเรื่องทะเลาะขัดแย้งกันเป็นประจำ
- รู้สึกจะเป็นจะตายกับปัญหาที่เกิดขึ้น
- ชีวิตทำไม่ได้ค่อยเมื่อกำลังใจ
- ความคิดของฉันถูกต้อง ความคิดของพาก
เชื่อไม่ค่อยเข้าท่า

ถ้าไม่ค่อย

เป็นบ่อยกับชีวิต

ก็ล้มคำนี้ไปได

แต่หากใครอุทาน

“ใช่แล้ว ฉันเป็น

บ้อยบอย ขอให้

ลงมือปฏิบัติ

ทันที”

“โรคประสาท

หรือเปล่า?”

ตั้งโน้มกับ

ตัวเองลักษ

หายครั้ง

แน่ใจหรือว่า

ปัญหารอบๆ ตัวเรา

คือปัญหา ?

หรืออาจจะมีซึ่งเป็นปัญหา แต่เราถือสาเกินจริง?
เพื่อนมีปัญหาหรือว่า...เป็นเรื่องที่มีปัญหา ?
โลกกลมๆ ใบนี้ก็แสนตกล คนเป็นมักไม่รู้ แต่
คนรู้มักไม่เป็น !

หากชีวิตคือการเดินทาง “ความ瞭 leider” คือ
เสบียงกรังแห่งการเดินทางรองแรม ฉลาดที่จะต้องรู้
เท่าทันตัวเอง

เมื่อสามเณรกำลังถูกเลียง “ธงโบกหรือลมใบ ก ?”
ท่านเวร์ยหล่างพลันปลุกดาวงจิตให้เชิดช่วง
“ใจเชือซิโนก !”

มองตน อ่านตนให้เก่ง จับอารมณ์ให้ทันความ
ทุกข์ร้อนจะค่อยๆ ผ่อนคลาย

ใจจะวุ่นวาย ใจจะอย่างไรก็เรื่องของเข้า คุณ
สถานการณ์ ดูจิตใจของเราเป็นพอง

“โรคประสาทหรือเปล่า?” เม้มเรียนสูงก็ใช่ว่า
จะพรออด บางที่ความฉลาดอาจพาตัวเองดึงลึกในความโน่

เมื่อกิกขุ ๓ รูปตั้งสัจจะ เราจะไม่พูดตลอด
ราตรี แต่เมื่อตะเกียงเริ่มริบหรี่ กิกขุรูปแรกหน้าไม่ได้
ร้องตะโภนให้ครามาเต็มหัวมัน

รูปที่ ๒ ทางลัดจะ “ไหนว่าจะมีพูดเอ่ย?”
รูปที่ ๓ ยิ้ม..รำพึงลบ้ายๆ “มีแต่เราเท่านั้นที่ยัง
ไม่ได้พูด !”

“รู้ดัน” ไม่ใช่เรื่องง่าย
แต่การน้อมรับคำตีเตียน คำสั่งสอนได้ “สภาพ
รู้ดัน” จะเริ่มเปลี่ยน

โนลกานี้ยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากหมายที่อ่ายตามของเรา
“ผิดพลาด” รับผิดชอบไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง

“โรคประสาทหรือเปล่า?” เตือนตนไว้เหละดี
หากทุกข์กระซิบกระซิจ ทุกข์สารพัดสารเพ
ถามตัวเอง เป็นอาการโรคประสาทไหมเนี่ย?
แม่ไม่เป็นก็จะได้หายคึกคักนอง... หายเพ่งโภช
ผู้อื่น... หายช้ำส !

ใจจะอย่างไรก็ช่างเข้า
จับ “อกุศล” ในตัวเราให้ทันดีกว่า
“โรคประสาทหรือเปล่า?”
“ถ้าจะใช่นะเรา!” คิดแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน
จิตใจจะได้อ่อนโยนเข้ม ไม่มองคนด้วยสายตาขวางๆ !

ກສີກຣມພລົກຝຶ່ນຈາຕີ

ອະ ຂອ ບພ ນ

* ນກ ດຂ ບດນ ມໍພືນ ຮິນ *

ເມືອງໄກຍເປັນປະເທດທີ່ເໜາມແກ່ການເພະປຸກ ເພື່ອມີສະພາພູມປະເທດ ກຸມົວກາຄ
ທີ່ເອີ້ນວຽກຕ່າງໆ ເຊັ່ນຕັ້ງແຕ່ອີຕຈນລຶ່ງປ່ຈຸບັນ ດັ່ງນັ້ນຕັ້ງແຕ່ອີຕຈນລຶ່ງປ່ຈຸບັນ ດັ່ງນັ້ນ
ຈຶ່ງມີອາຊີພາກສີກຣມເປັນຫລັກ ລຶ່ງແນ້ວວ່າປ່ຈຸບັນອາຊີພອດສາທາຮຣມຈະເຂົ້າມາມື່ນທຳກັບຄົນ
ຮຸ່ນໃໝ່ພ່ອສມຄວາ ແຕ່ວິສີວິຕານໄຫຍ້ລ່ວມໃຫຍ້ກົງຍັງຄົງຜູກພັນກັບການກຳລິກຣມ ເພົະລຶ່ງຍ່າງໄວ
ຄົນທຸກຄົນຍັງຕ້ອງການບົງໂຄຄາຫາຮອຍ່າງຖຸກວ້າ ຍິ່ງເຄຮັດສູກິຈຢ່າຍແຍ່ ພື້ພັນຫຼຸ້ນຄູ່ງຄາຫາຮກີຢຶ່ງ
ສຳຄັນແລະຈຳເປັນມາກ

ปัจจุบันเป็นยุคของวัตถุนิยมที่ฟุ่มเฟือย วิถีชีวิตคนไทยรุ่นใหม่ส่วนใหญ่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ถ้าเกษตรกรรู้จักปรับตัว ปรับความคิด ด้วยการอยู่แบบพออยู่พอกิน ไม่ลื่นไหลไปกับสังคมวัตถุนิยมที่ใช้สื่อต่างๆ ยั่วยุคอมมาให้คนตกไปเป็นทาสวัตถุ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้มีความจำเป็นแก่การดำเนินชีวิตประจำวันแต่อย่างใด ถ้าเกษตรกรสามารถอยู่ได้ท่ามกลางเศรษฐกิจที่ล้มละลายแล้ว อาชีพกลิกรรม หลังลูกฟ้าหน้าสู้ดิน จะเข้ามาเมื่อบทบาทต่อสังคมในยุคต่อไป เพราะเมื่อเศรษฐกิจล้มละลาย ไปไม่รอด สินค้าอุตสาหกรรม สินค้าฟุ่มเฟือยต่างๆ จะหมดคุณค่าไปทันที ดูตัวอย่างจากประเทศอาร์เจนติน่า ผู้คนเข้าไปปล้น เข้าไปแย่งชิงอาหารในห้องบรรเพสินค้า ราคากาหารแพงขึ้นเป็นเท่าตัว ความวิตติ ความหายนะครอบคลุมไปทั่วทั่วทุกระแหง คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ มือถือ อินเตอร์เน็ตฯลฯ จะถูกมองข้ามผ่านเลยไป และท้ายที่สุดคนก็ไม่พ้นที่จะต้องบริโภคปัจจัยลี้ และที่สำคัญคืออาหารนั่นเอง

นักวิชาการอุกมา กล่าวกันมากว่า เมืองไทยจะเป็นแบบประเทศอาร์เจนติน่า เพราะฉะนั้นผู้ที่ทำอาชีพเพาะปลูกคงจะต้องตระหนักรถึงความสำคัญ ที่ต้องผลิตอาหารเลี้ยงประชากรโลก ต่อไป โดยเฉพาะนักวัตถุนิยม หั้งหาย เพราะคนเหล่านี้อาจลืมไปว่า “เงินทองเป็นของมายา ข้าวกล้องถั่งเป็นของจริง”

✿ ຂ ບຄ ດ ດກ ຂອງລາດ ກ່ຽວ

ໃນຮະບະຕີນໍເວື່ອງຕາດພື້ນ ຜັກ ພລໄມ້ໄວ້ສາງພື້ນຈະມີປົງຫາດ້ານຄວາມເຊື່ອມັ້ນດ້ວຍ ກັນທັງສອງຝ່າຍ ດືອເກະຫຼາກຮອງກີ່ໄມ້ມັນໃຈຝ່າຍກາຣຕາດວ່າຈະຮອງຮັບຜລິຕິໄດ້ເຕີມທີ່ ຝ່າຍ ຕາດກີ່ໄມ້ມັ້ນໃຈເກະຫຼາກວ່າຈະສາມາດຜລິຕິຕາມທີ່ຕ້ອງກາຣໂດຍໄມ້ໃຊ້ສາງເຄມີ້ເດົາເລຸຍ ແຕ່ກາລ ຕ່ອມາປາກກູວວ່າ ເກະຫຼາກສາມາດຜລິຕິຜລິຕິໄວ້ສາງພື້ນໄດ້ມາກເກີນກວ່າຕາດທີ່ມີຢູ່ຈະຮອງຮັບ ໄດ້ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈຳເປັນຕົ້ນຂໍ້າຍຕາດເພີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອຮອງຮັບແລະຂໍ້າຍຜລ “ໂຄຮກກຸດິນຝ້າ” ຕ່ອໄປຕາມກຳລັງແລະເຮົາວແຮງ

ດ້ານກາຣຕາດມີໜັກສຳຄັງຄືອື່ນ “ຂອງດີ” ກ່າວ່າຄືອື່ນ ພລຜລິຕິທີ່ໄດ້ມີຄຸນກາພ ພື້ນຜັກ ພລໄມ້ສັງອກການໂດຍກາຣໃຊ້ສາງສັກດີທີ່ໄດ້ຈາກຮຽມชาຕີ ໄນໄຊ້ສາງເຄມີ້ເຖຸກໜິດ ແລະໄນ້ມີສາງເຄມີ້ ປລອມປັນໄດ້ເລຸຍ ປະກາຣຕ່ອມາ “ຮາຄາຖຸກ” ຄືອື່ນໄໝວ່າຈະເປັນຜັກ ພລໄມ້ ທີ່ໄວ້ເປົ້ນ ຂ້າວ ຄ້າຕ່າງໆທີ່ໄດ້ ຄ້າສາມາດຂ່າຍຕໍ່ກວ່າຫ້ອງຕາດທ່ວ່າໄປໄດ້ ພລຜລິຕິໄວ້ສາງພື້ນຈະຂໍ້າຍ ຕາດໄປໄດ້ກໍວ້າງໄກລ ເຊັ່ນ ປັຈຈຸບັນລອງກອງຮາຄາຕາດ ທ່ວ່າໄປຢູ່ທີ່ ៦០ ບາທ ຮ້ານຄ້າ ປລິກິນເຄື່ອງຂໍ້າຍເຮາສາມາດ ຂ່າຍໄດ້ ៤៥ ບາທ ທີ່ໄວ້ມັ້ນຄຸດ ຮາຄາຕາດອູ່ທີ່ ១៨-២០ ບາທ ຮ້ານຄ້າປລິກິນເຄື່ອງຂໍ້າຍເຮາ ສາມາດຂ່າຍໄດ້ໃນຮາຄາ ១៥ ບາທ ອຍ່າງນີ້ກ່າວ່າໄດ້ວ່າປະລົບຄວາມ-ສຳເຮົາຈະແລ້ວຮະດັບໜຶ່ງ ແລະຄ້າ

สามารถขายได้ถูกกว่าห้องตลาดมากกว่านี้ ย่อมแสดงให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นเรื่อยๆ

ผลผลิตจะราคาถูกได้เมื่อต้นทุนการผลิตต่ำ เกษตรกรรมคุณธรรม ไม่จ่ายโอกาสสร้างผลผลิตไว้สารพิชช์ ควรจะราคาแพง มีความซื่อสัตย์ คือมีวิธีกรรมการผลิตที่ไว้สารพิชช์จริงๆ เกษตรกรฟื้นตนเอง อยู่อย่างพอเพียง ประกอบกับกระบวนการผลิตที่ครบวงจร ระบบนิเวศทางธรรมชาติลงตัวมากขึ้น ต้นทุนการผลิตก็จะยิ่งต่ำลง ตลาดไว้สารพิชช์จะสามารถดำเนินไปได้ ต้องอาศัยทั้งเกษตรกรและฝ่ายการตลาดที่เข้าใจและร่วมมือกันไปในทิศทางของระบบ “บุญนิยม”

* ๖ ມກ ລ ປິຈວາງ ພ ຜຣ . ມ ມ ນ ນ ເງ

บุญหมักแห้งชีวภาพ เป็นบุญอินทรีย์ที่ได้จากการนำมูลสัตว์มาผสมคลุกเคล้า กับขี้ເຄົາແກລບหรือกาอ้อย และรำลະເອີຍດ โดยมีกาກນ้ำตาลและหัวเชื้อຈຸລິນທຽມ(นำหมักชีวภาพ) เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาการย่อยสลายให้เป็นบุญอินทรีย์ที่มีอนุภาคเล็กกลง

* ບົດປະກົບ

ມູລສັດ້ວ	ຮ ۱۰۰	ກກ.	ກາກນໍ້າຕາລ	ຮ ۱	ກກ.
ຂື້ເຄົາແກລບຫຼືກາກອ້ອຍ	ຮ ۱۰۰	ກກ.	ນໍ້າສະວາດ	ຮ ۲۰۰	ລືຕຣ
ຫັວເຊື້ອຈຸລິນທຽມ	ຮ ۳	ລືຕຣ	ຮໍາລະເອີຍດ	ຮ ۳۰	ກກ.

* ວິທ

- ເກມມູລສັດ້ວ ຫື້ເຄົາແກລບຫຼືກາກອ້ອຍ ແລະຮໍາລະເອີຍດ ເຂົ້າດ້ວຍກັນ
- ຜສມກາກນໍ້າຕາລ ນໍ້າສະວາດ ແລະຫັວເຊື້ອຈຸລິນທຽມ ໄທເຂົ້າກັນ ແລ້ວຮັດລົງບນກອງວັຕຖຸດົບ

๓. คลิกเคล้าให้เข้ากัน
จนมีความชัดเจนประมาณ ๔๐ %

๔. เกลี่ยกองปุ๋ยสูง
ประมาณ ๓๐ ซม. แล้วคูลม
กองปุ๋ยหมักไว้ ๕-๗ วัน

፲፻፲፭

๑. ໄສ່ປູ້ໜັກແທ້ງ
ຊົວກາພ ๒ ກກ./ຕາරາງເມຕຣ
ຄລຸກເຄລ້າໃຫ້ເຂົ້າກັນຫລັງຈາກໄດ້
ຊັກຮ່ອງເຮີຍບ້ອຍແລ້ວ

๒. ผักกินในใบ ใส่ปุ๋ยหมัก โรยแต่งหน้าให้ทั่วแปลง หลังเมล็ดลงอกรหรือหลังย้ายกล้าทุก ๑๕ วัน อัตรา ๑ กก./ตารางเมตร/ครั้ง

ผักกินผล ใช้ปุ๋ยหมักโดยปริมาณโคนตันในระยะติดผล และหลังเก็บผลผลิตทุกครั้งอัตรา ๔๐-๑๐๐ กรัม/ต้น/ครั้ง

นำหัวมังกรชีวภาพเป็นของเหลวสีน้ำตาลข้น ได้จากการย่อยถ่ายเซลล์พืชหรือเซลล์สัตว์ และเติมกากน้ำตาลให้เป็นแหล่งพลังงานของจุลินทรีย์ที่ทำหน้าที่ย่อยถ่าย ของเหลวที่ได้ประกอบด้วยคราบโปไธเดรต โปรตีน การดองมีโน่ ราชตุอาหาร เอ็นไซม์ และไฮดร์โโนนพืชในปริมาณที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพืชที่นำมาหมัก ได้แก่

- พีชสุด เช่น ผักบุ้ง กวางตุ้ง มะเขือเทศ ผักกาดขาว ฯลฯ
 - ผลไม้สุก เช่น กล้วยน้ำว้า มะละกอ ฟักทอง ฯลฯ
 - ผลไม้ดิบ เช่น กล้วยน้ำว้า มะละกอ ฯลฯ

- สมุนไพรกลิ่นดันหรือมีรสเผ็ด เช่น สาบเลือ ขิงแก่ ข่าแก่ เงากระชาย พริก พริกไทย กะเพรา ลูกคำโพง ตะไคร้หอม บอระเพ็ด ดีปีลี ใบสะเดา ฯลฯ

- สมุนไพรส怕ดหรือขม เช่น เปลือกเงาะ เปลือกตันแคน เปลือกตันเขื่อย เปลือกตันหว้า เปลือกมังคุด เปลือกหับพิม ใบแสงยอก ใบชาไก่ ใบบูญคาลิปตัส กระเทียม กานพลู ชะพลู ลูกตะโกดิบ มะลับดิบ ลูกหมากดิบ ฯลฯ

✿ 'วนปรง บ'

๑. นำ้มักชีวภาพจากพืช

พืชผักสด, ผลไม้สุก, สมุนไพร ๓ กก. หัน สับ หรือโขลกให้เป็นชิ้นเล็กๆ ผสมกากน้ำตาล ๑ กก. คลุกเคล้าให้เข้ากัน แล้วบรรจุลงถังพลาสติก หมักอย่างน้อย ๗ วัน จะได้น้ำหมักชีวภาพจากพืช

✿ วน ป ช

๑. เมื่อซักดิน ย่อỷดิน พร้อมทั้งใส่ปุ๋ยหมักแล้ว รดน้ำให้พอดิบดี แล้วใช้น้ำหมักฯ และกากน้ำตาล อย่างละ ๕ ลิตร ผสมกับน้ำ ๑,๐๐๐ ลิตร รดให้ทั่ว และรดช้าๆอีกรึ่งในอัตราเดียวกัน ในวันรุ่งขึ้นตอนเช้า หรือเย็นก็ได้

๒. ฉีดพ่นหรือรดด้วยนำ้มักชีวภาพทุก ๕-๗ วัน ในอัตรา ๓๐-๔๐ ซีซี./น้ำ ๒๐ ลิตร หลังเมล็ดลงอก หรือหลัง芽ยกล้าประมาณ ๗ วัน กรณีมีโรคที่เกิดจากเชื้อรากหรือแมลงคัตตูรพืช ให้ใช้น้ำหมักสมุนไพรชนิดป้องกัน กำจัดเชื้อรากหรือแมลง ผสมในอัตรารวมกันไม่น่าเกิน ๓๐-๔๐ ซีซี./น้ำ ๒๐ ลิตร

(แหล่งข้อมูล อ.สมหมาย หนูแดง ๑๙ ม. ๙ ต.หนองแขม อ.โคกคำ洞 จ.ลพบุรี)

ท่านใดมีประสบการณ์ในการทำกลิ่นธรรมชาติ ต้องการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นหรือเผยแพร่เทคนิคใหม่ๆที่น่าสนใจ รวมถึงสูตรนำ้มักบำรุงพืชผักและสารขับไล่แมลง ส่งมาได้ที่ email : peak1976@hotmail.com จะนำเผยแพร่เป็นวิทยาทานต่อไป

ປລອບໄາ/ໄຕວົງ (၁)

* ແມ່ນໍ້າ ດັກຂິດະ

ປສອບໂຄເຫາເຕັມຕົມ...

ອຍ່າຍຳໃຈໃຈໄທ້ໜູກຊ່ອະພາມຫມ່ນໃຫ້ມີ ເພພະລາວາມຕືດຫຍາຍຕົ້ນແລງແລຍ

ໂນທ້ອງແທ່ງລາວາມຫາຍ່າງຍໍາຂອງເຫຼາ ໃຕ້ເປົ້າປົ້ອງຮາກລົ້ນແລ້ວຫຼາຍ່າຮມ່ານຈີ່ນີ້ເຖິງມາກມາຍ ຂາດວິນ
ຕື່ນຂອງການເຮັດວຽກທີ່ສ່ວນໆທີ່ມີກຳນົດແທ່ງລາວາມສຸຂະໜົດ ແນະກົດແພນ້ໂຈ່ງກົມ໌ໃໝ່ນອຍເຫັນກຳນົດ

ເຫຼົາອະຫຼື້ນີ້ນີ້ໃຕ້ວ່າ ປະສົບປາກະນີ້ຫຍຸງລາວມສຸຂະໜົດຕື່ອົງຕົ້ນຕາງໆໂຈ່ງເຫາຍາວນານສຳເກົ່າຕົ້ນ ເພີຍາ
ການສ່ວນໆທີ່ມີກຳນົດສຶກສົນ ເສີມອໍານຸມອາບາງໆໄນ້ມາມເຊົ່າ ຫຼືຍົກຕ່ວງປາດສູມແທ່ງໆປໍາເພີຍາຊ່ວຍລາວແລ້ວ
ພສົນ້າຍ່າຍ ທ່າງປະສົບປາກະນີ້ນີ້ແນ່ງໆທຸກຊ່ອະພາມຈີ່ນີ້ ຊື່ງເປັນບາດແພນ້ແທ່ງໃຈໃຈ ກາສົບເປົ້າ
ເຂົ້າມີອັນລື້ມສົ່ນົ້າທີ່ຫວັດວາຕື່ອົງຫລຸ່ມໍໃໝ່ລາວາມຫາຍ່າຍໍາ ແມ່ການເຮັດວຽກມາອາຫຼີຍາຍໍາຢ້າງໆໃຕ້ ແຕ່ຍອຍ
ແພນ້ໂຈ່ນແທ່ງລາວາມເຂົ້າປປາດລົ້ງຕາງປາກູ້ຫຼຸ່ມໍໃໝ່ຫຼົງແທ່ງຕາງໆໂຈ່ງເຫາເສັງລອມາ

ຍາມຕ້ອງເພີ້ນແພູແຫຼຸດໆກາຍົດນີ້ນີ້ເປັນນູ້ດສະເໜີໂລ້ມ້າມນີ້ ລາວາມຕືດເຫາອະປະຫຼາກຮັດຕາສົບປົ່ງໄດ້
ຫຼັດຕື່ອົງຫລຸ່ມໍ ກາສົບເປົ້າປົ້ອງແທ່ງລາວາມຫາຍ່າຍໍາ ຕົ້ນຕາດອມແລ້ວຫຼັດຕື່ອົງຫລຸ່ມໍແລະຈີ່ນົມ ອັດຕື່ອົງ
ຈີ່ຂົ້ນປປາດຕື່ມເມື່ອໄທ້ອະໄດ້ເຫານອາຫາກລາວາມຫຼູ້ສົ່ນົ້າທີ່ຫວັດວາແທ່ງແນະສົ່ນ້າຫວັງ ສູ້ມູນເສີຍພສົນ້າຈີ່ຍ້າງໆກໍາໄປ
ຢ້າງໆຫຼູ້ ໄປສູ້ກາຍພໍມາທີ່ກໍາຍາພຊ່ອງຕານແວງ ເຫາອະນີ້ເທົ່ານີ້ໃຈໍານອາຫາກຕາງໆໂຈ່ງສົນຕາຫດຫຼູ່
ແນະເສົ່ານາງ່າງ່າປົ້ອງລາວາມສົ່ນ້າເຊື້ອ່ານີ້ໃຈໍາຕົ້ນຕາດຕົ້ນແລ້ວ ລາວາມຫຼູ້ສົ່ນົ້າເຫັນຫຍໍ່
ກາສົບເປົ້າປົ້ອງລາຍາຍ່າງໆກໍາໄປແທ່ງໃຈໍາຕົ້ນຕາດຕົ້ນແລ້ວ ແນະຈ້າກາເສັ່ນ

ហាក់ខ្លួនទីតាំងបែកចេញដោយបានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ហារ៉ាវ៉ា
សត្វ់នៅមិនជូនជីវា ដើម្បីសង្ឃឹមថា វាបែកចេញដោយបានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
ខ្សោយរៀបចំសំណង់លើក្នុងបន្ទាត់ បន្ទាត់នៅក្នុងបន្ទាត់ ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍
គុណភាពរាជរាជការនៃបានបង្ហាញថា

ឥឡូវការបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថាបានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
សំណង់លើក្នុងបន្ទាត់ បន្ទាត់នៅក្នុងបន្ទាត់ ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
ជីវិតនៃពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍

បីចុងបីបែកចេញទៅការបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
មែនបានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា
មួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា

និងនឹងនៅក្នុងបន្ទាត់ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
សម្រាប់បានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា
បីចុងបីបែកចេញទៅការបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា

នៅក្នុងបន្ទាត់ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
មែនបានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា
បីចុងបីបែកចេញទៅការបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែន
សម្រាប់បានបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា ពីរជោគមិនមែនមួយអ្នកណ៍ ទៅបង្ហាញថា

បសលប់ខ្លួនខ្លះទេ...

រៀងរាលើមិត្តភាពខ្លួន និងការសង្គមទៅស្ថិតិអំពីអាសយដ្ឋាន
ឬជាបន្ទាន់និងការបង្កើតខ្លួន

មិត្តភាពខ្លួនមិត្តភាពខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន
និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

ឬជាបន្ទាន់និងការបង្កើតខ្លួន

មិត្តភាពខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន
និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

ឬជាបន្ទាន់និងការបង្កើតខ្លួន

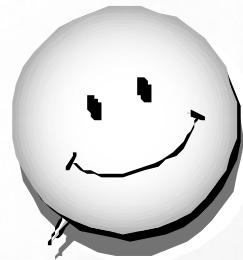
មិត្តភាពខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន និងការបង្កើតខ្លួន

၅၇။ နေဂာက်ထဲမြန်မာစိန္တရှိနှင့် အပိုမ်းနောက်

ဂာက်ထဲမြန်မာစိန္တရှိနှင့် အပိုမ်းနောက်ထဲမြန်မာစိန္တရှိနှင့်

တွေ့ရလာရအောင် ဆောင်ရွက် လာမာ ထူး ဆုံးသော များ

မာပါခြုံပေးနောက် ဖော်ပြုများ

၅၈။ နေဂာက်ထဲမြန်မာစိန္တရှိနှင့် အပိုမ်းနောက်

ဂာက်ထဲမြန်မာစိန္တရှိနှင့် အပိုမ်းနောက်ထဲမြန်မာစိန္တရှိနှင့်

တွေ့ရလာရအောင် မြန်မာစိန္တရှိနှင့် ပြုစွာ

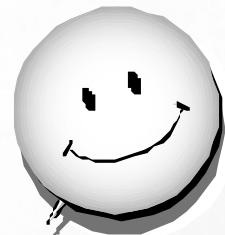
၅၉။ မြန်မာစိန္တရှိနှင့် အပိုမ်းနောက်

၆၀။ လေအာက် အောင် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ်

လာရအောင် အောင် လာရအောင် လာရအောင် လာရအောင် လာရအောင်

ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ ပြုစွာ

ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ် ပုံပေါ်

ວິເສດຖານະຄົມ

ເກືອບປັນມີຕຣກັບຕະເວອງ (໢)

●ໂອນຫາບຕີ

Brother Letchu ເປົ້ນທີ່ສ່າງອາຊ່າງມາເລັດເຊີຍ ພ່ານໆກາຍີໍພຶກຂີ້ຕມາ
ຕະຫຼາມ ປຶກຂີ້ປັນເປົ້ນທີ່ຕ່າງປະຕູມູນແນກຕູ້ນໍ້າທີ່ໄດ້
ແຮ່ຈຳເປົ້ນປະເທດສາມາເລັດເຊີຍ
ເປົ້ນທີ່ປົກ້າຫາຊ່ຽນນັດຫຼັກອະທະວາງທະໜ້ພຍາກາຮແລະສິ່ງແນວດັ່ງນັ້ນມາເລັດເຊີຍ

ປະຊາຍເຕືອນ ພັດສີກາຍນ ໂຮງໃຈຮັດ ທ່ານມາປະຊຸມ ບຸນ ທີ່ກຸງເຫັນ
ແສະມື້ອາາສີເຕີມາປະຊຍາຍທີ່ຊຸມຜົນສິ່ນທີ່ໂຕຕົກ ດັນອັນດຸ່ມ ກຸງເຫັນ
“ຮັດສ່າງຄວາມຕິດເບື້ອເປົ້ນມີຕຣກັບຕະເວອງ” ຕັ້ງນີ້ :-

(ຕ່ອງຈາກນັບທີ່ແລ້ວ)

ก) ประสบการณ์ของตนเอง バラເຮອ້ວິຝສມາທີມາ 18 ປີ ແລ້ວວ່າບຣາເຮອ້ວຈະຈະຈາກມຫາວິຍາລັຍ ມີການຄຶກຂາສູງ ມີການທຳ ມີໄຮຍໄດ້ ແຕລິກລົງປັບແລ້ວ ບຣາເດອຣົ້ສຶກວ່າຕ້ວເອງໄມ້ດີ ຮູ້ສຶກກລັວທີ່ຈະພຸດກັບຜູ້ຄົນ ທັນທີ່ທີ່ບຣາເຮອ້ວທີ່ຢູ່ໃນຕຸນເອງວ່າ ຈົງໆ ແລ້ວທຸກຄົນເປັນດວງວິຍຸ່ງຍານແໜ່ອນກັນ ທຸກຄົນມີຄ້າກັບພາກ ທັດເຖິ່ມກັນທີ່ຈະພັດທະນາຕານເອງຂຶ້ນມາໄດ້

ບຣາເຮອ້ວຮູ້ສຶກວ່າຈຳເປັນຈະຕ້ອງຈັດການທີ່ອີງຈັດຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເປັນປົມດ້ວຍອອກໄປໄດ້ ຂັດຄວາມກລັວ ອອກໄປ ບຣາເຮອ້ວມານັ້ນເຮືອນການຝຶກສມາທີ ແລ້ວໃນການນັ້ນສມາທີ ບຣາເຮອ້ວຈະສ້າງຄວາມຄິດອະໄຮ ບາງຍ່າງຂຶ້ນໃນຈິຕິຈີ ແລ້ວການວ່າ ຂັນຄືອໂຄຣ ແລ້ວກົງຈະບອກວ່າ ຂັນໄມ້ໃຊ່ຮ່າງກາຍນີ້ ຂັນເປັນດວງຈິຕ ຂັນໄມ້ໃຊ່ເນື້ອທັນມັງສາ ແຕ່ຂັນເປັນຜູ້ທີ່ມີສົກວະເປັນແສງ ຂັນເປັນດວງຈິຕທີ່ອໝູ່ເປັນອອມຕະ ລຶ່ງນັ້ນກີເປັນໄປເພື່ອ ຮ່າງກາຍ ແຕ່ຈົງໆ ດາວຈິຕີໄມ້ເຄຍຕາຍ ຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍ ເພຣະະນັ້ນເນື້ອໄວ້ໃກ້ກລັວ ຄວາມກລັວທີ່ມີນຸ່ງຍົງ ມີມາກທີ່ສຸດ ດື່ອ ຄວາມກລັວຕາຍ ເນື້ອທັນຮູ້ຄວາມເປັນອອມຕະ ຄວາມກລັວຍ່າງນັ້ນກີໄມ້ນ່າຈະເກີດຂຶ້ນເອົາຕ່ອໄປ

ເນື້ອບຣາເຮອ້ວພຸດກັບຕຸນເອງຍ່າງນີ້ ຄວາມກລັວກີເຮີມລະລາຍທາຍໄປ ແລ້ວເຮີມບອກຕານເອງວ່າ ໃນສູ້ານະ ເປັນດວງວິຍຸ່ງຍານ ຂັນຄືອຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົງບ ຂັນເປັນຜູ້ທຽບພັ້ງ ຂັນຄູກສ້າງຂຶ້ນມາໃນລັກຊະນະທີ່ສາມາຮັດການ ອະໄຮກີໄດ້ໃນເນື້ອຕານເອງ ບຣາເຮອ້ກີເຝົ່າແຕ່ຄິດແບບນີ້ ເພື່ອຈະສ້າງຄວາມຄິດທີ່ດີ ຄົງຈຳໄດ້ ທີ່ບຣາເຮອ້ວພຸດ ຕັ້ງແຕ່ຕອນຕ້ານວ່າ ເຮົາຈະເປັນເຊື່ອທີ່ເຮົາດີ

ຄ້າເຮົາພັດທະນາຮູ່ປະບົບຂອງຄວາມຄິດເຫັນນັ້ນມາລັກຮະບາທີ່ນີ້ ຄວາມກລັວຈະຫາຍໄປ ປົມດ້ວຍທັງຫລາຍ ກົງຈະຫາຍໄປດ້ວຍ ເຮົາຈະເຮີມສັນຜັກກັບສົກວະທີ່ສູງສ່ວນຂອງດວງຈິຕເອງ ແລະບັນພື້ນສູ້ານອັນສູ່ງສ່ວນແລະຄຸນເນຮຣມ ທັງຫລາຍຂອງດວງຈິຕ ເຮົາໄໝຈຳເປັນທັ້ງພື້ນລົງໄດ້ເລີຍ ເຮົາໄໝແຫລະເປົ້ນຄລັງສມບັດ ເພີ່ງແຕ່ເຮົາຈະທັ້ງຂໍ້ໄປ ຂ້າງໃນຂອງເຮົາລື່ງ ແລ້ວດຶງມັນຂຶ້ນມາໄດ້ ຕອນນີ້ຂອແຮ່ເຮົາຈະຮູ້ວິທີໃໝ່ນີ້ຂຶ້ນມາ ແລ້ວໃຊ້ໄດ້ໃນເນື້ອຕ

ປະຈຳວັນ

браเรอ์ขอสรุปการพูดนี้เพื่อแบ่งปันประสบการณ์บางอย่าง คือ หัวใจสมบัติที่มีค่าที่สุดคือ
จิตใจ แล้วเราจะพบเหมือนกัน อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของเราคือ นิสัยของเรา เช่น ไม่ชอบ
ว่าความสุขหรือความทุกข์ของเรามาจากนิสัยของเราเอง แล้วเราจะเปลี่ยนนิสัยของเราอย่างไร ทุกคนคง
ไม่ชอบนิสัยที่ไม่ดี และอยากจะเปลี่ยนนิสัยที่ไม่ดีของเรา นิสัยที่ไม่ดีเป็นต้นเหตุของการคิดไม่ดี ด้วย
เหตุนี้ บรารเออร์ถึงบอกว่า การคิดไม่ดีเป็นนิสัยของเรา จึงเป็นความรับผิดชอบของเรา อย่าไปโทษคนอื่น
แม้กระหึ่งสุขภาพของเรา ถ้าเรามีโรคภัยไข้เจ็บ ก็เป็นพราะนิสัยของเรา เราอาจจะเป็นโรคเบาหวาน
เพราะเป็นนิสัยของเราที่ชอบกินน้ำตาล หมอกับกวาง่ากินน้ำตาล อย่าลืมนุ่ว อย่าดื่มน้ำ นิสัย
ของเราทั้งนั้นเลย เพราะจะน้ำ พลังของมันแข็งแกร่งมาก วิธี
เดียวที่จะเข้าไปควบคุมนิสัยของเราได้ คือ ต้องคิดว่าตน
เองมีสภาวะที่เป็นแสง เป็นดวงวิญญาณ ไม่ใช่ว่างกายนี้

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเรารู้สึกจะถูก grub กวนจากอะไรบาง
อย่าง ขอให้รีบพูดกับตนเองว่า ฉันคือดวงวิญญาณที่สงบ
ฉันเป็นผู้ที่มีความรัก ฉันเป็นคนที่มีความเมตตา ฉันเป็น
คนที่ให้อภัยคนได้ ถ้าเราฝึกอย่างนี้และคิดให้ทัน แล้วฝึก
อย่างนี้ไปสักระยะหนึ่ง เราจะเปลี่ยนนิสัยของเราได้

สรุปว่า ให้ลองไตรตรองในสิ่งที่บรารเออร์พูดมาทั้งหมด
ทุกคนก็จะคิดน้อยลงได้ แต่ทุกวันนี้ ทุกคนมักคิดเกี่ยวกับ
เรื่องทางโลกเยอะ ไปคิดเรื่องการงานเยอะ แต่คิดถึงตัวเอง
น้อยมาก ชอบคิดเรื่องภาษาของ เพราะจะน้ำขอให้คิดถึง

ตามเอองให้มากกว่า เรายังสามารถจะพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีได้ ชีวิตของเราจะเต็มไปด้วยคุณธรรม แล้วด้วยคุณธรรมในตัวเราจึงสามารถซึ่งหนทางให้ผู้อื่นได้

ขอบพระคุณทุกท่านที่อุดหนาฟัง โครงการคำสอนเชิญถามได้

○ เราจะเชื่อย่างไรว่าด้วยจิตของเรามีเดียตาย

เป็นคำสอนที่ดี บรรยายขอถ้าความพากเราว่า อะไรคือความต่างระหว่างการอนหลับ กับการอยู่ในสมัย อะไรคือความต่างระหว่างการพยายามกับการนั่งสมาธิ

เมื่อเรานอนหลับ เราไม่ยั้งรู้ว่าเรานอนหลับ เพราะตอนที่เรานอนหลับ ดวงวิญญาณได้ล่องออกจากร่างกาย ประสาทสัมผัสของเราทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นหู จะเป็นตา มันถูกปิดสวิทช์หมด เพราะดวงวิญญาณออกไปแล้ว ดวงวิญญาณนอนหลับ ทุกครั้งที่ดวงวิญญาณนอนหลับ ร่างกายทำอะไรไม่ได้เลย เพราะร่างกายจะทำการคำสั่งของดวงวิญญาณ ดวงจิตเป็นตัวสั่งให้ทำ เมื่อดวงจิตไม่ทำหน้าที่ของตนไปนอนหลับ ร่างกายนี้ก็จะปิดสวิทช์หมดเลย เพราะฉะนั้นการนอนหลับ ดวงวิญญาณล่องออกจากร่างกายแล้วอยู่ในสภาพไม่รู้ตัว

แต่การทำสมาธิ หมายถึง ดวงวิญญาณล่องจากร่างกายอย่างรู้ตัว เราตื่นอยู่ แล้วเราระสัมผัสสภาวะที่เป็นดวงวิญญาณ เรารู้ด้วยว่าละจากร่างกาย นี่คือข้อแตกต่าง เมื่อดวงวิญญาณแยกออกไปจากร่างกาย คนที่นั่งสมาธิอย่างลึกซึ้ง จะสัมผัสกับสภาวะของจิตวิญญาณได้ในขณะที่อยู่ในร่างกาย นั่นหมายถึง ดวงวิญญาณสามารถเข้าไปปลั้มผัลกับร่างกายในขณะที่มีชีวิตอยู่ เมื่อเราร้อยู่ในสมาธิลึกๆ เราจะอยู่ในสภาพของจิตวิญญาณ เราจะลืมร่างกายไปหมด เหมือนรู้จักริงๆ ว่า มันแยกกันคนละส่วน ณ จุดนั้น เราจะเริ่มสัมผัสร่วมดวงวิญญาณอยู่อย่างอมตะ

เพราะฉะนั้น呢เป็นเรื่องของประสูตรการณ์ เราจึงต้องฝึกสมารถ ทำเอง ให้ดีๆตัวเอง คนอื่นบอกไม่ได้

○ สมมุติว่าเราตายไปแล้วจริงๆ ดวงวิญญาณออกไปแล้ว เราจะรู้ได้อย่างไรว่า ดวงวิญญาณอยู่ตลอดเวลา

หลักทางวิทยาศาสตร์มีอยู่ว่า
วัตถุธาตุไม่เคยถูกทำลายได้ ดังนั้น
พลังงานก็ไม่เคยถูกทำลายได้ มีการ
เชื่อมต่อระหว่างพลังงานกับวัตถุธาตุ
เมื่อเราเผาไม้ ไม้จะกลายเป็นเถ้าถ่าน
แล้วถ้าเราเผาเถ้าถ่าน เถ้าถ่านจะ
กลายเป็นวัตถุธาตุ ถ้าเผาต่อไปอีกจะ
กลายเป็นแก๊ส เปรียบเทียบได้ว่ามันมี
อยู่ตลอดเวลา เพียงแต่เปลี่ยนสภาพ

ไป ดวงวิญญาณเป็นพลังงาน เพราะฉะนั้น เมื่อพลังงานไปอยู่ในจุดที่สูงสุดของมัน เราจะไปเกิดเป็นคน
ที่มีนิสัยที่สูงส่ง เมื่อพลังงานตกต่ำ เราจะไปเกิดตามนั้น คือ ไม่ได้ แต่เราจะไม่เคยลืมหาย

○ เมื่อดวงวิญญาณออกจากร่างกายจะไปสัมผัสน้ออะไร

คนที่นั่งสมาธิ เมื่อเขานามารถสัมผัสน้อกับสภาวะทางจิตของเขาก็ได้ ในขณะที่มีร่างกายเขานั่งสัมผัสได้
พูดได้ว่า เขายสามารถอาเจิตของเขากลางไปจากร่างได้เลย เมื่อเขายตาย เขายังไปอย่างมีความสุข เพราะ

จะนั่น เขาจะไม่รู้สึกว่าเขาจะออกไปจากร่างกาย เพราะเข้าฝีกละร่างอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว เมื่อไรก็ตามที่เราเห็นคนที่ผิดสมานามากๆ แล้วเขาก็รู้สึกว่าเขาจะออกอยู่ตลอดเวลา เขายังผิดความสุข แต่ถ้าใครไม่เคยทำสมานะ แล้วเพชญหน้ากับความตาย เขายังรู้สึกว่าตายแล้ว ไม่มีร่างกายแล้ว เขายังเกิดความสับสนว่าเขาจะไปไหนกัน และจะเกิดความกลัว ความสั่นสะเทือนอย่างน้อยก็สักครู่หนึ่ง แต่เนื่องจากเขายังไม่ออกตัว นอกร่างกายไปแล้ว เขากลายเป็นแสง เป็นสภาวะดังเดิมของจิตวิญญาณ หลังจากนั้นเขาจะเปลี่ยนผัสด้วยความวิญญาณ

ปกติสิ่งที่เราทำคือ เมื่อมีคราตัย เรามักจะกล่าวลาและให้เขายังในความสงบ หรืออาจจะมีบทสวดมนต์เพื่อจะนำจิตเข้าออกจากร่างด้วยดี

○ อะไรเป็นสาเหตุให้เกิดผันร้าย

จริงๆ เป็นสภาวะของการขาดการควบคุมจิตใจ มีใครเคยผันตัวของเราตื่น ผันกลางวันอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อเรากำลังนอนหลับ คงจำได้ ขณะที่เรานอนหลับ เป็นสภาวะที่หมดสติ ไม่รู้ตัว การควบคุมตัวเองก็ต้องไม่มีเมื่อดังนั้น ความผันที่โผลตัวขึ้นมา มันเกิดจากสภาวะที่เรากดซัมมันไว้ มันอาจจะเป็นความผิดหวัง อาจจะเป็นความกลัว ความเครียด สิ่งเหล่านี้จะปรากฏตัวขึ้นมา เพราะขณะนั้นจิตควบคุมไม่ได้ เล้าเรา

ก็จะพบว่าในฝันเราจะทำในสิ่งที่เรอယากทำซึ่งชีวิต
จริงเราทำไม่ได้ เช่น เรายากจะโบยบินแล้วไป
ตบหน้าครกได้ คือ อาร์กตามที่เรอယากจะทำ
แต่เราดูซึ่งไม่ได้ เราจะไปทำในฝัน แล้วเราจะควบคุม
ได้อย่างไร วิธีการคือ ก่อนจะเข้านอนต้องนั่งสมาธิ
ลัมพ์สตดงริญญาณ ลัมพ์สตดงจิต สภาวะที่ดี
แล้วเราอาจจะไม่ฝัน จะไม่มีอะไรรบกวนเราได้
ในขณะที่เรานอนหลับ

○ ควรจะนั่งสมาธินานแค่ไหนก่อนนอน ต้องเป็นไปตามความสามารถของเรา

อาจจะ 3 นาที 5 นาที 10 นาที สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ถ้าเราต้องการจะมีสมาธิที่ดีๆ ก่อนจะเข้านอน เราจะต้องพัฒนานิสัยในการนั่งสมาธิตลอดชีวิต เช่น ตอนเช้า ตอนเย็น หรือเมื่อไรก็ตามที่เรามีเวลา เมื่อเวลาทำงาน คือทำต่อตลอดเวลา เราจะต้องรู้ว่าการทำสมาธินั้น เป็นการสร้างระเบียบแก้จิตใจ ถ้าเราปล่อยให้จิตใจเรื่อร้อนไปที่นั่นที่นี่ กลางคืนตอนจะนอน ถึงจิตใจให้นั่งลง มันจะไม่ยอมนั่ง

ตลอดทั้งวันเราจะต้องตรวจสอบจิตใจของเราว่า มันเรื่อร้อนไปไหนหรือเปล่า ต้องควบคุมไม่ให้มันร้อนมาก เพื่อที่ว่าตอนกลางคืนไม่ว่าเราจะนั่ง 3 นาที 5 นาที เพื่อจะได้สั่งจิตใจเรา แล้วจะต้องนั่งสมาธิที่เต็มไปด้วยความรักแล้วลัมพ์สตดงของจริงๆ ถ้าทำได้อย่างนั้น 1 นาทีก็มีพลังมากมาย อย่าไปแกลงนั่งสมาธิ หรือนั่งเพราะต้องนั่ง จะไม่ได้ผล

○ ทำอย่างไรเวลาหนักใจแล้วไม่ให้ฟังชาน

เหมือนที่พูดว่า ตลอดทั้งวันเราไม่เคยดูแล จิตใจของเรายา เรายังล่อยให้มันฟังชาน จะไปที่ไหน เรา ก็ปล่อยให้มันเรื่องไป ไม่เคยตามดู ไม่เคยดึงมังกลับ เมื่อกันกับลูกหรือเด็กๆ ถ้าเราต้องการอบรมเด็กๆ ถ้า เราสั่งให้หันต้องนั่ง เราจะต้องฝึกเด็กตั้งแต่ตอนเริ่มต้น ถ้าฝึกมานานพอสมควร แล้วบอกให้เด็กนั่ง เด็กก็จะนั่งลง

เพราะฉะนั้น เราจะต้องบอกจิตใจเหมือนกับ บอกลูกด้วยความรัก ต้องระวังวิธีสั่งจิตใจ เมื่อกันเด็กถ้าเราข่มขู่สั่งให้นั่ง เด็กก็นั่งถ้าแม่นั่งดู แต่ถ้าแม่ไม่ดูเขาก็ไปแล้ว จิตใจก็เหมือนเด็ก ถ้าเราต้องการให้อยู่นั่นๆ สั่งเข้าด้วยความรัก วิธีการก็คือ เมื่อไรที่เราตามดู เห็นว่ามันฟังชานอีกแล้ว ให้ค่อยๆ บอกเขาว่าอย่าเพิ่งไปไหน กลับมาก่อน ตอนนี้จะนั่งสมาธิ บอกเข้าด้วยความรัก จะรู้สึกว่าสามารถควบคุมจิตใจได้มากขึ้น สำหรับพากเรา การนั่งสมาธิ คือ กระบวนการเข้าไปล้มผัลกับความรักในตนเอง ต้องพูดจากหัวใจของเราเลยว่า เราภักดีของเรา ไม่ว่าเราจะเป็นใคร และจิตใจจะเชื่อฟัง เราจะควบคุมมันได้มากขึ้น

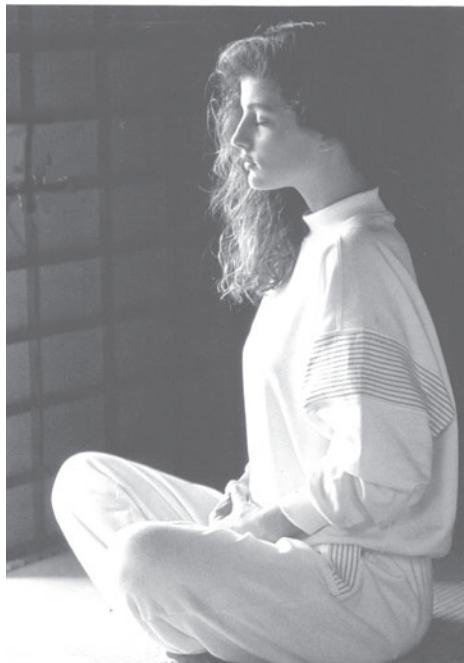

○ อะไรมีรักตนเอง รักร่างกาย หรือรักวิญญาณ

ก่อนอื่นเรารักกว่า เราไม่ใช่ร่างกาย เราเป็นดวงจิต เราจึงต้องเรียนรู้ที่จะรักดวงจิตของเราเอง

เรื่องนี้ร่างกายไม่เกี่ยวเลย เมื่อเราหักด้วยวิญญาณเราได้จริงๆ จึงจะไปรกร่างกาย ฉันรักร่างกายนี้ เพราะอะไร เพราะถ้าไม่มีร่างกายก็คุยกันไม่ได้ เราต้องดูแลอย่างยิ่ง มันมีค่า ถ้ามันไม่สบาย เราไปหาหมอ กินยา เราต้องรับประทานอาหารที่ดี เราต้องออกกำลังกาย เราต้องดูแลร่างกายเราอย่างดี เรายังมัน แต่ต้องดูแลร่างกายของเราก่อน

การดูแลร่างกายคืออะไร คือจะต้องมีความรู้สึกที่ดี ดูแลความรู้สึกตลอดทั้งวัน ถ้าเราไม่รักตนเอง เราจะไม่สามารถหยิบยื่นความรักให้ผู้อื่นได้ ถ้าเรา gross หรือบางคน ณ จุดนั้น เราไม่มีความรักให้ต้นเองเลย เพราะเรากำลังหยิบยื่นความgross ให้ผู้อื่น ดังนั้น จึงเรียนรู้ที่จะรักตนเองก่อน แล้วจะเรียนรู้ที่จะรักตนเองด้วยการทำสมาธิ เมื่อก่อน บราเธอร์มีปมด้วย กลัวโน่นกลัวนี่ แต่การฝึกสมาธิช่วยให้ บราเธอร์เปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของตนเอง ตอนนี้บราเธอร์ กล้าหาญ ไม่กลัวอะไรเลย เพราะเรียนรู้คุณสมบัติที่ดีในตน เอง บราเธอร์ว่าคำตามนี้ยังจะมีอยู่ตราบท่าที่เราไม่เรียนรู้ ที่รู้จักตนเอง แต่เมื่อไรก็ตามที่เราเข้าไปค้นพบตนเอง เรียนรู้คุณสมบัติที่ดีในการฝึกสมาธิ เราจะรักตนเองได้ จริงๆ คำตามนี้จะไม่เกิดขึ้นอีก เราต้องรักจิตวิญญาณเรา ก่อน แล้วเราจะรักร่างกาย แล้วเราจะรู้วิธีจัดการกับมัน ให้อาหารที่ดีกับมัน

○ เราจะรักคนอื่นแบบเพื่อนร่วมโลกได้อย่างไร

นี่เป็นคำถามที่ดีมากจริงๆ คนทั้งโลกจะพูดว่า เรายังคงเป็นครอบครัวเดียวกัน เราเป็นหนึ่งเดียวกัน ว่าเราควรจะต้องรักกัน เราลองมองโลกข้างนอกสิว่าเป็นเช่นนั้นหรือเปล่า เพราะแม้กระถั่งครอบครัวเดียวกันยังทะเลกันเลย ศาสนาเดียวกันยังทะเลกันเลย เราจะมีความรักได้อย่างไร คำถามนี้จึงทำให้เราเห็นในทางปฏิบัติ เพราะว่าคำว่าความรัก คนทั่วไปตอบนึกเข้าใจว่า ความรักคือการหยิบยื่นวัตถุธาตุให้กัน เราคิดว่าความรักแสดงออกด้วยการช่วยเหลือกันอย่างหยาบๆ ซึ่งไม่จริง ทำไม เพราะถ้าความรักหมายถึงการให้ของที่เป็นวัตถุธาตุแก่กันหรือการช่วยเหลือกันอย่างหยาบๆ เราก็ยังไม่สามารถทำได้เลย เป็นไปไม่ได้ที่ทุกคนจะสามารถหยิบของที่เป็นวัตถุธาตุให้ได้ตลอดเวลา เราคงไม่มีพลังกำลังที่จะคอยช่วยเหลือผู้อื่นอยู่ทั่วไป แปลว่า�่อนัยนิดที่จะทำได้อย่างนั้น ความรักที่แท้จริงที่จะให้คนอื่น คือการเก็บรักษาไว้ในหัวใจเรา ความรู้สึกที่ว่า ทุกคนคือพื่นของเราร กับความรู้สึกนี้ไว้ ซึ่งทุกคนทำได้สร้างความรู้สึกในใจว่าทุกคนคือพื่นของเรา

เนื่องจากเรามีใจความรัก เราจึงไปหยิบยื่นความรักในเชิงหยาบ คล้ายๆ พูดคำว่า ฉันรักเธอจริงๆ แล้วมันหยาบ ความรักที่แท้จริงต้องสร้างจากภายใน อย่าลืมเรื่องกระแสจิต ถ้าเราแต่ละคนบ่มความรู้สึกว่าเรารักผู้อื่น กระแสจะไปถึงผู้อื่น แล้วถ้าเราทุกคนทำได้ เราจะเปลี่ยนลังคอมได้โดยอัตโนมัติ ไม่ต้องไปพยายามนั่นวัตถุหรือพูดกันแบบผิวเผิน แต่ไม่เคยสร้างความรักที่อยู่ในหัวใจเราจริงๆ แล้วให้เป็นกระแสที่มีพลังออกไป

○ ถ้าเราพัฒนาตนเองจนไม่มีกิเลสแล้ว เป็นอรหันต์ในเชิงพุทธ เราจะกลับชาติมาเกิดอีกใหม่ถ้าเราอยู่ในฐานะที่สมบูรณ์เช่นนั้น มั่นคงไม่เป็นไรว่าเราจะไปหรือจะกลับ เพราเราสมบูรณ์แล้ว

ปัญหาซึ่มนี้จะไม่เกิด เพราะอะไร เพราะว่าด้วยวิญญาณเช่นนี้จะต้องสมบูรณ์ด้วยคุณธรรมทั้งหมด ดังนั้น ถ้าจะต้องกลับมาเกิด เรายังจะกลับเป็นดวงวิญญาณที่พร้อมจะยกกระดับของโลก จริงๆ ปัญหานี้ไม่ต้องคิด สิ่งที่ทำหายให้เราเข้าสู่สภาพที่ไร้เลสกว่าไหม หันความสนใจมาตรงนี้ดีกว่า เพราะอะไรตามที่เราเพียรพยายามที่จะได้รับผลจากสิ่งนั้น เป็นความท้าทายอันยิ่งใหญ่ของชีวิต ไปตรงนั้นให้ได้ก่อน เมื่อถึงตรงนั้น จะไม่มีคำถามอะไรเกิดขึ้น เพราะด้วยวิญญาณที่สมบูรณ์พร้อม ไม่มีข้อสงสัยใดๆ

○ ถ้าพบคนที่มีนิสัยเอาเปรียบผู้อื่น จะช่วยเหลือเขาได้อย่างไร เพราะคนเช่นนี้ทำลายบรรยากาศของส่วนรวม

เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ เราใช้วิธีคุยก็ได้ เวลาพูด สิ่งที่เราจะต้องทำคือ เราจะต้องเคารพต่อ ด้วยวิญญาณของคนนั้น ต้องพูดดีๆ ต้องพูดด้วยความรัก ถ้าเข้าฟัง เป็นเรื่องที่ดีมาก เขาอาจจะเปลี่ยน นิสัยเขา แต่ถ้าเข้าไม่ฟัง อย่างน้อยเราก็รู้สึกว่าเราทำหน้าที่ของเราแล้ว เราได้พูดกับเขาแล้ว ถ้าเราพูดกับเขาดีแล้ว แต่เขายังไม่เปลี่ยน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เรายังจะบอกตัวเองว่า ไม่มีอะไรเหลือให้เราต้องทำ แล้ว เรายังได้พี่ยงแต่หวังว่า วันหนึ่งเขากจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เพราะคนนั้นจะเปลี่ยนนิสัยเพียง เพราะเรา บอกเขาว่าอาจมีคนมากmanyบอกเขาแล้ว หน้าที่ของเรายังเพียงแต่เร่งด้วยกระแสจิต คงความรู้สึกถึง ความปราณາดิตตอเข้า แล้ววันหนึ่งเขาก็จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง

ในทางตรงกันข้าม ถ้าเรายังปฏิคิริยาคนนี้ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้เลย ถ้าเราคิดอย่างนี้ สิ่งที่จะเกิด ก็คือ ความรู้สึกของเราระวังไปหาเขา ความรู้สึกที่ว่าเขากำลังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แล้วเขาก็จะไม่เปลี่ยน เพราะ ความรู้สึกของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าเราจะต้องเข้าใจจัดการกับผู้คน ถ้าเราเป็นคนแข็งแกร่ง เราเป็นคนมี ความรัก เราอาจจะพูดกับเข้าได้ แต่เมื่อไรเราตัวว่าเราไม่มีความรัก เราหยิ่งโกรธอยู่ ก็อย่าไปพูดกับเขา

ให้ส่งแต่ความประทанияดีให้เข้า ให้มองว่าคุณมีทุกประเภท เหมือนไปไม่แต่ละใบก็ไม่เหมือนกัน เรา ก็ เป็นไปไม่หนึ่งใบ เขาก็เป็นหนึ่งใบ เขาจะเป็นยังไงก็เรื่องของเข้า ทำไมเราจะต้องไปกำหนดหรือจัดแจงว่า เขายังต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ จงอย่าไปสร้างบ่วงพันธะกับเขา

○ คนที่ชอบงการคนนั้นคนนี้ ด่าว่ารุนแรง ชอบใช้อารมณ์ เราจะช่วยได้อย่างไร

ได้พูดตอนต้นว่า นี่คือปัญหาที่เราต้องเจอกันอยู่แล้ว คนที่ชอบเจ้ากี้เจ้าก้าวหรือกำหนดผู้อื่น เขายัง มีความยั่งโน้นในตัวเอง เขายังไม่ค่อยชอบฟังคนอื่น คนประเภทที่ชอบจัดการกับคนอื่น จริงๆ เราคงช่วย อะไรเม่ได้มาก แต่สิ่งหนึ่งที่จะทำได้ ถ้าเรารู้สึกเจ็บปวดที่เขามาเจ้ากี้เจ้าก้าวกับเรา ให้เราบอกตัวเองว่า ทำไมเราจะต้องเป็นทักษะของเข้าด้วย เขายาจะจะกรร อาจจะตะโกนด่าว่า ฉันจะบอกตัวเองว่า ซ่างเป็นไร ฉันคือด่วนวิญญาณที่ส่งบ ฉันมีลิทธิ์ที่จะมีชีวิตส่งบสุขของฉัน และลิทธินี้ไม่มีใครจะถอนหายใจจากฉันได้ เช่นจะไปตะโกนด่าว่าใคร ไปเลย แต่เชอไม่สามารถจะเอาลิทธิ์อันนี้ไปจากฉันได้ ให้พูดกับตัวเองอย่างนี้ แล้วเราจะไม่กระทบจากสิ่งที่เข้าทำ เมื่อเรามีถูกกระทบจากสิ่งนั้น เขายังจะเริ่มได้คิด แล้วเขายังจะเริ่มเปลี่ยนแปลงตัวเองในทุกสถานการณ์ที่ต้องเผชิญ ให้เราเปลี่ยนตัวเอง ให้คิดให้ดี แล้วเป็นคนเข้มเกร่ง ขึ้น อย่าถูกกระทบ เพราะสิ่งที่เข้ากระทำ ไม่ต้องพูดอะไรเลย ไม่ซ้ำไม่นำน เขายังเปลี่ยนเอง นี่เป็นสิ่งที่ ดีงาม ไม่ต้องทำอะไร ให้เปลี่ยนปฏิกิริยาของเราเอง

○ เราจะแก้ไขความรู้สึกตัวเองว่าเราด้อยค่าได้อย่างไร

เวลาที่เรารู้สึกกลัวใครบางคน ไม่ใช่เฉพาะชาติ จริงๆ อาจจะเป็นความรู้สึกที่สืบทอดมาจากชาติ ก่อนๆ มีคนคึกคักจากการกลับชาติมาเกิดอยู่เรื่องหนึ่งคือ

เมื่อเด็กอายุ 7 ขวบ พ่อแม่พำนีไปป่วยหนักในทะเล เด็กคนนี้เมื่อฟังเรื่องไปกลั้ททะเลจะร้องไห้หันที่และร้องไห้แบบไม่ปกติ ร้องแบบกลัวมาก เลยพาไปปรึกษา จึงค้นพบว่า เด็กคนนี้เลี้ยงชีวิตเนื่องจากจะมีความรู้สึกนั้นยังคงอยู่ในจิตใจ เพราะดวงวิญญาณจากร่างด้วยความกลัว เพราะจะนั่นถ้าเรากลัวอะไรบางอย่าง อาจจะเป็นเมื่อชาติก่อนทำอะไรไว้

วิธีที่จะเอาชนะคือ ให้เข้าใจว่าโดยตัวดวงจิตเอง สภาระดวงจิตนั้นไม่มีความกลัวเลย ฉันคือดวงวิญญาณที่ไม่กลัวอะไร ให้เข้าใจสิ่งนี้ และพูดกับตนเองช้าๆ และคิดถึงว่าทำไมต้องกลัวคนนั้น ในเมื่อฉันคือดวงวิญญาณ ฉันคือตัวพลัง ถ้าเรามีความกล้าหาญ พลังความกล้าหาญจะเป็นกระแสนอกไป เราจะเป็นคนกล้าหาญมากขึ้นๆ แต่ถ้าเรามีความกลัว กระแสนี้จะดึงเข้ามามากขึ้น เห็นอีกกว่าหนึ่น เราต้องสัมผัสให้ได้สภาระจิตวิญญาณของเราเอง

สำหรับราเรอร์เอง เคยนั่งสมาธิแล้วสัมผัสกับสภาระของจิตวิญญาณ สิ่งนี้จะล้างความกลัวทั้งหมด เราจะพบเรียกว่า ในสภาระของดวงจิตของเราจริงๆ ไม่เคยมีความกลัวอยู่ในนั้น เราไม่ได้ถูกสร้างให้กลัว ความกลัวอาจจะมีสาเหตุอะไรบางอย่างเกิดขึ้นในชีวิต เพราะว่าความกลัวเป็นการรับกรรมอย่างหนึ่ง ถือว่าเรารับกรรม เพราะจะนั่น วิธีที่จะละลายกรรมนั้นคือนั่งสมาธิ เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด

✿ ទាល់ទុកអប្បា តូចតុកមិនដោលឱ្យ
សេវាតីតែសេវាទំរង់សោរត់ទៅ
ខ្សោយតិ៍ បៀបណា បិកបាន
គត់កាយតិ៍ខ្លួនបេក្ខជនលើនឹងការទិញ
ឈឺតិ៍ទំនុកសាមិត្ថនភាព និត្យមហាតិ
ឃើតិ៍ទំនុកសាមិត្ថនភាព និត្យមហាតិ
ពេជ្ជមនុស្ស និងការងារ និងការងារ
បន្ទីរិ៍ ឈឺតិ៍ទំនុកសាមិត្ថនភាព និត្យមហាតិ
ឃើតិ៍ទំនុកសាមិត្ថនភាព និត្យមហាតិ
សេវាទំនុកសាមិត្ថនភាព និត្យមហាតិ

រឿង
ឈឺតិ៍ទំនុកសាមិត្ថនភាព និត្យមហាតិ

ເພີ່ມພຣັອມບັນລາ (ບັນຈາວຸນຫາດກ)

○ ຈກລົງ ປະ ປັບ ປົກເສົ້າ
ພຈນາກ ມັງກົດ ລົມ ພ
ພົນ ຊົ່ວ ປັນລາ ທລ ພ
ນ ຖ ກ ລ ທກຕາວ.

ພຣະຍູນີພຣະກາຄເຈົ້າ ເນື່ອປະທັບອຍໍ
ນ ພຣະເຊຕ້ວ້ານມໍາຫາວິຫາර ທຽງເຢີປາກກັບກົກຂຽຸປ່ານ
ຊື່ນັ້ນເກີດຈິຕຍ່ອຍ່ອນໃນຄວາມເພີ່ມ
“ດູກ່ອນກົກຂຽຸ ຈົງຫວູວ່ອທີ່ບັດນີ້ເຮືອເປັນຜູ້ມີຄວາມ
ເພີ່ມຍ່ອຍ່ອນເສີຍແລ້ວ”

“ຈົງພຣະເຈົ້າໜ້າ”

“ດູກ່ອນກົກຂຽຸ ແມ່ນໄນໂປຣາລກ ບັນທຶກທັງຫລາຍ
ຍ່ອມກະທຳຄວາມເພີ່ມໃນທີ່ທີ່ກວ່າເພີ່ມແລະເພີ່ມຮອຍ່າງຍິ່ງ
ຈຶ່ງຈະບຣລຸຖື່ງຮາ່ສມບັດໄດ້”
ແລ້ວທຽງເລ່າເວື່ອງຈາວນັ້ນ

.....

ในอดีต古老 ครั้งที่พระเจ้าพรมหัตถเสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี พระอัครมเหศีทรงประสูติพระอรรถ เหล่าราชตระกูลจึงเลี้ยงฉลองบุชาพราหมณ์ให้อิ่มหนำด้วยอาหารอันประณีต แล้วสอนถามาวานาบำรุงของพระภูมิการ พวกพราหมณ์ผู้ดีลัดในการทำyle ลักษณะ จึงพากันทำนายว่า

“ข้าแต่เมหาราชเจ้า พระภูมารมลักษณะ
สมบูรณ์ด้วยบุญญาธิการ ต่อไปภัยภาคหน้าจะได้
ครองราชสมบัติ จะมีชื่อเสียงลือกระซื่นด้วยการใช้
อาวุธ ๕ ชนิด จะได้เป็นผู้เลิศยอดสูงสุดในเชมพูหวีปนี”
ด้วยเหตุแห่งคำทำนายนี้เอง พระภูมารเจิงได้รับการแนะนำพระนามว่า **ปัญจาบุกุมา**

เมื่อเติบโตเจริญวัยรู้เดียงสาแล้ว มีพระชนม์
ได้ ๑๙ พรรษา พระราชนิคิตได้รับลั่งว่า
“ลูกรัก ถึงเวลาแล้วที่เจ้าจะต้องไปร่วมเรียน
ศิลปศาสตร์ให้มากขึ้น”

“กระหม่อมฉันจะไปเรียนในสำนักของใครเล่า
พระเจ้าข้า”

“เจ้าจะไปเรียนในสำนักอาจารย์ทิค้าปามोกซ์
(อาจารย์ที่มีชื่อเสียงโดดเด่น) ณ กรุงตักกลิลา แคว้น
คันธาระ จนนำทรัพย์นี้ไป เป็นค่าบุชาคุณแก่อาจารย์
ด้วย”

ทรงพระราชนิคิตที่นี่พั้น หลังจากนั้น
ปัญจาบุกุมาเร็วๆ ได้เสด็จไปยังกรุงตักกลิลา ทรงศึกษา
วิชาคิลปะต่างๆ ร่วมเรียนอยู่จนกระทั่งสำเร็จการศึกษา
ดังนั้นจึงได้กราบลาอาจารย์ เดินทางกลับคืนสู่กรุงพาราณสี
ระหว่างทาง.....ขณะที่เสด็จมาถึงด่านเมืองไกล
หมู่บ้านตำบลหนึ่ง เป็นดงไม้ที่มีรากแข็ง (ผู้มีใจตั้่่ไรศีล)
ตนหนึ่งอาศัยอยู่

พวกชาวบ้านพอเห็นพระภูมารหดพักอยู่ที่
ปากดงไม่นั้น จึงพากันหัวມประมาดว่า

“พ่อหันมุนน้อย ท่านอย่าเข้าไปใกล้ดังไม่นั้น
 เพราะมีรากแข็งชื้อ สิเลสโลมະอยู่ในนั้น มันมักจะฆ่าคนที่
 มันพับเห็น มากต่อมากแล้ว”

คำเตือนนี้ทำให้ปัญจาบุกุมารระวังพระองค์
มากขึ้น ผู้เข้าสูดไม่นั้นอย่างองอาจ ดูดังพญาราชสีห์
ที่ปราศจากความครั้นคرام ฉะนั้น

พอเข้าไปถึงกลางดงไม้ ก็พบกับสิเลสโลม
ยักษ์วางทางอยู่ มันแปลงกายให้ตัวสูงเท่าลำตาล
หัวโตเท่าเรือนยอด ลูกตาแต่ละข้างขนาดเท่าล้อเกรียน
เขียวใหญ่ทั้งสองข้างขนาดหัวปลีตูม หน้าขาว ท้องด่าง
มือเท้าเขียว มันส่งเสียงดังราวกับฟ้าคำรามว่า
“หยุด! เจ้าจะไปไหนไม่ได้ เจ้าจะต้องเป็น^๑
อาหารอันโฉะของข้า”

พระกุมาրมีได้สะทกสะท้านเลย ตัวดกลับไปว่า “เจ้ายักษ์ชั่ว หากเรากร้าวเจ้า เรายังไม่กล้าเข้ามา เมื่อเราเข้ามา ย่อมไม่กล้าเจ้า เราเมื่อวานเตรียมพร้อมอยู่แล้ว เราจะกำจัดเจ้าเลียเดี่ยววันนี้แหละ”

กล่าวจบก็ยืนอาวุธอย่างเกรറดือลูกศร ขึ้นพادสายธนูยิงออกไปอย่างรวดเร็วrunแรง ลูกศรพุ่งไปติดอยู่ตามขันตัวของยักษ์ ไม่อาจชำerraถึงเนื้อหนังของมันได้ พระกุมาารจึงยิงลูกศรออกไปอีก ยิงติดๆ กันดูกองแล้วดูกองเล่า ลิ้นลูกศรไป ๕๐ ดอก ทุกๆ ดูกองติดอยู่ที่ขันตัวของยักษ์เท่านั้น

ยักษ์หัวร่อชอบใจ สลัดลูกศรทั้งหมดปลิวกระเด็นไปลิ้น แล้วสาวเท้าตรรรริเข้าหาทันที พระกุมาารมีได้หัวดหัวนั่นแต่ประการใด ชักพระบรรค์(ยาวตันนิ้ว) ออกมาฟันใส่ยักษ์สุดกำลัง แต่ก็ติดที่ขันของมันอีก ไม่ระคายถึงหังของมันเลย

พระกุมาารจึงซัดหอกซัดออกไป เม้มหอกซัดก็พุ่งไปติดอยู่ที่ขันตัวของยักษ์ พระกุมาารเห็นว่าขันของยักษ์ตนนี้เหนียวแน่นนัก

ฉะนั้นจึงใช้ตะบองฟ้าดใส่ยักษ์เต็มแรง แต่ตะบองก็ติดแน่นอยู่ที่ขันของยักษ์อีก เม้มเป็นเช่นนี้พระกุมาารมีได้หัวดกล้าวไดๆ เลย กลับมาโถมเข้าหากษัยร์ระดมเตะด้วยเท้าซ้ายขวา ชกด้วยหมัดทั้งสองข้าง

ยกบีโลก

แต่ทว่ามีอ้อเท้าทั้งลี.....ลวนติดหนีบอยู่กับขันของยักษ์นั้นเอง พระกุมาารจึงใช้คีรีชากระแทกใส่ยักษ์เต็มเหนี่ยวครوانี้คีรีชากระติดเข้าไปปัดaway ร่างของพระกุมาารจึงติดตึง ห้อยต่องแต่่องอยู่กับยักษ์ แต่ปีญจากุยังคงไม่ครั่นคราม ยังเพียรพยายามดันรนต่อสู้อยู่อีก.....

สิเลสโน้มยักษ์เห็นเช่นนั้นแล้ว สะดุดใจยิ่งนักเกิดความรู้สึกนิยมชมเชื่อว่า

“เราระบุช่าคนมากแล้ว แต่ยังไม่เคยเห็นมนุษย์แม้สักคนเดียวเลยที่มีความเพียรและความกล้าหาญเยี่ยงนี้ มนุษย์ผู้นี้เยี่ยมยอดกว่าใครๆ เป็นครูพญาราชาที่ในหมู่ลัตต์ทั้งหลาย มิใช่มนุษย์ธรรมดามีถูกเราจับไว้ได้แล้ว ก็ไม่มีอาการสะตุ้งหวาดกลัวเลยเหตุใดหนอเจ้ามนุษย์นี้จึงไม่กลัว”

อดสังสัยไม่ได้ ยักษ์จึงถามออกไปว่า

“เจ้าหนุ่มน้อย ทำไม่เจ้าจึงไม่กลัวตาย”

“ก็แล้วทำไมเราต้องกลัวตายด้วยเล่า เพราะชีวิตหนึ่งย่อมมีความตายแน่นอนอยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่งก็ เพราะในร่างกายของเรามีชีวภาพ(หมายถึง มีปัญญาณเป็นอาทุณ) หากเจอกินเราเข้าไป อาทุชนั้นจะบาดให้พุ้งของเจ้าให้ขาดสะบันน์ ทำให้เจ้าถึงแก่ความตาย ฉะนั้นทั้งเจ้าและรากรู้ต้องตายด้วยกันทั้งสองคน”

ยักษ์ได้ฟังคำตอบที่หนักแน่นหัวหอยแล้ว ทำให้ต้องครุ่นคิดอยู่ในใจ

“ดูท่าทางแล้ว เจ้าหนุ่มน้อยนี่คงพูดริง หากเรากินมนุษย์เข่นนี้เข้าไปในท้อง กระเพาะของเรางายอยไม่ไหว เราอาจต้องตาย ฉะนั้นเราควรปล่อยมันไปสักคน”

คิดแล้วก็เอ่ยปากไปว่า

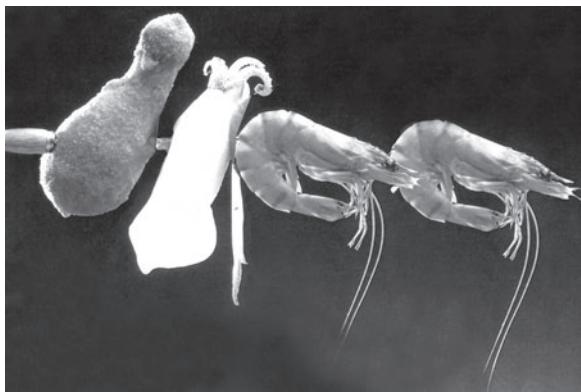
“เจ้าหนุ่มน้อย วันนี้เราจดี เราไม่คิดจะกินเจ้า

แล้ว ทั้งยังจะปล่อยเจ้าให้พ้นจากเงื่อมเมื่อเราอีกด้วยเจ้าไปเถิด กลับไปหาญาติมิตร พากษาจะได้ดีใจ”

ว่าแล้วก็ปล่อยตัวปัญญาณกุมาร พระกุมารนี้กุมใจในปัญญาณของตน และเห็นว่า yakkh ตนนี้ยังพอเมตตาใจที่จะอบรมสั่งสอนได้ จึงเพียรที่จะตรัสรักบันยักษ์ว่า

ดูก่อนยักษ์ เราปลดภัยแล้ว แต่เจ้าสิ! ยังตอกยุ่นอันตราย ก็ เพราะได้กระทำกุศลไว้มากมาย จึงต้องเกิดเป็นยักษ์ เป็นผู้ร้ายกาจมีมืออาบด้วยเลือด

มีปากเปื้อนอาหารที่เป็นเนื้อหันของคนอื่น ชาตินี้หากเจ้ายังกระทำกุศลอยู่อีก อนาคตคงจะมีแต่ความมีดมันด้วยผลบาก

เพราะขึ้นชื่อว่า กรรมชั่ว คือการทำชีวิตคนและสัตว์ให้ตายไป ผู้ทำกรรมชั่วนั้นย่อมเกิดในนรก(เร้วร้อนใจ) เกิดเป็นดิรัจนา(มีدمัวง่อกล้า) เกิดเป็นประต(ลมูกหิวกระหาย) และเกิดเป็นอสุรกาย(สะดุงหัวดกลัว) แล้วจะเป็นผู้ที่มีอายุสั้น"

พระภูมาราชได้แสดงโดยช่องการผิดคือ ๕ ชั้นยกษัตรีด้วยผลกระทบอันเป็นบาปต่างๆ ทรมานยกษัตรีให้หมดพยศได้แล้ว จึงชักจูงให้ดำรงอยู่ในคือ ๕ กล่าวถึงคุณและ

ผลบุญของการถือคือ กระทำยกษัตรี(ผู้มีใจตามคือ) ให้กล้ายเป็นเทวดา(ผู้มีใจสูงมีคือ) ฝ่าอยู่ที่ดงไม่นั้นด้วยความไม่ประมาทในธรรมลีบไป

ครั้นพระภูมารอ กพนจากดงไม่นั้น ได้ประการแก่ชาวบ้านทั้งหลายที่ปากดง ให้รู้ความจริงทั่ว กันแล้วก็เลสต์จะสูกรุ่งพาราณสี เข้าฝ่าพระราชนิพิทาและพระราชนิพิทา ครั้นต่อมา ก็ได้ขึ้นครองราชย์ ทรง

ยกเบี้ยหลง

ปกครองประชาราษฎร์โดยธรรม ทรงบำเพ็ญบุญต่างๆ
มีทานเป็นต้น

พระศาสดาตรัสเล่าถึงทรงนี้แล้ว ทรงเฉลยให้
กิษณะนรีว่า

“ยังไงในครั้งนั้น ได้มาเป็นองคุลิมาล
ในบัดนี้ ส่วนปัญจาวุธกุมาร ได้มาเป็นเรา
ตถาคตนี่เอง”

แล้วทรงแสดงธรรมเตือนสติอีก

“ผู้ใดเมตตาติไม่ห้อถอย มีใจไม่เหดหู่ กระทำ
กุศลธรรมให้มาก เพื่อการบรรลุธรรมอันเป็นดุณ
เกษมจากโยคะ(กิเลสที่ผู้ใดให้ติดอยู่ในกาม-ในพา-
ในทิฏฐิ-ในอวิชชา)ผู้นั้นย่อมบรรลุธรรมเป็นที่สิ้น
สังโภชน์(กิเลสที่ผู้ใดมัดใจไว้กับทุกข์)หั้งปวงได้โดยลำดับ”

ทรงอบรมลั่งสอนแล้ว ก็ได้ประกาศอริยสัจ ๔
ครั้นจบลัจฉธรรมนี้ กิษณะหายอ่อนเพียรรูปหน้า ก็ได้
เข้าถึงซึ่งความชัดแจ้ง ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์
องค์หนึ่งแล้ว

นิพนธ์

เสาร์ ๑๙ พ.ค.๒๕๖๕

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๘๓)

◎ พระพุทธองค์ตรัส

เรารู้ทั้งคุณของธรรม ๒ อย่างดื้อ

๑. ความเป็นผู้ไม่มักน้อยในกุศลธรรม

๒. ความเป็นผู้ไม่ย่อหย่อนในความเพียร
เรอทั้งหลายพึงตักษาอย่างนี้

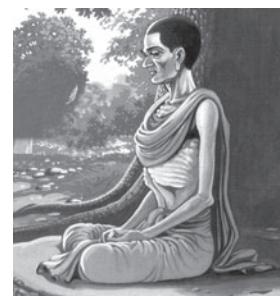
จะเริ่มตั้งความเพียรอันไม่ย่อหย่อนว่า

จะเหลืออยู่แต่หนัง เอ็น และกระดูกก็ตามที่
เนื้อและเลือดในกายคงเหลือดแห้งไปเกิด

หากยังไม่บรรลุผลที่บุคคลพึงบรรลุได้ด้วยเรี่ยวแรง
ด้วยความเพียร ด้วยความบากบี้แล้ว

จะไม่หยุดความเพียรนั้นเลย

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ ข้อ ๒๔๑)

ບົນໍ້ ມາຮຕິບ

(ເກືອບຈະ) ໂຊຍຮ້າຍທີ່ເກີດມາຮວຍ

ເຈີ້ນໂດຍ

ໂນເຂ່າ ກລຸຍສ໌ ໂວໄລຍໂຂລ່າ

ແປລໂດຍ

ສ່ວ່າງວັນ ໄຕຣເຈຣິຄູວິວັດນໍ

ພິມພຶກຮັງທີ່ ๑ : ๒๕๔๒

ຮາຄາເລີ່ມລະ ๓๕ ນາທ (ຮວມຄ່າສ່າງ) ສ້ຳໜື້ອີ້ດ້າທີ່

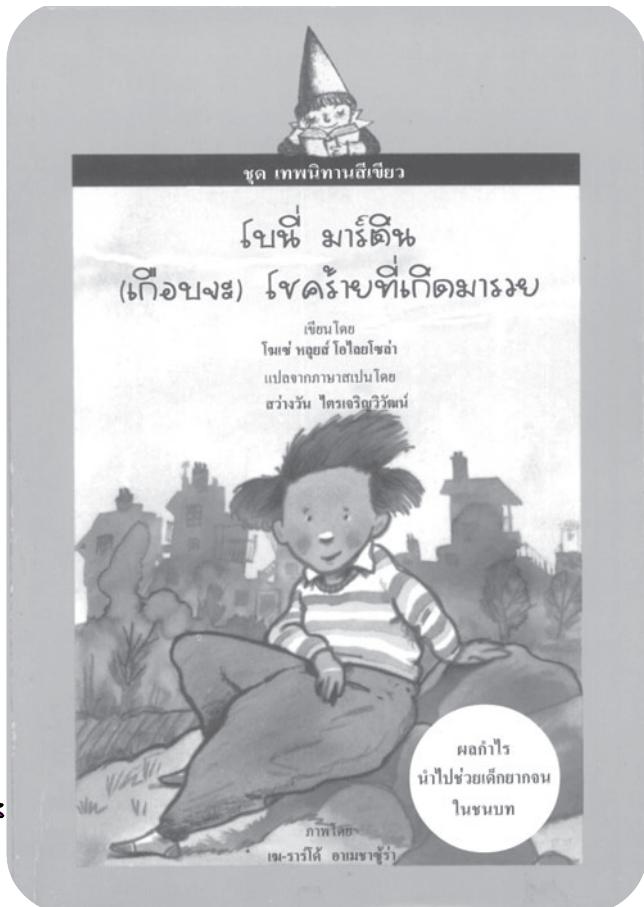
ຮຽມທັນສໍາຄັມ ៦៧/៥០ ດ.ນາມນິນທີ

ຄລອງກຸ່ມ ບິນກຸ່ມ ກຖນ. ១០២៤០

ສ້ຳໜ່າຍ ປຖ.ຄລອງກຸ່ມ

ພລກໍາໄຈຈະນຳໄປໜ່ວຍເດັກຍາກຈນໃນຫນນທ

ເຮັມລົງໃນຈົບທີ່ ៥១

คืนนั้น โบนีเข้าสูง วันรุ่งขึ้นแม่ของเด็กชาย
ให้หยุดเรียนหนึ่งวัน

วันต่อมา เมื่อโบนีจะขึ้นรถประจำทาง กล่าวว่า
ทำเป็นมองไม่เห็นเด็กชาย หันไปพูดกับเพื่อนนักเรียน
หญิงคนอื่นแทน เพื่อนกับย้อนเหตุการณ์ไปเมื่อแรก
ที่โบนีมาถึงหมู่บ้านใหม่ๆ กล่าวรักษ์เดินหน่อย่างนี้ โบนี
เข้าไปหาลูเชียแล้วถามว่า

“กล่าวรักษ์เป็นอย่างไรไป”

“เข้าเป็นอย่างนี้ก็ เพราะเรื่องการเมืองนั้นแหล่ะ”

ลูเชียตอบ

“แล้วไงล่ะ” โบนี márติน ถามต่อ

“กล่าวรักษ์บอกว่าไม่จำเป็นที่เธอจะต้องซ่ามันเลย”

“ว่าไงนะ!” โบนีอุทานด้วยความประหลาดใจ
เด็กชายหลุดคำสาดดูเดือดมาอีกหลายคำ “แล้วจะให้
ฉันทำยังไงล่ะ”

“ลุงเอร์เนสต์ก็อธิบายแล้ว แต่เขอก็รู้ว่ากลาร่า เป็นยังไง”

“เป็นคนนี่เง่าๆลี” โบนีสรุป

“เดียวักษายาอยแหลก” ลูเชียปลอบ

“บอกกลาร่าไปเลยนะว่าฉันไม่เห็นสนเลย”
โบนีกลับมาใช้คำสอนที่เขาเก็บจะลีมไปหมดแล้ว

รัวกับว่าเคราะห์ร้ายจะไม่มีวันมาเยือนเพียงหนเดียว อย่างที่เมื่อก่อนโบนีชอบเอ่ย ในช่วงสุดท้ายของภาคการศึกษา คุณครูอาลีเซียเริ่มอ่านคณะกรรมการ ประจำปีการศึกษาด้วยท่าทีอ่อนโนยที่สุด คุณครูดีมีความสุขเนื่องจากคุณครูขอลาพักร้อนตั้งแต่วันพรุ่งนี้พร้อมกับประกาศข่าวการแต่งงาน

คุณครูเริ่มเจกแเจคงคบเนนของนักเรียนแต่ละคน เมื่อมาถึงโบนีรัวกับว่ากำลังประกาศข่าวดีเมื่อคุณครูพูดว่า

“โบนี มาร์ติน เกือบสอบผ่าน น่าเลียดายที่มีวิชาที่จะต้องสอบซ้อม ๒ วิชา แต่ครูเชื่อว่าเดือนกันยายนนี้ก็คงจะสอบผ่านได้หมด”

หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ โบนีสอบตกหลังจากที่เด็กชายได้ทำทุกอย่างเพื่อคุณครู สอนให้

ชื่อมอเตอร์ไซค์จนค่อนข้างเก่ง ทั้งๆ ที่คุณครูเชิร์ฟไม่ค่อยเป็น คิดดูดีๆ แล้วก็ไม่น่าแปลกใจที่คุณรักของคุณครูไม่ยอมให้ชื่อมอเตอร์ไซค์อีก เพราะเกรงว่าอาจเป็นอันตรายต่อคนอื่น

ลิงที่ Lewary ที่สุด คือ โบนีทำตัวน่าขำหน้าต่อหน้าเพื่อนๆ ทั้งห้อง เพราะกลั้นน้ำตาไว้มื่อยู่

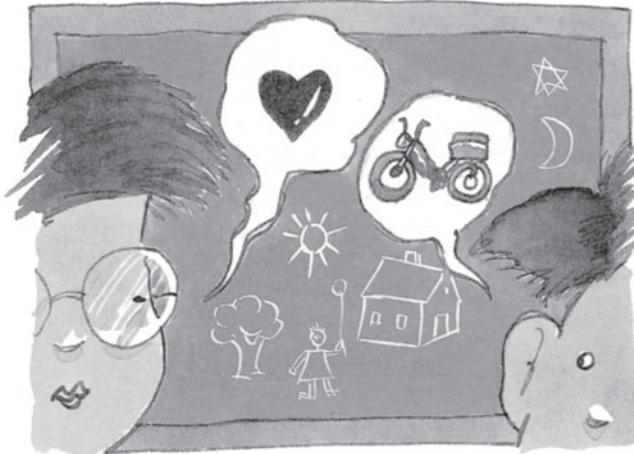
ที่ประทุมทางออกของโรงเรียน คุณครูอาลีเซียรออยู่และคิว่าคอลีสื้อของโบนีเหมือนคราวที่แล้ว

“ถ้าเธอต้องให้ cascade วิชาชื่อมอเตอร์ไซค์ของคุณครูเชอจะให้ครูสอบตกก็ขอ” คุณครูถาม

“ทุกข้อเลย!” โบนีตอบอย่างโกรธเกรี้ยว

“เหมม ครูให้เธอตก凸’ ๒ วิชาเท่านั้น ในช่วงปิดเทอมหน้าร้อนนี้ ถ้าเธอเตรียมตัวสักหน่อยก็จะสอบผ่านได้ อย่าลืมสิว่าตอนแรกเธอเรียนแย่มาก”

ถึงแม้ว่ากลาร่าจะน่ารักน่าเอ็นดูมากเท่ากับหรืออาจจะมากกว่าคุณครูอาลีเซีย แต่กลาร่าก็ไม่มีกลิ่นหอมของสตรอเบอร์รี่ที่ทำให้ทุกคนต้องมนต์เสน่ห์ ไม่มีมืออันอ่อนนุ่มซึ่งสัมผัสได้แล้วจะทำให้คุณนั้นลิ้นสะท้านหวั่นไหว แม้จะเป็นความจริงที่ว่ามีครูหนึ่งเหมะมาสำหรับบังคับเครื่องยนต์อย่างมอเตอร์ไซค์ตามแต่คุณครูยืนยันจะทำเช่นนั้น

“ครูแต่งงานเมื่อไหร่ ครูจะทำทุกอย่างที่ครู
อยากทำ ครูจะกลับมาชีวิตอิสระ แล้วให้เธอชี้รota
อีกด้วยนะ”

“ภาระยาแบบไหนนะที่คุณครูจะเป็น” โบนีเอ็ด
คุณครูอาลีเชีย

“ก็อย่างที่เธอได้ยินหันหน้าเหละ” คุณครูพูด
เครื่องขรึม “แล้วครูจะให้เธอชี้รota อีก เพาะะจะนั่นไม่คุ้ม
หารอกันนะที่เธอจะมากราบครู”

จริง ๆ แล้ว เป็นเรื่องยากที่จะกราบคุณครู
อาลีเชีย แต่ความจริงข้อนี้ ไม่ได้ปัดเป่าความเครว่า
ให้หมดไปจากใจของโบนี รวมกับว่ากระแสรความเครว่า
เพรร์รานดาไปทั่วโลก ทันใดนั้น ดูประหนึ่งว่าความ

เครว่าจะปกคลุมไปทั่วหมู่บ้านเอล กัสตาญาร์ เม้มatte
คุณป้าอังกุสเตียลสติงเดย์เริงแจ่มใสอยู่เป็นนิจกิจยัง
หม่นหมอง ทั้งๆ ที่หมู่บ้านแห่งนี้เปลี่ยนเป็นดงดาม
วิจิตรเกินคำบรรยาย ไม่เหลือสภาพโกรມๆ ที่โบนีเห็น
ในวันแรกเมื่อมาถึง ไม่มีภาพถนนเลอะโคลน ฝุ่นไก่
สกปรกที่ค่อยจิกกินซ่องห่าด่าดอก เมื่อเริ่มเข้าติดร้อน¹
แม่บ้านทุกคนต่างลายปูนขาวตามผ่านบ้าน แล้ว
ค่อยเอบเมียงมองบ้านข้างๆ ดูสิว่า ใครจะลายปูน
ได้กว่ากัน น้ำใจหลากภูเขาไปตามลำธารได้ยินเสียง
กระซิบของน้ำฟังเสนำหู ระเบียงหน้าบ้านทุกหลัง
มีดอกเจราเนี่ยมบานสะพรั่ง

“แล้วทำไม่คุณป้าอังกุสเตียลสติงดูเครว่าโศกนัก”
มานูเอล มาร์ติน สามภรรยาในวันอาทิตย์หนึ่ง
อิชาเบลพุดเลียงเบาลงเพื่อไม่ให้โบนีได้ยิน เธอ
อธิบายให้สามีฟังว่า ในที่สุด คุณป้าครัวบาร์บาร์มิน
สั่งไปให้ลูกชายซื้อตัวไว้ได้สำเร็จ แต่เขามียอมกลับมา
มีหน้าซ้ายยังเก็บเงินหั้งหมดไว้อีกด้วย

“ແຍ່ລັງ!” มานูเอลอุทาบทิ้งความผิดหวัง แล้ว
กล่าวเลرمอย่างเข้าใจว่า “ແຕກແນ່ລະ ผမເຂົາໃຈດີວ່າ
ເຕັກຫຸ່ມໆ ດົງຈະອຍກອງຢູ່ທີ່ເມືອງໃຫຍ່ຢ່າງບາເລີນເຊີຍ
มากກວ່າ ນ່າສັກຄຸນປ້າຈົງๆ !”

โบนี มาร์ติน แบลกใจที่พ่อแม่กระซิบกระซับ กันเพื่อไม่ให้เข้าได้ยินในเรื่องที่ใครๆ ก็รู้กันหัว ยิ่งไปกว่านั้น โบนียังรู้รายละเอียดมากกว่าเลี้ยงอีก เพราะลูกเชียเล่าให้ฟังว่าตัวเธอเองหะเหลาจะกับแม่เป็นการใหญ่ที่ใช้เงินสูญเปล่า เอาเงินที่พอกษาฝากอดอมมาด้วยความยากลำบากไปคลานลีຍหมวดแม่ตบหน้าลูซีย์ด้วยแม่ว่าคุณป้าอังกัสเตียลจะใจดีประดุจนักบุญ แต่บางครั้งก็อบรมลูกสาวด้วยการลงมือลงมือเหมือนกัน

นอกจากนี้ ป้าอังกัสเตียสยังเอาเงินส่วนของลุงเออร์เนสต์ไปด้วย เพื่อจะได้พอกลงให้ลูกชาย แห่งนอนคุณป้าตั้งใจยึดไปก่อนแล้วค่อยคืนให้หลัง แต่ลุงเออร์เนสต์ไม่ยอมเข้าใจเช่นนั้นและกรีดรหำ กะรำ ลุงและลูกสาวใจก็เกล่งทุกที ถ้าลุงไม่มีเงินก็กลักก้อนคงต้องไปอยู่บ้านพักคนชราแน่ๆ

สรุปแล้ว ทุกคนทบทะเวียนกันไปหมด จนธุรกิจขายขนมเปรี้ยวนี้ยังต้องหยุดชะงักไป

“ทุเรศที่สุด” โบนีกับป้าสบตาเหมือนสมัยก่อน “อย่าวิตกไปเลย” พ่อตอบ ระยะนี้พ่อมาเยี่ยมที่ ‘อล์ กัสตาญา’ ทุกอาทิตย์ไม่เคยขาด “พอถึงฤดูร้อนพวงเราคงได้กลับมาคริดแน่ๆ”

“แล้วทำไมเราจะต้องกลับมาคริดด้วยล่ะ” และนี่คือคำตอบของโบนี

ในขณะที่พ่อรู้สึกสิ้นหวังกับการต้องเดินทางไปมาฯ ระหว่างมาคริดและหมู่บ้าน คุณหมอนาเกรว์ริลลิกพึงพอใจกับผลการทดลองมาก คุณหมอนายีรามแตร์รายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของโบนี

“ก็อย่างที่ฉันเล่าแล้วไง” มา奴เอลเออย “เราจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยมีปัญหาอะไร โบนีกังวลอย่างเดียวแหล่ คือ เรื่องขายขนมเปรี้ยนยัล ดูแลร่มอเตอร์ไซค์ของคุณครู อะไรทำหนองนี้ ลองคิดดูสิ เมื่อก่อนลูกคนนี้ลีมแม็กระทั้งมอเตอร์ไซค์ของตัวเอง เหมือนกับเด็กอื่นๆ ที่ลีมรถด้วยเจ้าเกตทิ้งไว้ แต่ตอนนี้ความสุขที่สุดของเขาก็คือ ดูแลร่มอเตอร์ไซค์ของคุณครู!”

“เยี่ยมมาก” คุณหมอนจิวิทยาตามต่อไปว่า “แล้วความล้มพั้นธ์กับเพื่อนๆ ในหมู่บ้านจะเป็นยังไง”

“กับพวากเด็กผู้ชายหัน ฉันก็ไม่รู้นะ แต่กับเด็กผู้หญิงลักษณะ ความล้มพั้นธ์ดีมาก อิชาเบลบอกว่าโบนีตอกหลุมรักสาวน้อย ๒ คนเป็นอย่างน้อย คือกับลูกผู้หญิงที่หน้าตาไม่อั้นดู ส่วนอีกคน ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าจะเป็นลูกผู้พี่หรือคุณครูกันแน่”

“สังลัยจะเป็นคุณครูมากกว่า” คุณหมออสันนิษฐาน
“แล้วฉันจะ จะให้ทำยังไง” พ่อที่กำลังรู้สึกเบื่อ
มากตาม “ฉันคงแกลงทำเป็นคนล้มละลายไปต่อลอด
ชีวิตไม่ได้หรอก ยิ่งกว่านั้น ฉันเห็นอยู่หน้าที่ต้อง^{ที่ต้อง}
เดินทางไปฯ มาๆ กับรถบุโรหั่งคันนี้ตื๊มที”

“แล้วนายคงคิดหาทางออกได้เองเหละ” หมออ
ตอบ “หน้าที่ของฉันคือรักษาลูกนายให้หายใจ และ
รู้สึกว่าจะบรรลุผลตามเป้าหมายแล้ว ที่เหลือเป็น^{ที่เหลือ}
เรื่องของนายแล้ว”

“นายนั้นเหละทำให้ฉันยุ่งวุ่นวายไปหมด”
มานุเอลต่อว่าหมออ

“อะไรนะ ฉันแหะรี” คุณหมออแปลกใจ “นาย
น่าจะพูดว่า ฉันช่วยนายให้หลุดพ้นจากเรื่องวุ่นวายมาก
กว่า หรือนายลืมไปแล้วเรื่องรามอเตอร์ไซค์ ๗ คัน
ล็อตเมซซิน รวมทั้งเรื่องอื่นๆ อีกร้อยแปด”

มานุเอลจำต้องยอมรับได้เต็กลา้ว่าทั้งหมดยุ่งฟู
ดังนั้น พอดีนลูกชายกลับมาบ้านแบบเดิมๆ อีก
จึงคิดว่า naveจะลองเลี่ยงชวนให้กลับมาดีดู

“กลับมาดีดูนะหรือ” อิชาเบลประหลาดใจ
เมื่อมานุเอลบอกว่าเขาจัดการอะไรได้เล็กน้อย ทำให้

พากขาไม่ได้ล้มละลายไปทั้งหมด

“เช่นไม่อยากกลับไปหรือ” มานุเอลถามด้วยความ
รู้สึกเหลือเชื่อ

“ฉันแก้มีรู้จะตอบยังไงดี อิชาเบลครุ่นคิด
ขณะที่มีอีกเล้อ แต่ลดสายตาลงมองดูการตั้งครรภ์ที่
ยอดเยี่ยมของตน “ครรา ก็อกกว่า หมู่บ้านนี้เป็นที่ที่
มีลูกได้ง่ายมากเลย”

“ยังไม่ทันคลอดลูกคนนี้เลยนะจ๊ะ เชอดีจะมี
ลูกคนต่อๆ ไปแล้วหรือ” มานุเอลถามอย่างงุนงง

อิชาเบลหน้าแดง ตอบว่า

“ແທມ! ກີ່ພຣະທີ່ນີ້ມີລູກງ່າຍແລະຄ້າອຍາກຈະມີ
ລູກກັນຈຽງໆ ແລ້ວລະກີ ໄຈັນອຍາກຈະມີລັກ ๖ ດານ
ອຢ່າງທີ່ເຮົາເຍົດໄວ້ຕອນທີ່ເຕັ່ງງານກັນໄໝຕະ”

ມານູ້ເລຸລ ມາຮົຕິນ ເປັນຜູ້ຫຍາຍທີ່ຢືນອຸ່ນພື້ນຖານ
ຂອງຄວາມຈຽງ ເຂມອນໄປປະບວງ ແລ້ວພູດວ່າ

“ຄ້າຍັງຈຶ່ງ ເຮັກຕົ້ນຕ່ອງຕ່ອງເຕີມບ້ານໃຫ້ໂຫຼງຂຶ້ນ”

“ແຕ່ເອາເທົ່າທີ່ຈໍາເປັນນະຄະ ຂັ້ນໄມ້ອຍາກໄດ້ບ້ານ
ທີ່ໄຫຼູ່ເກີນໄປ” ອີ່ເປັນເຕືອນ

ເນື່ອໂບນ໌ຮູ້ເຮື່ອງພ່ອກຸ້ລັດຖານກາຮັນບາງອຢ່າງໄດ້
ຈຶ່ງຄາມພ່ວຍວ່າ

“ຄ້າພ່ອຍັງພວມີເງິນແລ້ວອຸ່ນບ້າງ ພ່ອບັນທຶກ
ອີກເຍອະໄໝມີຄວບ ຕາກລົງພ່ອຂາດຖຸນໄປທັງໝາດເທົ່າໄໝວ່າ
ກັນແນ່”

ພ່ອຕອບເຜື່ອໆ ວ່າ “ພ່ອກີ່ໝາດເງິນໄປພອດວາງ
ແຕ່ຍັງພວມີແລ້ວອຸ່ນບ້າງ ອຢ່າງພ່ອຍັງແລ້ວເຄື່ອງບິນ
ສ່ວນຕັ້ງ...”

“ແລ້ວມີເງິນພອດຄ່ານໍາມັນທີ່ອົບຮັບ ກີ່ເຄື່ອງບິນ
ສ່ວນຕັ້ງກີນນໍາມັນແບລື່ອງຈະຕາຍ” ໂປ່ນ໌ເຕືອນ

“ໃຊ່...ໃຊ່... ລູກພູດຄູກ” ພ່ອອົກອັກ ຮູ້ລົກດີ່ໄລ
ໄມ່ນ້ອຍທີ່ທຸກໆ ອຢ່າງຕີ້ຫຸ້ນ

“ພ່ອຈະວ່າອະໄໄວ່ເມີນຮັບ ຄ້າຈະພາເພື່ອນພມທີ່

ອຍາກເປັນນັກບິນໄປໜັງເຄື່ອງບິນລັດກວບ” ໂປ່ນ໌ຄາມ
ດ້ວຍຄວາມຫວັງເຕີມເປົຍນ

“ໄດ້ລີ ໄດ້ເລຍລູກ”

ໂປ່ນ໌ຄືດໄຄວ່າຄວາມຄູ່ຮູ່ທີ່ ກ່ອນຈະຄາມວ່າ
“ພ່ອຄັບ ພ່ອຄືດວ່າພອຈະຫາເງິນສັກ ៥၀,၀၀၀ ດູ່ໄໝ
ໄດ້ແໜ່ງຮັບ”

ມານູ້ເລຸລຊື່ນ່າຈະມີເງິນປະມານ ៥,၀၀၀ ລ້ານ
ເປົ້າ ຈຳຕົວພຍາຍາມຕື່ໜ້າເຄົວອຢ່າງສຸດຖົ່ມ

“៥,၀၀၀ ດູ່ໄໝແກ້ວ່າ” ມານູ້ເລຸລເອີ່ພື້ນທຸກ
ເວລາຄືດສັກຫັນໜ່ອຍ “ກີ່ຕັ້ງ ២၀၀,၀၀၀ ເປົ້າເຊີຍ
ນະລູກ”

ໂປ່ນ໌ພັກທັນຮັບ

“ເປັນເງິນມາກເໜີ່ອນກັນ” ພ່ອແກລັ້ງພູດ “ແຕ່
ພ່ອວ່ານ່າຈະພອທາໄດ້”

“ຄືວ່າຍັງ” ໂປ່ນ໌ ມາຮົຕິນ ອີ່ເປັນຍອຍ່າງ
ກະຮະຕື້ອງຮັວນ “ກາມໄລບ່ອກວ່າມີຄານຂາຍເຕາອັບໄພຟ້າ
ສໍາຮັບທຳຂນມເປຸງນີ້ຢັສ ຄົງລົງເຄື່ອງກັນທີ່ມາກ
ໄດ້ເປັນພັນາ ກ້ອນທຸກອາທິຕຍ ເຮັດງຈະທຳເງິນໄດ້ມາກ
ເລຍ ຍິ່ງຄ້າຫຼືເຄື່ອງທຳກຳລ່ອງກະຮະຕາຍເບີ່ງໄດ້ ຂໍນມ
ຈະໄດ້ດູນເຊື້ອຫຸ້ນອີກ ຕຶງຕອນນັ້ນ ເຮັດງຈະຮັບຮັບ
ແນ່ແລຍ”

манูเอลรู้สึกตื่นตันใจมาก เพราะจำได้ว่าเมื่อ
อายุเท่าปอนี่ เขายังเรียนธุรกิจด้วยการขายถูกเก้าอี้อบ
นมผอมน้ำผึ้ง

“ตกลง โบนี่ แต่ลูกต้องจำไว้นะว่า อย่าให้
รายจนเกินไป มีคนนั้นจะมีปัญหามากมายตามมา”
พ่อกล่าวเตือน

โบนี่พยายามหัวรับด้วยความเข้าใจ พลางพูด
กับพ่อว่า

“สิ่งที่ต้องระวังคือ อย่าให้มัลลัตยเหมือนพ่อ
ใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว! ใช่แล้ว!” พ่อตอบ “แต่เมื่อของลูกเล่า
ว่าหันส่วนของลูก คือหันลงเอร์เนสโต้ ป้าอังกัสเดียส
และแม้แต่กลาร่ากำลังกรหันไปหมด พ่อว่าลูกคง
ต้องมีผู้ช่วยใช่ไหม”

“แน่นอนครับ” โบนี่ยืนยัน “แต่ล้ามีความสามารถ
คิดว่าทุกคนคงคืนดีกันทันที”

“ลูกพูดถูก” พ่อชมและถือโอกาสเช็คหน้าไป
ด้วย เพราะมานูเอลรู้สึกว่าปานีหาริย์เกิดขึ้นแล้ว
โบนี่มีสีหน้าเคราสร้อยขณะกล่าวว่า
“ที่เคยที่สุดคือ กลาร่า เธอทำตัวโน้มโหมาก
ครับ”

“จริง ๆ นะพ่อ กลาร่าเป็นยังไงจริงๆ” โบนี่
ยืนยัน “เธอคิดแต่ว่าผมฟ้าหماของเธอตามอำเภอใจ
ขนาดลุงเอร์เนสโต้อธิบายเป็นล้านๆ ครั้ง ก็ยังไม่ได้
ผลอะไรเลย กลาร่าไม่ยอมเข้าใจสักที

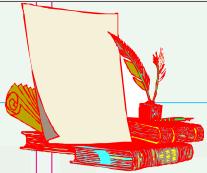
“แล้วทำไม่ไม่ทำให้กลาร่าอีกตัวละจะ แม่
ซึ่งนั่งถักโครเชต์อยู่ใกล้ๆ เสนอ

“เย่จริงๆ” โบนี่บ่นอย่างหงุดหงิด “หั้งหมู่บ้าน
นี้มีแต่หมากับหมาจนลันหมู่บ้าน แต่กลาร่าชอบแต่
เพียงกาเนโล่เท่านั้น”

“ลูกແນ่ใจหรือ” พ่อถาม

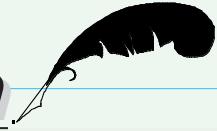

อ่านต่อฉบับหน้า

คุณครูในดวงใจ

○ หวาน

ครูที่ข้าพเจ้าประทับใจคือ อาจารย์กษิรา ประเสริฐวงศ์ (อาจารย์สอนวิชาภาษาฝรั่งเศส) โรงเรียนนราธิยาคม ท่านเป็นกันเองกับนักเรียนเข้าใจนักเรียน เห็นปัญหาและแก้ปัญหาให้ด้วยความเห็นอกเห็นใจ อาจารย์เปรียบเสมือนแม่คุณที่ล่องอย่างแท้จริง อาจารย์มีจิตใจเอื้อเพื่อแผ่ออยู่เสมอ ชอบเปิดขั้นตอนแก่นักเรียน ให้ความรักความห่วงใย ทำงานเพื่อผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ตามหน้าที่ อาจารย์จะไม่เครียดกับเพื่อนร่วมงานมากมายนัก อาจารย์สดใสแม้จะอายุมากก็ตาม เพราะอาจารย์มีจิตใจที่ผ่องใส จึงส่งผลให้ร่างกายสดใส มีความสุขไปด้วย ใช้เล่าย่าว่าอาจารย์หน้าอ่อนกว่าอายุมาก แม้ว่าวัยจะใกล้ปลดเกี้ยยืนเข้าไปทุกที

แต่ เพราะอาจารย์ทำงานหนักไป จึงทำให้อาจารย์มีอาการไม่ค่อยดีเกี่ยวกับปอด คืออาจารย์เคยไอเป็นเลือดอยู่บ่อยๆ จนถึงขั้นต้องไปโรงพยาบาลแล้วหากเป็นเพียงเล็กน้อยอาจารย์จะไม่ยอมหยุด เพราะอาจารย์ถือว่านี่คือหน้าที่ที่อาจารย์ต้องปฏิบัติ อาจารย์ผู้ทำเพื่อพวงคอม ผmutยินดีที่ได้เรียนกับท่านและจะไม่มีวันลืมพระคุณท่านอย่างแน่นอน

ณรงเดช พันธะพุ่มมี คณะรัฐศาสตร์
ร.ร.นราธิยาคม จ.นครนายก

คุณครูที่มีรักและครัวท่า ก็คือ อาจารย์ปาริชาติ ตันเมี เป็นอาจารย์สอน
วิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนหล่ำลักษกิจวิทยาคม อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

เหตุผลที่ชอบ... นอกจากเนื้อหาหน้าที่หลักที่สอนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างสนุกสนานแล้ว อาจารย์ปาริชาติยังเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุดคนหนึ่งของนักเรียนด้วย สำหรับการไปประกวดนั้น นักเรียนสามารถเล่าเรื่องหรือขอคำแนะนำได้ทุกเรื่อง โดยไม่แบ่งว่าคิชช์ย์คนไหนเป็นคิชช์ย์รักของอาจารย์ และท่านยังมอบทุนการศึกษาให้แก่นักเรียนที่เรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ด้วย เป็นเงินทุนการศึกษาที่มีเป็นการสอนพิเศษโดยไม่คิดเงินก็มี และถ้าหากนักเรียนคนหนึ่งมีผลการเรียนเป็นที่น่าพอใจ อาจารย์ก็จะมีของรางวัลเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่นักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น อยากเรียนอย่างมากขึ้น ดังนั้นนักเรียนทุกคนจึงรักและชอบอาจารย์มาก อาจารย์ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ช่วยให้กำลังใจและให้ความรู้ จนพอสามารถเข้าใจฟังการสอนมหาวิทยาลัยได้ และเมื่อพอมสอบได้แล้ว อาจารย์ก็ยังเน้นย้ำเสมอว่า “**จะตั้งใจเรียน และอย่าลืมตัว**” ซึ่งผมจำไว้ในใจเสมอๆ และผมจะนำไปปฏิบัติให้ได้ดีที่สุด

นายนิพนธ์ พิลา คณบดีเทศศาสตร์
จาก โรงเรียนหล่ำลักษกิจวิทยาคม
อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๑๑๐

อาจารย์ในดวงใจคือ **อาจารย์ณกุล เนาว์ช้าง** เพราะเป็นอาจารย์ที่มี

วิสัยทัคค์อันกว้างไกล เห็นความสำคัญของการศึกษาของเด็กมาก อาจารย์ค่อยที่จะพัฒนาระบการเรียนการสอนของท่านให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ นอกจากการให้ความรู้ ในแบบเรียนแล้ว ท่านยังเน้นถึงความสำคัญของคุณธรรม จริยธรรม แก่นักเรียน และค่อยให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่เด็กนักเรียนทุกคน อาจารย์มีความตั้งใจในการสอน และมีการแสวงหาลิ่งใหม่ๆ มาให้นักเรียนได้เรียนรู้อยู่เสมอ อาจารย์ให้ความสำคัญกับเด็กชนบท และพยายามจะพัฒนาชนบทให้เจริญก้าวหน้า เพราะอดีตอาจารย์เคยผ่านประสบการณ์ตรงนี้มา จึงสามารถช่วยแก้ปัญหาตรงนี้ของเด็กได้อย่างแท้จริง

นายเอกชัย ภูบาลี คณะแพทยศาสตร์
โรงเรียนเมืองคง จ.นครราชสีมา

อาจารย์สำลี ชิพรพันธ์ อุยู่ที่โรงเรียนบ้านเหล่า เวลาเรียนอาจารย์ก็จะสอนอย่างเต็มที่จริงจัง ค่อยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนในเรื่องต่างๆ ที่เราไม่เข้าใจ และมีปัญหา นอกจากนี้ก็ยังค่อยสอนล่อองดูแลความประพฤติของนักเรียน ถ้าใครประพฤติตัวไม่ดีก็จะตักเตือน สั่งสอน ไม่ใช่ว่าสอนแต่วิชาความรู้ อย่างเดียว

น.ส.รัตรี ยืนยั่ง
โรงเรียนมุกดาหาร จ.มุกดาหาร

อาจารย์สาวนิตย์ แก้วโคมลอย เป็นอาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนเรณุนครวิทยานุกูล อาจารย์ท่านนี้สอนนักเรียนโดยให้นักเรียนมีพื้นฐานการเรียนที่ดี ก็คือสอนให้เข้าใจในสิ่งที่เป็น

พื้นฐานก่อน แล้วค่อยสอน ในระดับที่ยากขึ้นเรื่อยๆ จะไม่สอนนักเรียนเพียงแค่ผ่านๆ เป็นเพื่อนที่ค่อยฟังเรื่องราวด้วย จากนักเรียน เวลาที่นักเรียนมีปัญหาอะไรท่านจะเป็นที่ปรึกษาและค่อยให้คำแนะนำแก่นักเรียน ดังนั้nnักเรียนทุกคนจึง

ชอบอาจารย์มาก

มือยุครุ่งหนែที่พากเราทุกข์ใจ เพราะได้ดูแบบ Ent น้อย อาจารย์ก็มาพูดปลอบและให้ข้อคิดต่างๆ จนพากเราสามารถยิ่งมองมากได้ อาจารย์จึงเป็นที่รักของนักเรียนทุกคน วันไหนครูพากเรา ก็จะมีของขวัญไปมอบให้ อาจารย์ทุกปี

น.ส.ประภาพร ยะสะทะ คณบดีวิทยาลัยคณิตศาสตร์

จ.นครพนม

อาจารย์พัชราภรณ์ พิพຍກานนท์ เป็นครูที่สอนคณิตศาสตร์ให้ข้าพเจ้า

ในช่วงตอนที่อยู่มัธยมศึกษาปีที่ ๕-๖ อาจารย์เป็นคนที่มีความเข้าอกเข้าใจนักเรียน รู้ว่า้นักเรียนคิดยังไง (เข้าใจวัยรุ่น) อาจารย์เป็นที่ปรึกษาของห้องข้าพเจ้าเสมอ มีอิรักไปปรึกษาท่าน อาจารย์คุยสนุก ไม่ซีเรียส พูดให้เกิดความคิด มีคิลปะ ในการพูดเพื่อสั่งสอน ถึงแม้ข้าพเจ้าอาจจะไม่ค่อยได้ไปพูดคุยกับอาจารย์เท่าไหร่ แต่ก็ประทับใจในตัวท่าน

มาเริต พินิกรรมย์

ร.ร.บุรีรัมย์พิทยาคม จ.บุรีรัมย์

อาจารย์นวลจิรา ใจสมุทร โรงเรียนหนองเงาเหลือมพิทยาคม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของผม อาจารย์ค่อยช่วยเหลือผมเสมอ เมื่อผมมีเรื่องเดือดร้อน ผมก็สามารถไปปรึกษาขอความช่วยเหลือจากห่านได้ไม่ว่าเรื่องอะไร ท่านยังให้คำแนะนำ ตักเตือน เมื่อผมทำผิด และดูแลเพื่อนๆ ของผมด้วย ช่วยเหลือ กับญาติๆ ให้ผมได้เรียนต่อ ช่วยสนับสนุนเรื่องการเรียน อบรมกิริยา罵รา ให้แก่ผม เพราะตัวผมเองไม่ค่อยมีมารยาท และไม่ค่อยรู้จักเกี่ยวกับการปฏิบัติตน อาจารย์ท่านก็ไม่วังเกียจ แต่สอนให้ผมรู้จักการปฏิบัติตนในสังคม ที่ดี ทำให้ผมรู้จักกิริยา罵ราที่ดีงาม และปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ได้เข้ากับสังคมได้

นายอมร ปลั้งกลาง คณบดีวิศวกรรมศาสตร์
นគរราชสีมา

ครูตัวอย่าง
 (อีกท่านหนึ่ง) หลัง
 จากดิฉันย้ายบ้านจาก
 ต่างจังหวัดเข้ากรุงเทพฯ
 และมีโอกาสเข้ามา
 อุปถัດ (สัณติโศก)
 จึงมีโอกาสได้พบกับ
 ครูสอนภาษาจีนอีก
 ท่านหนึ่ง ท่านมาสอน
 ลูกศิษย์ที่เป็นคนวัด
 อุปถัດชีวิตด้วยท่าทีมีชีวิตชีวากกระซุมกระชวยห่าเรียนต่ออย่างมาก ครูมาสอน
 โดยไม่คิดมูลค่าเป็นเงินใดๆ เลยค่ะ แต่ยังลงทุนชื้อสมุด หนังสือ เอกสาร
 ประกอบการเรียน โดยเฉพาะพจนานุกรมราคาแพงๆ ก็ซื้อให้อย่างเต็มใจ ขอให้
 บอกว่าขาดสิ่งใด แม้ไม่บอกถ้าครูเห็นว่าขาด จะไม่มีสักครั้งที่ครูจะไม่เอาใจใส่
 หมายเพิ่มให้เสมอ ดิฉันเรียนไปลำนึงไป “นี่คือใบบุญของคานานส่งเสริม
 จริงๆ เลย...”

ตอนเรียนใหม่ๆ ดิฉันก็ยังเรียนดีเรียนไว้พอใช้ได้ ครั้นนานไป “กิเลส
 ”เกียจคร้านก็อกลาย มีปัญหาอย่างนั้นอย่างโน่น ไม่มีเวลาทำการบ้าน
 ไม่มีเวลาท่องคัพพ์ และหัดเขียนอักษรตัวใหม่ๆ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว

คนเราไม่เวลาเท่ากันวันละ ๒๔ ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับเราว่าจะแบ่งเวลาทำอะไรรีบดัง แต่เวลาเราไม่ต้องการทำอะไร หรือเกี่ยวกับงานจะทำงานลิงบางอย่าง เรามักชอบใช้คำว่า “ไม่มีเวลา” (แต่เมื่อเรื่องจำเป็นอื่นเร่งด่วนกว่า จำเป็นกว่า ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง) พอดีฉันพบครูหรือเหล่าซือ “วีรยา วิทูรเดียร์” ว่า “ไม่มีเวลาค่ะ” ยอดวิญญาณครูเต็มเปี่ยมของเหล่าซือไม่มีที่ท่าระย่อหัวแม่น้อยยังคงหากลเม็ดเด็ดพรายต่างๆ นานา มาช่วยให้ดีชนิดความรู้สึกเพิ่มให้ได้ ในขณะที่ดีชนิดยังบ่นยัง “ไม่มีเวลา” เหมือนเดิมค่ะ แต่ก็ยอมรับกับเหล่าซือว่า “อยากรู้เรื่องและความหมายในนิทานจีนบางเรื่อง” แต่! ขี้เกียจเรียน ความจริงอันนี้ไม่กล้าเรียนให้ครูทราบ แต่คิดว่า่านก็รู้

เหล่าซือยอดขยันป้อนความรู้ให้คิชช์ยอดเกี่ยวกับร้านอีกวิธีหนึ่งคือ “เวลาหนึ่นกินข้าว เหล่าซือจะอ่านนิทานแล้วแปลให้ฟังนะ” แล้วเหล่าซือก็ทำจริงๆ ถึงจริงๆ เท่าๆ กับที่ดีชนช่างเกี่ยวกับร้านมากจริงๆ จนสุดท้ายด้วยภาระมากขึ้นๆ ของเหล่าซือเองด้วย ดีชนเลยได้หยุดเรียนสมใจกิเลส ทั้งๆ ที่ยังอยากรู้อยู่ก็ตาม และเหล่าซือก็ยังไม่away เมตตาทิ้งท้ายให้ว่า “โตรคัพท์ฝึกพุกดักับเหล่าซือได้นะคะ จะได้ไม่ลืม” นับเป็นความคิดยอดเยี่ยมที่ดีชนทำไม่ได้ เพราะไม่ได้ทำ “เมื่อไม่ทำก็ย้อมไม่ได้” ดีชนลงเอยในเรื่องภาษาจีน แต่จตใจยังไม่ลืมความปรานีและเอกสารในหน้าที่แบบสุดๆ ของเหล่าซือวีรยาค่ะ

จากอีสี่

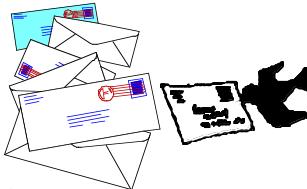
แม้นไม่มีใครเข้าใจเจ้า
อย่าโง่เขลาตั้ดรอนเพื่อหน่ายหนี
จงทบทวนตรีกัตรองให้จงดี
 เพราะโลกนี้ยังมีหวังกำลังใจ

ก้าวไปเลิດเพื่อฝันในวันหน้า
มุ่งฟันฝ่าด้วยกำลังที่สดใส
แม้เจ็บปวดตรวจร้าวสักเท่าไหร่
จะก้าวไปให้ถึงฝัน นะคนดี

หัว เกรท

ดวงเดือนคำ

-ฝากผู้ฟัน-

ปัจฉันลับๆ

กอง บก.

การปฏิบัติยังไม่ดีนัก ถ้าจะ
ตามว่าพอใจหรือภูมิใจในการ
ปฏิบัติของตัวเองใหม่ ตอบได้
เต็มคำว่าไม่ภูมิใจเลย เพราะ
กระแสร้งคุมรุนแรงมาก ยังต้อง¹
เครื่องสัมคมอยู่ ยังต้องช่วยงานสัมคม
(ที่เต็มด้วยกิเลส) ที่อ้างบุญ-กุศล
อย่างที่เข้าใจ เพราะเราจะอยู่
อย่างโดยเดียวไม่ได้ ถ้าไม่ทำ
อย่างนี้ เขากล่าวไม่ร่วมมือกับองค์กร
ชุมชน ทำให้เราและครอบครัว
ลำบากไปด้วย ต้องจำใจทำ ทั้งที่
บางสิ่งรู้อยู่เต็มอกว่าเป็นสิ่งผิด
ยั่วย้อมมองมา

หากจะตามว่าการปฏิบัติส่วน
ตัวเป็นยังไง ก็คงแยกไม่ออก
ปฏิบัติกับสังคมอย่างไร ส่วนตัว
ก็เป็นอย่างนั้น เพราะมันเป็นเรื่อง
ที่เกี่ยวเนื่องกัน แยกกันไม่ได้

ยังกินเนื้อสัตว์อยู่ เพราะยัง
ไม่เน้นข้อนี้ (ส่วนตัว) คิดว่าความดี
ไม่ได้จำกัดแค่ไม่กินเนื้อสัตว์เท่านั้น
ถึงจะเป็นคนดี ความดีมีอยู่มากมาย
แต่ก็มีใช่ไม่เห็นความสำคัญ ต้อง²
ใช้คำว่ายังไม่พร้อมมากกว่า

๒๕๕๗๓๒๖ / ชัยนาท

♥ นำเงินเจจัง ประโยชน์ตน
ก็ต้องทำ ประโยชน์ท่านก็ต้องช่วย
เหลือ กพยายามทำให้เหมาะสมให้ควร
ให้เต็มความสามารถของเรา แต่
อย่าให้ผิดศีลธรรมก็แล้วกัน มีจะนั้น
จะเป็นการผลประโยชน์ตน

การดเว้นเนื้อสัตว์ เป็น
ประโยชน์ตนที่นำจะพยาามรักษาไว้
อย่างปล่อยเลยตามเลย เป็นความ
ดีใกล้ตัวที่ไม่รวมมองข้าม เป็นบุญ
เป็นกุศล เป็นเมตตาธรรมที่สามารถ
สะสมให้แก่ตนได้ทุกเมื่อทุกวัน

พยาามหาเหตุผลให้ฝ่าย
กุศลบ้าง อย่าจำนักบกเหตุผลของ
ฝ่ายอคุศลที่มีมากมายมาก哉

ผอมเป็นสามาชิกมา ๑๐ กว่าปี
แล้ว ได้รับหนังสือมาราوا ๕๕-
๖๐ เล่มแล้ว ในหนังสือดอกรหญ
ผอมเคยอ่านเจօคำว่า งานพุทธาภิเบka
งานปลูกเสก ผอมก็ไม่รู้ว่าทางสันติโศก
เข้าทำอะไร มีกิจกรรมอะไร พิธีกรรม
อย่างไร ทำทำไม

แต่ที่ผอมเคยรู้ๆ มา แรกๆ
วัดทางภาคใต้ ถ้าเป็นงานพุทธาภิเบka
หรืองานปลูกเสก ก็คืองานปลูกเสก
หรืองานพุทธาภิเบka เครื่องของงานของ
ชั้ง เช่น พระเครื่องต่างๆ เท่านั้น
แต่ผอมก็เชื่อมั่นว่า ทางสันติโศก
คงจะไม่ทำสิ่งนั้น แต่เพราะเหตุอย่างไร
จึงใช้คำว่าพุทธาภิเบka หรือปลูกเสก

ผอมอยู่ไกล จึงไม่มีโอกาสมา
ในงานเช่นนี้ได้ จึงขอให้ดอกรหญ
ได้เล่าให้คนรุ่นหลังนี้ ได้รับทราบ
บ้าง จะเป็นพระคุณอย่างสูง

จ่าย พระมหาวส / ยะลา

♥ งานพุทธาภิเบka สุดยอด
ปฏิหาริย์ และงานปลูกเสกพระ
แท้ๆ ของพุทธ เป็นงานประจำปี
ของชาวโศก งานละ ๗ วัน
เป็นงานอนบรมธรรม ปฏิบัติธรรม
ถือศีล ๘ กินอาหารมังสวิรัติ วันละ
๑ มื้อ ฝึกเดินถอยดรอลงท่า ฝึก
นอนอย่างเรียบง่าย การกลด การ
เต้นท้นอนตามพื้นดิน ตื่นฟังธรรม
ตั้งแต่ตี ๓ ครึ่ง ตอนสาย บ่าย ค่ำ
กีฟังธรรมเป็นช่วงๆ ตลอดวัน

แล้วตอนหัวค่ำ ประมาณ ๓ ทุ่ม⁺
เป็นงานที่ผู้ที่ไปร่วมจะต้อง⁺
ตั้งใจไปฝึกฝนขัดเกลาตัวเอง ลด
ละเลิกกิเลสที่ตัวเอง นี่คือสุดยอด
ปฏิหาริย์ของพุทธ ในการปลูกเสก
ตนให้เป็นพระ(ผู้ประเสริฐ) แท้ๆ
ปลูกเสกที่ตน ขัดเกลาที่ตน ไม่มี
การปลูกเสกเครื่องของงานของชั้งใดๆ
เลย

ประยุทธ์ข้อที่ ๑ “**ดอกหญ้า**”
ทำให้ผมได้เรียนรู้แนวทางการ
ปฏิบัติธรรมของชาวอโศก... อีก
ทั้งการที่ผมได้ร่วมงานพุทธวิเทศ
ที่ค่าลีโอโศก นครสรรษ์ เมื่อช่วง
วันมาฆบูชาที่ผ่านมา ยิ่งทำให้ผม
เกิดความรู้สึกว่า แท้จริงแล้ว คำ
สอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
เป็นของจริง เป็นพุทธแท้ๆ ที่
ประกอบด้วยลัมมาทิภูมิ

ข้อที่ ๒ “**ดอกหญ้า**” ให้
ความรู้ในสิ่งที่ผมไม่เคยรู้จักที่ได้มา
ก่อนเลย นั่นคือ “**เกษตรธรรมชาติ**”
และการทำงานแบบ “**บุญนิยม**” ซึ่ง
ผมคิดว่าจะสามารถคล้องกับสภาพ
เศรษฐกิจของประเทศไทยที่เดียว
และยังเอื้อต่อความเป็นอยู่แบบ
เศรษฐกิจพอเพียงอีกด้วย

ข้อที่ ๓ ได้รับความรู้เกี่ยวกับ
การรับประทานอาหารมังสวิรัติ

ข้อที่ ๔ ได้ฝึกสมาธิด้วยการ
อ่านหนังสือ “**ดอกหญ้า**” ที่มีสาระ
หลากหลาย

ข้อที่ ๕ ได้ศึกษาพุทธจริยา
จากชาดก ซึ่งเป็นคอลัมน์แรกที่
ผมจะโปรดอ่านก่อนพระชอบที่สุด

ข้อที่ ๖ “**ดอกหญ้า**” มีคอลัมน์
เด่นๆ ที่มากันด้วยเนื้อหา เช่น
นกอินทรีย์เลี้ยงลูก อุปสรรคของ
การปฏิบัติธรรมโดยอุบลารสีกาคุณ
รัญจวน อินทรกำแหง ฯลฯ ดี
เยี่ยมจริงๆ

นอกจากประยุทธ์ ๖ ข้อ ที่
เขียนมาแล้ว ผมยังได้ “**ดอกหญ้า**”
เป็นสมือนเพื่อนที่คุยกับกลังใจ
ให้เกิดความเพียรที่จะพยายาม
แก้ไขให้ตัวเองเป็นคนดีอย่างแท้จริง
ด้วยการมีสติ งดเว้นจากทุจริต
ทางกายและวาจา คือ เป็นผู้มีคุณ
ไม่พrovong

โดยตั้งจุดมุ่งหมายว่า จะยก
ระดับคุณความดีให้มีอยู่ภายในเจตใจ
ให้ได้ ทั้งนี้พระบapaทุจริตต่างๆ
ล้วนมีป้อเกิดมาจากการของเรานั่นเอง
และหากวันใดที่ผมบรรลุ
เป้าหมายนี้แล้ว วันนั้นจะเป็นวัน
ที่ผมเชิดหน้ามองฟ้าอย่างไม่อ้ายใคร
ผมเชื่อนะครับว่า ขอเพียงเรามี
กัลยาณมิตรกับสติเพื่อการลังวาง
ทางอินทรีย์เท่านั้น ผมต้องไปถึง
จุดนั้นได้แน่นอน

ท้ายที่สุดนี้ ผมเคยตอบผ่าน
ไว้ว่า โลกเราคงจะเปี่ยมล้นด้วย
น้ำใจแห่งความรัก ที่เอื้อเพื่อแบ่ง
ปันให้กันอย่างไม่ตือเข้าถือเรา
และทุกชีวิตต่างก็ลดละเลิกความ
เห็นแก่ตัว เพื่อโลกกลมๆ ใบนี้
จะได้มีแต่สันติสุขและลั้นติภาพ
ตลอดไป...

มานพ ไตรเจริญวัฒนา/กพม.

สาธຸ ! ຂອເວບປັ້ນຄົນດີທີ່
ກຳລັງຝຶກຝານຕົນໄທ້ເປັນຄົນດີຍິ່ງໆ ຂຶ້ນ
ຕ່ອຸປ່ມ ດີຈະທີ່ດອກຫຼັມມີປະໂຍ່ຍົນ
ຕ່ອຄຸນຂາດນັ້ນ

♥ ອ່ານໜັງສືອດອກຫຼັມໄດ້
ປະໂຍ່ຍົນທ່າຍອ່າຍມາກ ເຊັ່ນ ໄດ້
ຮູ້ວ່າມີອົກຫລາຍຄນທີ່ແຍ່ກວ່າເວົາ ແຕ່
ເຂົກຍັງສູ້ຕ່ອປ່ມ ແລ້ວເຮັງດີກວ່າ
ເຂາ ທຳໄນ້ເວຈະທີ່ແທ່ລ່ວ່າ ທຳໃໝ່ມີ
ກຳລັງລຸກຂຶ້ນສູ້ຕ່ອປ່ມອົກ

ຂັບປົງບົດຄື່ອ ເວລາໂກຮູ້ໂຄຮົງ
ຈະບອກຕົວເວົງວ່າໂກຮູ້ແລ້ວໄດ້ອ່າວິ
ແຄມຢັງເລີຍອື່ກຕ່າງຫາກ ເຊັ່ນ ເລີຍ
ເວລາ ເລີຍກາຣົດເຮືອງອື່ນ ແລ້ວຢັງ
ທຳໃໝ່ຫັນຕາໄມ່ແຈ່ມີສະເບັກບານ

ໜັງສືອດອກຫຼັມມີທັງເວົ່ອງ
ກາຣທຳໃຈ ແລ້ວເວົ່ອງຄາຣມົນ ເດັກ
ວ່າຍຽ່ນ ແລ້ວວ່າຍທຳການ ທຳໃໝ່ເຂົ້າໃຈ
ຄນຮອບໜັງມາກຂຶ້ນ ຮູ້ວ່າເຂາເປັນ

ຍັງຝ່ ເວຕົ້ນທຳໃຈຍອມຮັບເຂາໃຫ້ເທົ່າ
ແລະຮູ້ອີກວ່າ ເວຕົ້ນປັບຕົວຍ່າງໄຮ
ຈຶ່ງຈະອູ້ກັບເຂາໄດ້ ແລະທຸກຄນທີ່ອູ້
ໄກລັດຕົວຮາທີ່ສຸດ ແລະຮູ້ຈັກກາຣໃຫ້ຄນ
ອື່ນບ້າງ

ໜັງສືອດອກຫຼັມ ທຳໃໝ່ຫຼຸ້ນ
ໃຈເຍັນ ແລະສົງສາຮູ້ອື່ນທີ່ໄມ່ໃຈ
ຄຮບຄວ້າເວົາ ແລະເຂົ້າໃຈຮົມໜາຕີ
ວ່າທຸກຍ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຕັ້ງດັບລົງ
ໄດ້ສ່ວນ ເວໄໜ່ຄວຍົດມິ່ນກັບ
ອ່າວິມາກເກີນໄປ ຄວ້າດັກທຳໃຈເວົາ
ໄວ່ບ້າງ ຈະທຳໃໝ່ເວໄໜ່ເລີຍໃຈມາກ
ເວລາທີ່ປັບອ່າຍ່າມັນເລີຍໄປ

ບຸ້ນຍົມ ຊ່າງເກວີຍິນ / ກທມ.

♥ ນີ້ແລະຄື່ອ ເຂົ້າໃຈໂລກ
ເຂົ້າໃຈຮົມ ເຂົ້າໃຈຕະນ

ເຄຍລອນນັ່ງສມາບີດູນະຄະ ນັ່ງ
ໄມ້ໄດ້ນານເລຍ ໄຈໄມ່ສົງເລຍ ຄິດ

ອໍາໄຮຮ້ອຍແປດ ແຕ່ກົງຈະທຳໃໝ່ໄດ້ໃນ
ວັນທີນີ້ໜັງຫຼັນ ຖ້າວ່ານໜັງສືອ
ເຂົ້າໃຈແລ້ວ ໄດ້ຮັບດອກຫຼັມດີໃຈມາກ
ຄະ ແຕ່ກົງອົດຄິດໄມ້ໄດ້ວ່າເວາເແຕ່ໄດ້
ໄມ້ເຄຍລັງອ່າວິປົກຕອບແທນດອກຫຼັມ
ເລຍ

ຈັນເພີ້ງ ບຸ້ນທັນທີ / ອຸນລາຮູ້ນີ້

♥ ຂອເພີ້ງຕັ້ງໃຈຝຶກຝານ
ໄທ້ເປັນຄົນດີຂອງສັກມນີ້ແລະຍິ່ງກວ່າ
ກາຣຕອບແທນໄດ້ ທັ້ງປົງ
ເລຍນະ

ປະໂຍ່ຍົນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກກາຣອ່ານ
ທຳໃໝ່ໃໝ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງຮອບໜັງມາກຂຶ້ນ
ກວ່າແຕ່ກ່ອນ ອາຣມົນທີ່ເຄຍຮ້ອນ
ຮຸ່ມໆຫຸ່ນເຄືອງກົງໆໄດ້ນາກຂຶ້ນ ທຳໃໝ່ໃຈ
ເຍັນລັງໄດ້ບ້າງ ໄນໂກຮູ້ເຄືອງນານ
ເໜືອນແຕ່ກ່ອນ ສິ່ງຮອບໜັງຄນ
ຮອບໜັງ ມີປັບປຸງຫາຕລອດ ຄິດແກ້ໄຂ

แต่คุณอื่น จึงเจ็บปวดตลอดมา
 เพราะต้องการให้เข้าเป็นคนดี เท็น
 โภชกัยได้ว่าความคิดของเรา คือ
 ความต้องการให้คุณอื่นเป็นคนดี
(คนในครอบครัว) ตามอุดมการณ์
 จึงทุกข์มาก ตอนนี้ทำความเข้าใจ
 ตัวเองได้มากกว่าแต่ก่อน จึงใจ
 เย็นลง สบายกว่าครับ จะพยายาม
 เข้าใจตัวเองให้มาก อ่านดอกหญ้า
 กว่าจะเข้าใจเก็งใช้วิถีทางพอสมควร
 มองจะพยายามต่อไปครับ

บุญร่มย์ แก้วดวงแสง /หน่องชาย

♥ โรคหักมักจะเกิดขึ้น
 เมื่อกับคนที่คาดหวังผู้อื่น ช่วย
 เหลือเข้าแล้วต้องเข้าใจเข้าด้วย
 อย่างเรียกร้อง ขนาดตัวเราเองยังยก
 เลย ใจจะเปลิดหัวใจจากผู้อื่น
 ได้เล่า เคร่งครัดที่ตน ผ่อนปรน
 ผู้อื่นจะดีกว่า สบายกว่าเนาะ !

ผู้ชอบอ่านหนังสือดอกหญ้า

อ.สุไหงปาดี จ.นราธิวาส ๙๙๑๔๐)

มาก อ่านทุกเรื่อง โดยเฉพาะ
 คอลัมน์ที่เกี่ยวข้องกับเกษตรธรรมชาติ
 เพราะขณะนี้ผมก็ได้ทำเกษตร
 ธรรมชาติโดยใช้จุลินทรีย์ที่มี
 ประสิทธิภาพ (EM) หากใครสนใจ
 อย่างรู้เรื่องจุลินทรีย์ (EM) ก็ขอ
 เอกสารจากผมได้ (สำนักงาน
 ประถมศึกษาอำเภอสุไหงปาดี

อุทัย อินทนิล / นราธิวาส

♥ ช่วยกันคนละไม้คนละเมือง
 โครงการความรู้เกษตรธรรมชาติ
 อย่างจะเผยแพร่ ก็ส่งมาทาง
 ดอกหญ้าได้เลยนะ ขอขอบคุณ
 ล่วงหน้า

ทุกครั้งที่ผมได้รับหนังสือ ก็จะรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะอ่านแล้วทำให้เกิดปัญญา เกิดความเข้าใจในชีวิตมากขึ้น รู้ที่จะอยู่กับอุปสรรคและปัญหาได้มากขึ้น ที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง ก็คือ จิตใจที่เคยร้อนระหง่าน ว้าวุ่น ก็จะรังบໂกรธ รู้จักการทำใจปล่อยวาง รู้จักให้อภิสิ่งที่พลาดผิด และมีสติในการคิดทบทวน แก้ไขปัญหา และอุปสรรคมาขึ้นกว่าแต่ครั้งก่อนนี้มาก

ซึ่งผมคิดว่า นี่คืออานิสงส์ อย่างแรงที่ผมได้รับจากหนังสือดีๆ เล่มนี้ ผมก็จะพยายามพัฒนา

ปฏิบัติตนให้ดีที่สุดตามแนวทางที่ได้รับจากหนังสือ

สุพเดช ชอบมี / นนทบุรี

♥ อนุโมทนา กับผู้ฝึกฝนตน จนเห็นผลในแต่ พยายามต่อไปนะ เพรา ยิ่งฝึกฝนได้มากเท่าไร จิตใจก็จะเบาสบายมากขึ้นเท่านั้น ถ้าถือคีล ๔ ได้แล้ว ก็ลอง ฝึกถือคีล ๙ ถือคีล ๙ ได้ ก็ลอง ฝึกถือคีล ๑๐ แล้วจะเห็น ด้วยตาน รู้ได้ด้วยตานเลยนะว่า ความเบาสบายจากการลดละเลิก กิเลสได้เป็นเช่นใด ยิ่งลดละมาก ก็ยิ่งเบาสบายมาก

ขอคิดจากการอ่านทำให้เป็น คนที่มีสมาริมากขึ้น ทำสิ่งได้ต้องคิดก่อน และปฏิบัติจึงจะทำให้มี เกิดปัญหาตามมา ต้องวางแผน มองหาเหตุผลที่ตามมา

เป็นสมาชิกนานา แต่ไม่เคยเขียนตอบเลย ต้องขอโทษด้วยที่ไม่ได้ตอบ อยากให้เพื่อนได้อ่านหนังสือดีๆ จะทำอย่างไรครับ หมุนเวียนคงไม่ไหว เพราะเพื่อนเยอะ เนื้อสัตว์ยังรับประทานอยู่ พยายามลดลงให้ได้ เพื่อสุขภาพเราเอง สุปรานี คงดำรงสกุล / กทม.

♥ พยายามอีกนิดนะ เพื่อสุขภาพชีวิตของสัตว์ผู้ด้อยโอกาส กว่าเรา

ส่วนหนังสือดอกหญ้า ถ้าได้สนใจมากก็เขียนจดหมายขอสมัคร เป็นสมาชิกมาได้เลย ตามที่อยู่ ตรงหน้าสารบัญ และหมุนเวียนเล่มที่มีอยู่ด้วยจะได้เกิดประโยชน์สูง ประทับสุด

